

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 84

Izlazi subotom

Zagreb, 12. prosinca 2009.

NAZOROVA HIMNA POGlavNIKU JE AUTENTIČNA!

Tomislav Nürnbergger:

**eYU "GUSKE U MAGLI"
I IZDAJICE 2000!**

Boriša (Slobodana) Pavlović:

TKO SMO MI SRBI?

prof. Žarko Marić:

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

Pogled iz uredništva

- ZAŠTO SE UZORITI KARDINAL JOSIP BOZANIĆ NIJE KANDIDIRAO ZA PREDSEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE (4. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI")..... 3

Moj hrvatski dom

- August Harambašić : ZRINSKO-FRANKOPANSKA 6

U žarištu

- Vladimir Nazor – odabrao prof. Žarko Marić: POGLAVNIK..... 7
- Jakov Ivaštinović PJESNIČKO SVJEDOČENJE JURE PRPIĆA 8
- Josip Kokić: DON JOSIFE NIJE DOBRO BITI ISKLJUČIV... 9
- Josip Kokić: GOSPODINE MILJAK ZAŠTO NE BISTE I VI PROMIJENILI SVOJE MIŠLJENJE 10
- Zvonimir R. Došen: A TEGOBE STADA? 11
- Asaf Duraković: FRANÇOISE 11
- Akademik Mirko Vidović: DOK SU PANSLAVISTI ODRŽAVALI DIKTATURU PROLETARIJATA NIJHOVIH NARODA I NARODNOSTI* SINOVNI HRVATSKE SU SVOM NARODU SPREMALI DOSTOJANSTVENIJU BUDUĆNOSTI..... 12
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (7. dio)..... 20
- Tomislav Nürnbergger: exYU "GUSKE U MAGLI" I IZDAJICE 2000!..... 22
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (4 dio)..... 21
- Asaf Duraković: BALADA O MRTVOM PAUKU..... 25
- Asaf Duraković: SUMRAK 25

Stajališta

- Lasa Šukilo: HRVATSKI BOJOVNICI 27
- Boriša (Slobodana) Pavlović: TKO SMO MI SRBI? (1. dio) 29
- Rudi Tomić: KAKVOG PREDSEDNIKA ŽELE HRVATI U DIJASPORI?..... 31
- Branko Stojković: MESIĆEVA ČETVRTA JUGOSLAVIJA 33
- Mladen Schwartz: HRVATSKO ANTUNOVO A. D. MMIX..... 33
- Vladimir Biondić: ROJJEVA NOĆNA MORA..... 35
- Vladimir Biondić: ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDSEDNIČKE KANDIDATE 37
- Trpimir Gudar: JEDNA KNJIGA O "NAJVJERNIJIMA" 38
- mr. Ivan Čulić : BALADA O JEBIKRAVIĆU 38
- Đivo Bašić: DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (3. dio)..... 40
- Petar Vučić: ODGOVORNI ZA ŠKABRINSKE ZLOČINE JOŠ UVJEK SE TRAŽE (2. dio) 41

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (2. dio) 42
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (8. dio)..... 46
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK – 1941.-45. (28. dio) 47
- VLASTITA IMENA (32. dio) 47
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK I BIBLUSKI STIL (14 dio.)..... 47
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (4. dio) 48
- A. R. Buerov: HAJDUK (3. dio)..... 49
- dr. Mile Budak: BAZALO (24. nastavak)..... 48

Bosno moja

- Zvonimir R. Došen: JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (1. dio)..... 52
- Pejo Gašparević: UKINUTI NAZIVE ULICA U BIH IMENOVANIH PO JOSIPU BROZU TITU* 55
- dr. Muhamed Borogovac: JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (2. dio)..... 56
- prof. dr. sc. Asaf Duraković: JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (3. dio)..... 57

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - ISTINA I LAŽ (4. dio) 58
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (4. dio)..... 59
- XXVa nedjelja kroz godinu..... 60
- Mieczysław Malinski: RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (42. nastavak)..... 61

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (1. dio)..... 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rođ. Takšić: Torta od rogača 63

ZAŠTO SE UZORITI KARDINAL JOSIP BOZANIĆ NIJE KANDIDIRAO ZA PREDSDJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE (4. dio TEKSTA "ČEKIĆEM PO GLAVI")

Prvi hrvatski predsjednik Dr. Franjo Tuđman bio je partizan, komunist i najmlađi Titov general. Ne dvojim da se istinski pohrvatio i da se časno i nepatvoreno borio za samostalnu hrvatsku državu. Ipak, bio je partizan i komunist.

Drugi hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, ne samo što ne niječe, nego se čak i ponosi svojom komunističkom i partizanskom usmjerenošću. Štoviše, sve čini kako bi Republiku Hrvatsku prikazao državom koja svoje korijene vuče iz tzv. Narodno-oslobodilačkog pokreta koji se borio protiv Nezavisne Države Hrvatske, a za obnovu postojanja Jugoslavije. Svaka čast. I želudac.

Treći hrvatski predsjednik opet će zasigurno biti osoba s čistom komunističkom prošlošću. Najvjerojatnije Ivo Josipović, ali možda i Milan Bandić, kojemu je Partija kupila 7-kilogramsku svijeću, čime su kao otkupljeni svi njegovi antidemokratski i anticrkveni grijesi. Fama volat: Hrvatska biskupska konferencija sve to, ne samo možda previđa, nego vjerojatnije i podupire. Bio je Milan Bandić u Pakoštanima na misi za generala Antu Gotovinu, ali i (zajedno s gospodom biskupima) na Daksi. Što li će reći narod?

Vjerojatno ništa. Uostalom što bi narod i rekao kad mu se uvelike radi iza leđa. Tko zna za čije i za kakve interese.

Uglavnom, na ovogodišnjim predsjedničkim izborima hrvatski katolici nemaju svoga kandidata, koji bi se ravnopravno mogao nositi s favoriziranim Ivom Josipovićem ili Milanom Bandićem. Tko drugačije misli samo sebi laže. A i drugima. Posebno nama domoljubnim i državotvornim Hrvatima.

Uzoritog Kardinala Josipa Bozanića smatram glavnim krivcem za sve to. Istina, dopuštam i postojanje "objektivnih" čimbenika, premda za njih ne znam, nu tada je trebalo podmetnuti svoja leđa. Tko? Pa, naravno, Uzoriti Kardinal.

Dakle, Uzoriti Kardinal Josip Bozanić, kad se već nije pobrinuo za pravog katoličkog kandidata na ovim predsjedničkim izborima, morao se je sam kandidirati za taj položaj. Smatram to njegovim velikim grijehom, pa i izdajom.

Smatrate li ove riječi preoštrim i nekorektnim?

Da, ako zaboravljate da su nekoć na zemlji prebivali prorok Ilija, sveti Ivan Krstitelj i apostol Pavao. Možemo li njih zamisliti da bi tek tako napustili bojno polje i priklonili se Baalu, Herodu ili Velikom Sanhedrinu? Nikako!

Ne dvojim u utemeljenost ovih svojih riječi. Tu za mene nema nikakve dvojbe. Pitanje je samo zašto se je Uzoriti Kardinal Josip Bozanić postavio ovako kako se je postavio? Odgovor na to pitanje je i lijek za budućnost. Za našu hrvatsku budućnost.

Jer mi, hrvatski rimokatolici, želimo imati nekoga iz svoje sredine na položaju predsjednika Hrvatske Države. Zaslužujemo to svojom brojnošću, a još više ćudoređem i ustrajnošću na Božjem putu. Tko nam to može osporiti ili nas u tome spriječiti?

Uzoriti Kardinal Josip Bozanić nije se kandidirao na izborima za predsjednika Republike Hrvatske. Mislim da o tome nikada nije ni razmišljao. A morao je!

Nameće mi se desetak osnovnih razloga zašto on to nije učinio:

Prvo.

Nije red birati crkvenog glavara na politički položaj.

Točno.

Nije uobičajeno, ali nije ni nemoguće. Pače, ne bi bilo ni prvi put. Sjetimo se samo dičnih svećenika Marka Mesića i Luke Ibršimovića u ratu s Osmanlijama. Nisu mnogo krzmali, pa su zato i zadivljujući rezultati koje su ostvarili. Dakako, mogli su se i oni zavući u koji kutak svoje crkve – i čekati razvitak događaja.

Uzoriti Kardinal Josip Bozanić

Uzoriti kardinal Josip Bozanić

Drugo.

Čuli smo: "Ne činite drugom, što ne želite da vama čine!"

Mnogo puta smo to slušali s propovjedaonice. Pa, i od Uzoritog Kardinala Josipa Bozanića. S pravom.

Svejedno. Jer, Krist nam je ostavio i ovu poruku: "Radite sve što Vam reknu, ali ih ne slijedite prema njihovim djelima."

Društveni položaj traži konkretno ponašanje, a ne samo savjet.

Treće.

U lipnju 2007. poručio je Uzoriti Kardinal Josip Bozanić: "Lustracija komunističkih kadrova provest će se i u Hrvatskoj."

Poručio. I obradovao nas.

Zasad od toga ne bi ništa. A kad bi bio hrvatski predsjednik?

Četvrto.

Kandidatura nije isto što i izbor. Jasno. Kandidat ne mora biti izabran.

Upravo tako. Neizabranom kandidatu pada ugled. Da, ali u čijim očima? Sv. Ivanu Krstitelju Herod je odrubio glavu.

Peto.

Odlazak. Ne odlazak, nego izlazak na izbore, kviri uhodani slijed levitske karijere.

Kao kod Sv. Pavla.

Šesto.

Pantovčak ili Nadbiskupski dvori. Konkretna i načelna odgovornost.

Ugodnije je čovjeku živjeti kad ga nitko ne (običava) javno kritizirati. Bez obzira na njegove rezultate.

Sedmo.

Natjecanje ili dogovor.

Uvijek je lakše pobijediti kad je rezultat dogovoren. Znaju to i kladioničari.

Osmo.

Red Angus, Ginkgo Biloba, Borovnica, ... u Lici, na Banovini, u Baranji ili stambeno-poslovni objekti u Zagrebu? S rentom.

Političar mora dati konkretan odgovor.

Deveto.

Zagreb s 10 % hrvatskog pučanstva. S 20 %. S 30 %. S 50 %. S 90 %. Hrvatska koja se vidi s tornjeva hrvatske Prvostolnice.

Političar mora dati konkretan odgovor.

Deseto.

Ivica Mudrinić u T-Comu. Bez patenta. Dug prema hrvatskoj dijaspori je ispunjen.

Nadan Vidošević: "Hitno moramo uvesti barem 1,500.000 ljudi s Istoka."

Političar mora dati konkretan odgovor.

Sve je u Božjim rukama! Naučili su nas tako. Mi to znamo, jer nam tako kaže Božja Objava. Uz to, nebrojeno sam se puta i sam uvjerio u to. Na primjerima iz vlastitog života. Ako onda tako mora biti, neka i bude.

Amen!

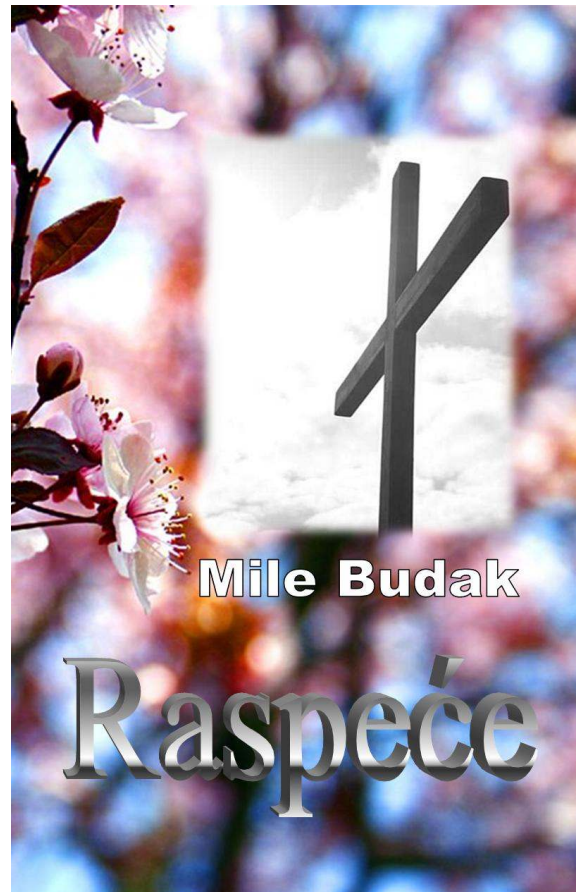
T. Drogan

U okviru političke priredbe Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata održat će se Prva sjednica Uljudbene Hrvatske Vlade (Gradska kavana u Zagrebu, 9.30 sati).

Također, na Petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata bit će predstavljena knjiga "Raspeće" hrvatskog književnika, političara i državnika Dr. Mile Budaka.

Obavijest o ostalim aktivnostima bit će dana tijekom Petog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata.

ZRINSKO-FRANKOPANSKA

August Harambašić

Pojmo pjesmu, mili družo,
pjesma nam je srca jek,
u veselju i u tuzi
mila kano mača zvek!

Često ga je Hrvat trgo,
a tuđincu tek na spas:
Ali on nas u zlo vrgo,
za uzdarje - prezro nas!

Gdje slobode sad su dani,
što ih Hrvat cijenet zna?
Gdje li Zrinski, Frankopani,
gdje su ona lava dva?

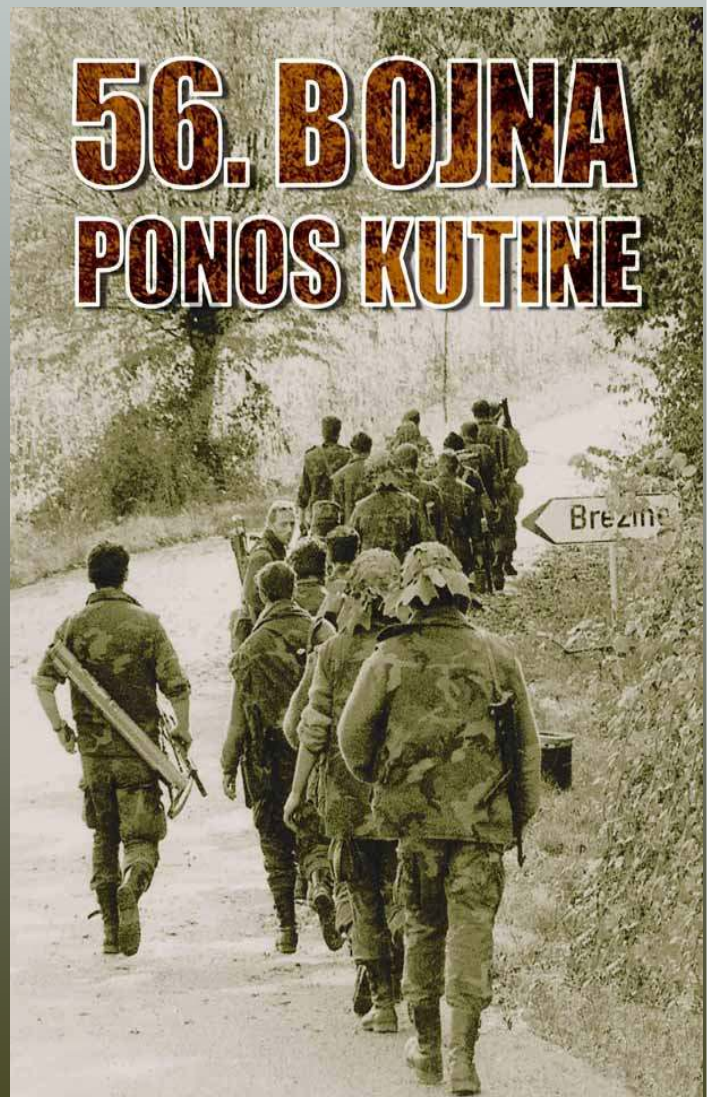
A tko svoju zemlju ljubi
i tko ne će biti rob,
tomu krvnik glavu rubi,
taj u hladan pada grob!

Ali takvi dični muzi
živu dok i narod sav;
on za njimi vazda tuži
ko na grobu miran lav!

Slabić tekar suze lije,
muža resi uzdah tih:
Rod im pjesmom spomen vije
i veliča pjesmom njih.

Pojmo slavu mučenika,
što se nisu dali trt,
već su rado spram silnika
i u samu pošli smrt!

O tko svoju zemlju ljubi
i tko ne će biti rob,
tomu krvnik glavu rubi,
taj u hladan pada grob!

POGLAVNIK

dr. Ante Pavelić

Vladimir Nazor - odabrao *prof. Žarko Marić*,
Zagreb

Nad starim dvorom usred glavnog grada
ko plamen vječnog svjetla stieg vihori;
u dvoru, bled od neprekidnog rada:
Poglavnik bdi je, jer narod se bori.

I premda svu noć, ko uklete sjene,
more Ga brige mnogih podanika,
ipak Mu bdijenjem izmučene sjene
sa smieškom prime stranog poslanika.

Vladimir Nazor

Ko dobra majka često prigne čelo
nad uzglavljima ranjenih junaka;
ko brižan otac izlazi u selo
vidjeti poljske radove seljaka.

A ipak nikad nitko ne će znati:
sa koliko se boraca On bori,
od kolikih Mu boli srdce pati
i kolikom Mu snagom duša gori!

prof. Žarko Marić, Zagreb

Tek će budućnost, što će vedra teći,
znati, što bješe činio i htio,
a poviest naša s ponosom će reći:
Naš Poglavnik je velik vladar bio!

PJESNIČKO SVJEDOČENJE JURE PRPIĆA

Jakov Ivaštinović

Historičar Jure Prpić je i pjesnik. U svojoj knjizi pjesama "Posljednji svibanj" (izdali NIRO "Školske novine", TD "Kršćanska sadašnjost" i Hrvatski PEN, Zagreb, 1990) rekao je ono što je pjesnički mogao reći - iskreno, doživljeno i činjenično. Ponekad to i nije rekao umjetnički dovoljno čisto i snažno. Ali, ovaj čovjek koji ne piše samo pjesme, a piše ih u izgnanstvu, zarobljeništvu i tuđini, više je nego pjesnik. Njegovo pisanje je više od pisanja pjesama, ono

je krv koja plače, ruka koja traži otpor, oko koje luta oko izgubljenih tragova, oslobođeni zvuk slobode, želja za otporom i pobjedničkim životom.

Imam na umu da je on 1942. godine u članku "Promičba i politika" (Zbornik hrvatskih sveučilištaraca, str. 261, Zagreb, 1942) napisao:

"Stvarati snažnu i veliku Hrvatsku, stvarati budućnost, koja će biti dostojna naše vrijednosti i sposobnosti, ostvariti život sretan i pravedan, ostvariti stanje spokoja, rada i napretka svih Hrvata, ma gdje se oni nalazili, to je namjera svih onih, koji su zadojeni idejama vječne i neslomljive Hrvatske."

To mi pokazuje da je on 1945. godine, kada je propala Nezavis-

**Milan Uzelac general
(Komorno 1867. – Zagreb 1954)
Zrakoplovni general u mirovini vojnog
zrakoplovstva NDH
Fotografija iz 1942. u odori zrakoplovnog
generala NDH
povodom 75. obljetnice rođenja**

na Država Hrvatska, **razumljivo i opravdano bio uzbuđen i nesretan zbog njezine propasti i zbog stradanja njezinih pristalica, pokazuje mi nužnost njegovog tugovanja** i prelijevanja osjećanja u pjesme.

Jure Prpić je pjesnik koji piše o smrti i stradanju Hrvata u Bleiburgu i dalje od njega. "Posljednji svibanj" nije jedina njegova knjiga pjesama, ali je najvažnija i najpotresnija, dokument i spomenik hrvatske tragedije 1945. godine nakon povlačenja vojske i naroda iz Hrvatske u Austriju.

U knjizi "Baklja u luci" (1989) govori o novoj domovini Americi. Razne prigodne događaje u toj novoj domovini obrađuje u knjizi "Proze, lirika, crteži" (1983).

Pored pisanja pjesama bavio se i prevođenjem pjesama. Prevodio je pjesme Walta Whitmana.

U "Posljednjem svibnju" **sačuvao je prognana ognjišta, gomile gladi, straha i očaja, sprovod cijele hrvatske nacije**, samoće i tjeskobe bez ispraćaja, **odlučnost da se izdrži do Uskrsnuća**, ljudske sudbine koje su prepune dobrih želja i tajni. U toj knjizi Prpić je sačuvao **mladu hrvatsku vojsku u tragičnim kolonama smrti**, hrabre hrvatske vojnike i građane u trenutku kad postaju "tuđe roblje", "jadni beskućnici", "bijedni emigranti", raja i robovi u logorima. Ta knjiga pokazuje i tuđinu koja je primila pobijeđene i nesretne ljude i koja im je poklonila život, ali u kojoj im je i pored toga bilo teško.

Nije lako govoriti o nekoj pjesmi iz te knjige, jer, ako bih istaknuo jednu, bio bih nepravedan prema drugima. Ipak, ističem pjesme: "Opijelo", "Hrvatska 1945", "Veliki sprovod", "Zapadu", "Slom", "Pogled moga brata", "Mati", "Posjet", "Uspavanka izbjegličkom djetetu", "Noćni posjet", "Ubijeni zanosi", "Dani bez nade", "Izbjeglički Božić", "Zimska slika", "Pogled prema granici", "Schlossberg", "Očaj", "Bljede sjene", "Iz izbjegličke bilježnice", "Matošu", "Kobne vijesti", "Pismo iz Graza", "Polazak", "Molitva zarobljenih Hrvata", "Trubiše trube", "Povratak".

Ističem te pjesme i zbog njihove pjesničke vrijednosti i zbog naslova koji govore o čemu Prpić piše ali pritom ne odbacujem ostale pjesme. Dakle, neke Prpićeve pjesme su dobre, a neke su manje dobre u zanatskom smis-

lu, ali sve svojom dušom ulaze u tuđu dušu, pjevaju psalme čovjekovog čovjeka i opredjeljuju se za nove izvore, za nove potoke, za nova ušća.

Još tri stvari treba istaknuti:

1. Prpićev pogovor knjizi iz 1972.
2. Prpićev pogovor knjizi iz 1990.
3. Predgovor "Bleiburška tragedija i Prpićevo pjesništvo" Stijepe Mijovića Kočana iz 1990. godine.

Jure Prpić je pripadnik velike i divne **generacije, čiji je najveći ideal bila Nezavisna Država Hrvatska**, koju je ta generacija shvatila kao ostvarenje sto-ljetnih hrvatskih snova, za čiju izgradnju i obranu se nesebično i hrabro borila, čija je sudbina bila i njezina sudbina.

Generaciji Jure Prpića i Nezavisne Države Hrvatske nije bilo ni do fašizma, ni do nacionalsocijalizma, pa je pored

političke prakse koju nije mogla zaobići, bila demokratski i humanistički opredijeljena.

Je li vrijeme prošlo? **Ovo vrijeme o kojemu govori Jure Prpić nije prošlo i neće proći**, jer je ono veliki i tragični dio hrvatske i svjetske povijesti, zatim spomenik hrvatskom stradanju, komunističkoj, Titovoj i engleskoj podlosti.

U Prpićevoj knjizi pjesama "Posljednji svibanj" ima nešto što je veće i od poezije, a to je **život iz 1945. godine, veliki život** o kojemu je u njoj nešto ostavljeno za sjećanje i za podstrek da ne sustanemo nakon poraza.

Pjesnik je doživio svoje vrijeme, svu njegovu tragiku i veličinu. Vidio je mnoge umorne korake i klonule poglede, padove i uspjehe, razasuto hrvatsko sjeme i hrvatske plodove po svijetu, oklevetanu i progonjenu čistoću, pa

je i drugima omogućio da nešto od toga vide.

Zašto je on pisao?

Pisao je zato što je htio pobjeći od zaborava, od šutnje, od nemoci, od stradanja, zato što je pisanje bilo njegovo oružje, njegova snaga i njegova istina, zato što je spašavao sebe osobno i poraz voljene Hrvatske, **zato što je za vrijeme pisanja bio čovjek u ljudskom sjaju, a ne prognanik, logoraš, jadnik iz teške barake.**

Pred Prpićevom poezijom čitalac stoji kao san koji se probija kroz trnje, kao izbor boljeg puta, kao čekanje sreće, kao nada na gomili porušenog vremena.

Ta poezija znači život, za razliku od bezvezne, prazne i neodređene poezije nekih naših "velikih" pjesnika, k tome akademika i važnih književnih uglednika.

DON JOSIPE NIJE DOBRO BITI ISKLJUČIV

Odgovor Josipa Kokića Don Josipu Čoriću na njegov osvrt u svezi s mojim pismom upućeni m Sv. Ocu Papi

Josip Kokić, Zagreb

Don Josipe, poštujuć svačije mišljenje, jer to je naprosto sloboda čovjeka u koju ni sam Bog ne zadire, i to je najveći dar čovjeku. Isto tako dana su i načela po kojima bi trebalo živjeti i djelovati na dobrobit tog istog čovjeka. Naše brojne odluke tijekom života kreiraju naš život u skladu s našim odlukama do zadnjega daha.

Upravo o njima ovisi i naša sudbina i na ovom svijetu i na onom, jer **naš život se ne odu-**

zima već samo mijenja.

Vjernici tako razmišljaju i u to vjeruju. Ono što je dragocjeno u kršćanstvu jest da do zadnjega daha postoji mogućnost pokajanja, a time i Božjeg oprosta. Ostaje pitanje, hoćemo li imati snage i mogućnosti nakon svega u životu za pokajanje u onome u čemu smo bili izrazito protivni Božjim načelima.

Ipak bih volio da ste se osvrnuli precizno što je to u mojem pismu pogrešno i loše, jer ja u njemu ne bih ni zarezao promijenio. **Napomenuo sam, da ne želim još puno toga neljudskog navoditi o osobi Josipa Bozanića, jer oni koji to trebaju znati, znaju.**

Na sam Božić, 25. prosinca 1941., četnici su u kotarima Foča i Goražde počeli grozomornim pokoljima Hrvata muslimana u istočnoj Bosni

Kada bi kler općenito vodio brigu o stvarnoj duhovnosti, čast onima u manjini jer oni i drže Crkvu, **tada bi na mjestu nadbiskupa i bila osoba dostojna te časti i sljednik trojice časnih predšasnika iz novije povijesti.** Zašto nazivati dirigentima one koji argumentirano kritiziraju klerike želeći dobro svojoj katoličkoj Crkvi? Zar upravo ovih dana nije i sam Sv. Otac rekao **kako treba Crkvu itekako pročitati**, isto tako je odavno rekao i prije svojeg izbora na Petrovu

stolicu, kako je Crkva poput broda koji pušta vodu na sve strane.

Jedna od tih rupa zasigurno je i u Hrvatskoj, i u Zagrebu, najvećoj nadbiskupiji u Europi. Duhovnim osobama, kao i svjetovnim, dužnost je služiti čovjeku, a ne vladati njime, zar ne?! Osobno, da sam bio u skupini onih koji žele vladati, a bio sam u skupini osnivača HDZ-a i prije početka, **mogao sam birati karijeru i gomilati bogatstvo.** Napustio sam ih i prije samog osnutka

stranke Don Josipe, i posvetio se bližnjima do današnjih dana.

U ratu sam dobio brojna priznanja radeći na dobavi svega što je bilo potrebno braniteljima, i nikad mi nije palo na pamet da nešto tražim od države. Nadam se da nećete prestati čitati naš Glasnik, jer u njemu ima puno toga što će Vama biti prihvatljivo, i **nije dobro biti isključiv**, osim u istini, jer ona je samo jedna.

GOSPODINE MILJAK ZAŠTO NE BISTE I VI PROMIJENILI SVOJE MIŠLJENJE

Odgovor Josipa Kokića Josipu Miljku na njegov osvrt u svezi s mojim pismom upućenim Sv. Ocu Papi

Josip Kokić, Zagreb

Gospodine Miljak, bilo je prigode za osobni razgovor, ali eto Vi ste se odlučili za javno, pa ću javno i dati svoj osvrt, kako bi naši brojni čitatelji diljem svijeta mogli čuti oba zvana, a možda i Vi promijenite svoje javno izneseno mišljenje.

Ponedjeljak, 2. studenog 2009. Spomen dan vjernih mrtvih ili kako se kaže Mrtvi dan, povela se je rasprava u Hrvatskom Saboru o sramnom prijedlogu Sporazuma sa Slovenijom o granici na moru. Eto od četiri i po milijuna žitelja RH, jedini sam došao otvoreno prosvjedovati ispred zgrade Hrvatskog Sabora, protiv Sporazuma, pa sam u svojoj poruci napisao: zastupnici ustanite od mrtvih, danas na Dan mrtvih i glasujte protiv tog nametnutog Sporazuma.

Na žalost to se nije dogodilo, a

odavno sam napisao da je ta institucija odavno doživjela vlastiti suicid, i da u biti ne postoji, jer ne štiti opravdane i duboko utemeljene nacionalne interese. Zar sam trebao biti terorist i nametati silom svoja stajališta?

Između sile i žrtve, uvijek biram vlastitu žrtvu za dobro svojeg naroda i svoje obitelji. Visoki kler smatram itekako odgovornim, a posebice nadbiskupa Bozanića i predsjednika HBK Marina Srakića. Imali su konferenciju HNK u Dubrovniku, ali stajalište o granici su odgodili, pa je komisija Mir i dobro, morala u zadnji čas iznijeti svoje stajalište, koje je neshvatljivo dobro i argumentirano.

Bio je predan javnosti u petak, subota je bila posvećena preminulima, kao i ostalih nekoliko dana, a rasprava je već bila u ponedjeljak. Taj neshvatljivi datum predaje, koji je očito nametnut od dvojice spomenutih, je sramotan i slika Pilatovskog pra-

Preuzvišeni biskup Marin Srakić

nja ruku. Eto nije da nismo reagirali. Kulminaciju sam doživio upravo neki dan na promociji knjige o dvadesetoj obljetnici komisije Iusticia et Pax, kad se je u svojem uvodnom govoru nadbiskup Bozanić neizravno ogradio od izjave te komisije o granici na moru sa Slovenijom.

Upravo taj trenutak je bio povod, a ne uzrok mojeg obraćanja Sv. Ocu. Čovjek se može ograditi možda od nekog člana te komisije, jasno prije objave, ali se ne može ograditi od Pravde i Mira, komisije HBK.

To je isto kao da se Hrvatski Sabor na pr. ogradi od nekog svojeg Odbora u kojem su zastuplje-

ne sve parlamentarne stranke ovisno o rezultatima parlamentarnih izbora. Dakle to je apsurd!

Isto tako sam u svom štrajku glađu i žeđu na Kamenitim vratima doživio agresiju od samog župnika koji je prijetio policijom, uostalom kao i pred Saborom, pa sam stoga i pošao malo dalje, Majci Božjoj, koja me je rado primila i očuvala.

Tu moju žrtvu nazivati mazohističnom a pismo posve nepotrebnim, je po meni nesvatljivo. Riječ mazo... ili sado-mazo... spada u nešto sasvim

drugo i protuprirodno, zar ne gosp. Miljak.

Moj cilj kao i u svim prijašnjim štrajkovima bio je probuditi savjest građana da ne dopuste da netko odlučuje kao u komunizmu u ime naroda, a bez naroda. Danas u tzv. demokraciji događa se znatno gore, opet u ime naroda. Hvala Bogu vjerujem da sam barem malo pridonio buđenju te savjesti, jer skupljeno je enormno mnogo potpisa, dvjesto tisuća, i to u svega dva tjedna, a Hrvatski Sabor u tom razdoblju ratificira Sporazum.

Račan ipak to nije učinio. Sada je stvar u rukama Ustavnog suda, jer ignoriranje naroda-građana je dovoljan razlog poništenja te ratifikacije. O roku skupljanja potpisa i brojci suviše je i govoriti, pa nije čudo da **tu vlast nazivamo veleizdajničkom**, jer ona to i jest. Kako samo imaju obraza u ovim tzv. izborima pristupati građanima, primarno mislim na stranačke kandidate. Vjerujem da sam bio više nego jasan i argumentiran. Moj odgovor je kao i Don Josipu, u svojem pismu ne bih promijenio ni zarez!!!

A TEGOBE STADA?

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Postoje li samo kod nas Hrvata katolika nepogrješivi, nedodirljivi "pastiri" koji mogu ignorirati tegobe svoga "stada" kad god im se to prohtije? Ako se dobro sjećam, don Čorić reče da ako uklonimo pastira da će se stado rasuti, ili nešto tome slično. Nu, trebao bi i on znati da stado ponekad bolje prođe ako se otarasi lošega pastira, a pogotovo pastira koji šuruje s vukovima. Nisam siguran da li nas vjernike don Čorić smatra onim biblijskim stadom ili misli da smo obične koze ili ovce koje pastir može voditi (ili goniti) kud god mu padne na pamet.

Potrebno je da i crkveni dostojanstvenici već jednom shvate da narod više nije toliko neupućen kao što je bio recimo prije 1.000 godina. Bez obzira

na to kakve dužnosti ili pozicije zauzimaju pojedine osobe u crkvenoj hijerarhiji, one su na koncu samo obični smrtnici, grješnici kao i mi ostali. Često put i mnogo veći grješnici od nas "običnih" vjernika.

Da visoki crkveni dostojanstvenici nisu navikli na kritike možda je najbolje opisao urednik katoličkoga mjesečnika "The Rambler" u 19. stoljeću, baron John Dalberg-Acton, kad je 1870., buneći se protiv proglašenja dogme pape Pija IX o nepogrješivosti papine osobe, rekao: "Veliki ljudi su skoro uvijek loši ljudi, čak i onda kad naglašavaju svoju važnost, a ne samo svoj autoritet". Tu je još nadodao i onu poznatu: "Power corrupts and absolute power corrupts absolutely". (Moć korumpira, a absolutna moć korumpira absolutno).

FRANÇOISE

Asaf Duraković, Washington, USA

Slab sam od borbe s tobom,
nemilosrdno vrijeme
Noćas je klonula luka
Noćas me mrak izjeda
Još uvijek mislim na Montpelier
pod tamom noći nijeme
Glas joj je kiša i vjetar.
Stotine novih muka
S glavom u dlanovima,
s pečatom anateme
Zora me nalazi blijeda.
Noć spoznaje.
Ja hulim u čelik tamnih nebesa
Vrati mi jedinu noć
kada je Françoise bila
Sa mnom na prozorima
dok vjetar lišće stresa
S grana u prah mogila.
O koliko tjeskobe i koliko težine
Na grudi mi je sjela mramorna planina
I kada zora zasivi meni je pomrčina
Bez nje ne nestaju tmine.

DOK SU PANSLAVISTI ODRŽAVALI DIKTATURU PROLETARIJATA NJIHOVIH "NARODA I NARODNOSTI" SINOVI HRVATSKE SU SVOM NARODU SPREMALI DOSTOJANSTVENIJU BUDUĆNOST!

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Podsjetimo se: hrvatski Židov Pavao-Vuk Pavlović je u vrijeme NDH u Zagrebu živio, poput Krleža, diskretno ali mirno. Zašto? Jer je njegova filozofska doktrina veličala patriotizam, a ne internacionalu.

Kad mu je, nakon rata, Tito ponudio da bude šefom katedre za filozofiju na Hrvatskom sveučilištu, pod uvjetom da propovijeda panslavizam i marksizam, Pavao-Vuk Pavlović je Titu uzvratilo:

"Marksizam nije znanost nego li ideologija i ja ga kao znanstvenik ne mogu tumačiti studentima kao dio filozofske znanosti."

Radi svoje upornosti da ostane u zdravu Razumu, Pavao-Vuk Pavlović je bačen na Goli Otok, među ljute staljiniste, da ga oni slome, ali se je tu - bas na 'Goljaku' dogodilo čudo: slomljeni su tu mnogi staljinisti od kojih ni jedan nije mrzio Vuka-Pavla Pavlovića, ali je naš veliki Pavlović s Golog Otoka izišao zdrave pameti.

Protjerali su ga, nakon toga, u Skopje, gdje je sudjelovao u organiziranju Makedonskog sveučilišta.

Pitom je bio čovjek naš - Pavao-Vuk, inspirator, između ostalog i "Pokreta Nezavisnih Intelektualaca" u Zadru u prvoj polovici šezdesetih godina prošlog stoljeća, u kojem je jednu od vodećih uloga igrala Vukova učenica, Marija Briđa.

Treba najprije uzeti u obzir da je

mitomanija svojstvena nezrelim, nestalhim i neukim osobama koje imaju napasnu naviku da se upuste u pojašnjavanje problema koje oni ne poznaju pa ni ne razumiju. Takve osobe ne pripadaju samo jednoj ljudskoj skupini: rasi, klasi, naciji ili narodu - njih je bilo i bit će svugdje i uvijek. Problem nije u tome što ima takvih ljudi nego što se baš takvi ljudi znadu namegnuti mnoštvu sebi srodnih koji shvate s kime imaju posla, tek kad zauzmu neku poziciju efektivne vlasti na kojoj se donose odluke i daju zapovijedi - pa sve okrenu tvrdoglavo i po svom hiru.

Mitomane podnose oni koji su im dali ovlasti za to, no njihovo djelovanje s pozicija vlasti zna uznemiriti i vanjski svijet i donijeti nemale probleme i svojima i drugima. Uzalud je bilo naše neprestano upozoravanje da **nema ni jednog dokaza da su Hrvati bili Slaveni**, a još manje da su to bili kad su, u povodu dogovora s bizantinskim vladarom Heraklijem sišli iz Bijeke Hrvatske na jug da bi s jadransko-podunavskih prostora protjerali - Avaro-Slavene.

Neshvatljiva samoumišljenost onih koji su dokazivali svoju privrženost "proleterskom internacionalizmu" rušeći hrvatsku državnu nezavisnost, nijekali svoje hrvatstvo i proglašavali se jugoSlavenima, dovede nas u velike neprilike baš početkom druge polovice mjeseca veljače. Nakon

što je Stjepan Mesić izjavio talijanskim sredstvima za javno priopćavanje da su talijanski fašisti krivi za to što je Hrvatska pala u nemilost međunarodne zajednice, odgovorio mu je istim tonom talijanski predsjednik Napolitano. Predsjednik Napolitano je svo zlo s "fojbama" i "ezulima" svalio na - Slavene i to okarakterizirao "slavenskim ekspansionizmom". Na žalost ni jedno ni drugo stajalište ne odgovara istini. Jer, talijanaši su ponavljali onu staru i otrcanu, da su oni "Slavi forse, Croati mail!". A sad se žale na Hrvate, kao da su oni 'Slavi' koji su ih nakljukali slanim napolitankama.

Istini za volju, nisu Hrvati u II. svjetskom ratu okupirali ni jedan kvadratni metar talijanskog tla niti

su iz Italije progonili i deportirali na "desetke tisuća nedužnih ljudi, najviše žena i djece", nego li – po riječima nadbiskupa Alojzija Stepinca - sasvim obratno. K tome, ti Napolitanovi "Slaveni" su Hrvatskoj učinili daleko više zla nego li Italiji i ezulima. Ti Slaveni i komunisti su načinili talijanašima "fojbe", a Hrvatima Bleiburg i Križni put. Kad se uspostavi puna istina o tome, Hrvatska i Italija će se naći na zajedničkom stajalištu: hrvatski narod je bio žrtva i fašista i jugoslavenskih komunista, daleko više od Italije. Istina smiruje neznanice i izmiruje neznanjem zavedene ljude.

No, mitomanija je kratkih nogu i u duljem roku samoubitačna. Ljudi, kad shvate s kime imaju posla, polako dođu k sebi. Ono jeste da je gržnja savjesti neprirodna pojava i mazohizam u ispranim mozgovima izvor gorčine koje ta pošast progona dok ih istina ne izliječi. Svjedoci smo u zadnje vrijeme da od te bolesti boluju najviše

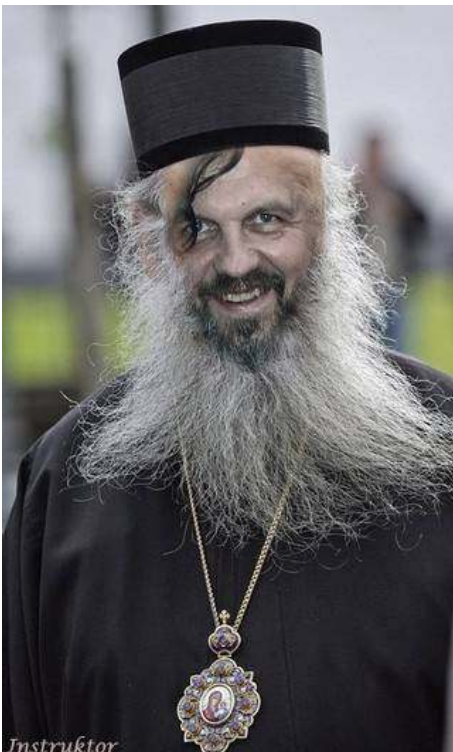
potomci i crnih i crvenih - peru sa sebe zlo koje počinše njihovi očevi ili djedovi uzaludnim nastojanjima da njih prikažu drugačijima nego li su bili. I što više na tome insistiraju, sve očiglednije postaje da je nesreća koju su njihovi stari načinili drugima, poput boomeranga - pala najzad i na njih same.

Svijet nas ne priznaje onakvima kakvi bismo mi htjeli biti, nego li onakvima kakvi mi jesmo. Pa kad to shvatimo i pokušamo svojim ponašanjem biti ravni onima koji imaju čistu savjest i čiste ruke, prije ili poslije, otkrit ćemo da je za dobro naroda da se nečasni povuku da bi čisti mogli ući u klubove neporočnih. Srećom pak je 'lustracija' postala procedura koja nikog ne ponižava niti ubija, ali niti ne pere ničiji crn obraz! Ma koliko, iz interesa, Ivo Andrić sebe proglašavao Srbijancem, on je i mrtav ostao ono što je bio, premda se je odrekao samoga sebe. Nešto slično dogodilo se je i s "Nemanjom" Kusturicom: nikad se on ne može oprati od svog bosanstva, i ne samo što svog ćorinu više nikad ne će moći "zaturbaniti". Sebe možemo zavaravati, ali svijet ne možemo prevariti. Daleko manji je rizik kad se svijetu pokažemo onakvi kakvi jesmo, nego obratno, pa kad nas svijet razotkrije, da bi nas definitivno odbacio. Neka nas, prema tome, panslavisti puste na miru, a pogotovu fašisti i komunisti - hrvatski narod se od njihove mitomanije može spasiti samo borbom za istinu o svojoj prošlosti, o svom sadašnjem identitetu i o dostojanstvu neosvajačke nacije. To da nas mitomani nikad nisu uspjeli i kolektivno zaluditi, dokazao je i Referendum za nezavisnost - i u Hrvatskoj i u Bosni! Otpadnici nisu glasali za nezavisnost! Hrvatska se nije poandričila niti se

je Bosna pokusturčila!

Šta sve čovjek ne će čuti od tih panslavista i drugih zaludjenih zaludivača "naučnih radnika" tipa Jovana Raškovića (koji je Srbe proglasio - ludim narodom) ili Radovana Karadžića koji je svoju rasnu čistoću čobana s Durmitora proglasio ovlaštenom da pokolje u Bosni sve što s ponosom (pod) nosi svoje bosanstvo! Čitanjem uspomena posljednjeg kastrata kineskog cara Pu Yi, možemo uočiti kako je strašno dati gospodaru svoja muda, a onda ostati bez gospodara. Naučni radnik polivalentne ličnosti, Predrag Matvejević u onoj svojoj izjavi da je "volio Jugoslaviju kao model multikulturzma". Dakle, jednodimlje je bilo - multikulturno. Zdravo bolesno. U Bosni ima jedna narodna koja odavno takvu mitomaniju definira riječima: "Vodu vari, vodu hladi - voda bila ko i bila". Takvo varivo Srbijanci nazivaju "klinčorba". To nas podsjeća na onaj veliki naslov na prvoj stranici "Vjesnika", nakon Karađorđeva I., kad smo ga na robiji čitali: "Ostvarimo svaku Titovu zamisao". A Sava ipak nije potekla naopako, kad je hrvatski narod glasao za nezavisnost.

Bilo je teško, djeco, izgrljati iz živog pijeska panslavističke verzije proleterskog internacionalizma, koji i dalje napasno propovijedaju u Bosni neprijatelji jedinstva Bosne, zadnji propovjednici panslavizma i - čudna mi čuda - pod pokroviteljstvom "naučnog pogledana svijet" i u sjeni nekih svećenika - vukova u ovčijoj mješini, koji s Vukom-Pavlom Pavlovićem nemaju nikakve veze, naprotiv. Kao što vidimo, Ivon Ćuk je bio u pravu: posljednji u nas koji će braniti ateizam bit će – svećenici koji su zanjekali svoje korjene, poput monsignora Orlića koji se je dao prekrstiti u - Orlini...

Instruktor

**Mitropolit drvengradski i cele
Mokre Gore:
Nemanja Kusturica**

Nemanja Kusturica

Tonući u živi pijesak između dva Karadorđeva, jedini način da o (p)stanemo na životu bio je - pokazati čiste ruke i kad ih pružamo da bismo uhvatili motku koju nam pružaju prijatelji koji žele imati uza se samo neporočne, samo žrtve, a ne i autore nepravde. Iskapanje karboniziranih utopljenika iz danskih močvara ukazuje da je tak bilo od kad je ljudi i pravila međusobnog ponašanja: jao varalicama!

Istini za volju, rođen, odrastao i školovan u "samoupravnom pluralizmu" (kako to izvali Edvard Kardelj prilikom tumačenja amandmana za ustav od 1974), sve do izlaska s robije tvrdo sam vjerovao da smo mi nesretan narod zbog toga što nas svijet ne poznaje, a mi mu ne možemo ništa dokazati zbog "čl. 118 KZ" koji sankcionira istinu pod isprikom "neprijateljske propagande". Najveću snagu crpio sam iz nade da ću, nakon izlaska iz titovih kazamata, moći svijetu reći s kime imaju posla, u nadi da bi borba za istinu bila presudna za našu afirmaciju u svijetu, ne onakvih kakve nas službena promidžba prikazuje, nego onakvima kakvi mi odista jesmo!

No, samo tjedan dana nenadnog izlaska iz Mitrovačke Kaznišnice, kad sam se, administrativno protjeran iz Jugoslavije, našao u miru svoga doma u Lyonu, dogodi se nešto do tada nečuveno:

Svijet bruji u povodu skretanja američkog zrakoplova TWA koji ode ukoso, pa preko Islanda dođe sve do - Pariza. Hrvati izvršili zračnu otmicu. Francuzi ih prisilili da se prizemlje na pariškom uzletištu. Sutradan je k meni došao jedan novinar s Radio-Monte Carla da me upita: Objasnite nam zašto se Hrvati bune protiv Zapada?! Kažem mu: Tako nešto nisu smislili oni koji Hrvatskoj odista žele dobro. A tko su ti, ja to ne znam.

No, samo tjedan dana nakon toga, stigoše k meni u posjet u Lyonu Bruno Bušić i još jedan poznati Hrvat iz Pariza (rodom Dubrovčanin).

Bruno je bio sav ozaren, kao da ima krila, s ponosom mi, odmah nakon rukovanja pruži svežanj onih 'letaka' koje su highjackeri izbacivali iz zrakoplova tu i tamo. Gledam te letke i ne mogu a da ne dvojim, mislim: otkud toliki letci našem Brunu, pa ga pitam, kako ih je toliko nakupio, a ni jedan nije zaprljan. On se nasmija i uzvrat: 'Pa ja sam napisao sav tekst, dobio sam ih prije nego 'petorka' highjackera! Gledam ga s nevjericom, a kad to potvrdi i Brunin suputnik, upitam ga: "Pa odakle ti baš to pade na pamet?" On jednostavno i s nesmanjenim ponosom, uzvrat: "Sve je rađeno po nalogu Vođe Domovinske fronte!" Čekam da mi kaže poimence tko je taj. Odgovori mi Brunin suputnik: **"Dr Franjo Tuđman!"** (taj čovjek je još uvijek na životu, pa mu, za sad, ne spominjem ime).

No, kad su u području Južnog Ontarija Hrvati odlučili da me pozovu u posjet, u listopadu 1977, nisam u Lyonskom US Konzulatu mogao dobiti američku ulaznu vizu. Odbor za doček u

Torontu mi je uplatio kartu do Toronta, uz jamstvo da ću tamo dobiti ulaznu vizu za turneju po USA.

Duga bi bila priča o tome kako sam, razotkrio beogradske intrigante pa ipak dospio u USA i tu doživio neslućen obrat. U ukupnosti susreta i doživljaja, najviše mi je svojim savjetima pomogao nekadašnji američki lektor engleskog jezika na zagrebačkom sveučilištu, gosp. L., Amerikanac poljskog podrijetla i susjed Mile Bobana. Tek od njega sam doznao da naš naraštaj rođen i odrastao u Titovoj Jugoslaviji sav svijet na Zapadu smatra - otrovnim gljivama, pa i disidente! No, nakon što mi je gradonačelnik Los Angelesa, hon. Tom Bradley uručio, na svečanom zasjedanju Gradskog vijeća, zlatnu medalju grada Los Angelesa na ime zasluga u borbi za ljudska prava, i u kratkoj razmjeni "toasta" s vijećnikom Gibbsonom, zapamtio sam njegov savjet: "Dobili ste velik dar koji nitko od Hrvata do sad nije dobio. Nastojte opravdati mayorovo povjerenje". A mayor Bradley je - američki crnac! Odlikuje Hrvata...

Tek nakon toga svega podvrgnut sam a da to nisam imao ni na kraj pameti, testu zrelosti. Po dolasku u Chicago, kao gost hercegovačkih franjevaca, primio sam poruku iz Uredništva 'The Chicago Tribuna', da dođem dati im jedan opširan interview. I išao sam. U svom uredničkom uredu primila me je Mss Marylinn Preston. Odmah mi je rekla da je u otetom zrakoplovu kompanije TWA bila i njezina rođena tetka, koja joj je ispričala sve što se je dogodilo od početka do kraja u toku te otmice. Atmosfera u kojoj sam se zatekao bila je točno onakva kakvu sam samo poželjeti mogao. Na prvo pitanje - šta

mislim ja za što su se ti ljudi odlučili na tako opasan korak, uzvratilo sam joj: "Moj narod živi u paklenim mukama, dvostruko ponižen i obezličen - od srbijanske okupacije i marksističke ideologije. Toliko smo patnje podnijeli, a sav zapadni tisak već dvadeset godina pljuje po nama kao da smo mi najgora vrsta ljudi na svijetu - krivi i za zlo koje podnosimo. Da bi mogla biti objavljena bar jedna stranica u velikim američkim novinama o 'pozivu na čast i dostojanstvo hrvatskog naroda' ti ljudi nisu našli drugog izlaza osim da - otmu zrakoplov pa makar oni išli u pakao - istina o hrvatskom narodu je - otvoren dossier.

Ostatak našeg dugog razgovora, razumije se, prošao je u analizi stvarne situacije u kojoj živi hrvatski narod. Veliki i odlično, pošteno, pa i junački napisan interview - i u njemu, uokvireni, na američki jezik prevedeni stihovi iz mog "Marsa hrvatskih legionara", zbog kojih me je Vrhovni sud Hrvatske osudio na - četiri godine strogog zatvora - objavljen je tek dne 10.01.1978, u posebnoj tjednoj prilogi "Tempo".

Prema riječima fra Ljube Krasića to je bio najbolji novinarski prilog ikad objavljen u američkom tisku o Hrvatskoj i o Hrvatima.

No, nije bilo začudno ni to što sam te iste godine 1978, u listopadu mjesecu pozvan na Deseti kongres američkih slavista, održan u Columbusu, glavnom gradu države Ohio. Amerikanci ništa ne improviziraju: i kad idu preko vode po "japanskom prijelazu", oni nogom staju samo na čvrsto tlo.

Moje primjedbe na račun "Glasa Amerike" na kojem se govori "srpskohrvatski" po Beliću i Pavlu

Iviću, vrijeđaju Hrvate, jer se osjećaju zapostavljenima, čak i u američkoj praksi - drugorazredni ljudi. Tražio sam da Amerika u onim prilikama jednako gleda i na Srbe i na Hrvate, da svakoga uzima onakvim kakav jeste, a ne kakvim ga režimsko jednomlje prikazuje.

Amerikanci su me pozvali da pročitam Uvodno predavanje na službenom "panelu" izdvajanja Kroatistike iz Jugoslavistike. To je bilo dne 12.10.1978. Na tom "panelu" bio je nazočan, u većoj grupi hrvatskih sveučilišnih predavača i Dr Ivo Banac (kao i neki Srbijanci, a među njima unuk Nikole Pašića, te Dr Drašković sa Stanforda). Da bi mi dokazali da Amerika misli na nas, pozavan sam na ručak zajedno s Drom Thomasom Magnerom, Predsjednikom AAASS (Američke slavistike). Dr Magner je jedan od preživjelih američkih padobranaca koji su se spustili 1944. s padobranom, prilikom povijesnog "Iskrčavanja u Normandiji".

Najveće zasluge za pobjedu Kroatistike nad Jugoslavistikom u ukupnosti američke **Slavistike pripada dvama američkim sveučilišnim profesorima, Dru Juri Prpiću i Dr-u Josipu Bombellesu, obojici iz - Clevelanda.**

Zahvaljujući radu našeg odista **pametnog i upornog u svom hrvatstvu Dra Jure Prpića, ličke korjenike**, u Americi djeluje na sveučilištu i rođeni Amerikanac Michael McDams koji propovijeda i razvija istinu o našem postojanom korjenu dinarskih urođenika.

Uz **Dra Prpića** i Dr-a Bombellesa, spomenimo, i ne samo što se tiče pobjede

Kroatistike u Americi i Dr-a Hincinta Eterovića, Bračanina i hrvatskog dominikanca, urednika "Hrvatsko-američke enciklopedije" na engleskom jeziku.

Doktor Bombelles je potomak jednog francuskog Napoleonova časnika koji se je proslavio kao Banski slastičar u Zagrebu i dobio titulu grofa na me zasluga zbog širenja francuske kulture u Hrvatskoj i hrvatske kulture u Beču.

K nama u Columbus došla su i dva sveučilišna profesora iz Zagreba: Dr Filipović (autor hrvatsko-srpsko-engleskog rječnika) te naša dostojanstvena povjesničarka Mirjana Gross, i ona - hrvatska Židovka!

U AAA SS Uvedena je Kroatistika kao pluridisciplinarni predmet, kakav još ne postoji ni na Zagrebačkom sveučilištu, jer - panslavisti ne daju tako lako iz svojih kandži katedre, ni po institutima ni po fakultetima! No, sve u svoje vrijeme!

Iz Columbusa sam odletio u New York i u zrakoplovu sam razgovarao s Dr-om Bancem oko sat vremena. Po dolasku na uzletište 'La Guardia', dočekali su me i tu opet ugostili - hercegovački franjevci. U velebnjoj palači neo-

gotičkog sloga gdje je bilo središte Hrvatske katoličke župe, stanovao je i jedan veliki gospodin, veliki redovnik i veliki diplomat - fath. Adhemar de Paw. On me je pozvao u svoj ured "Belgian bureau" i tu mi ukratko rekao da je on - potomak glasovite flamanjske obitelji De Paw i da je neki njegov daleki predak bio zapravo 1624. utemeljiteljem New Amsterdama, koji su, godine 1664., zauzeli Englezi i preimenovali u New York. Fra Adhemar je belgijski Flamanac i ima "više sluha" i za nas Hrvate od drugih doseljenika u Americi. On je već dugogodišnji "promatrač" Svete Stolice u OUN, diplomat s najduljim "radnim stažom" u Staklenoj palači. Postavio mi je tu jedno ali ključno pitanje: Da li sam ja pobornik nasilnog osamostaljenja Hrvatske od Jugoslavije? Odgovorio sam mu pošteno, da je za osamostaljenje Hrvatske dovoljno da se hrvatski narod o tome slobodno izjasni na posebno pripremljenom Referendumu. Ja sam osobno uvjeren da bi više nego dvotrećinski broj glasača glasao za - obnovu nezavisnosti drevne hrvatske države.

Father Adhemar mi zatim, očito zadovoljan, reče: "Povest ću Vas sutra u posjet Staklenoj palači, a tamo ćemo i ručati nakon obilaska središnje zgrade OUN". I pošli smo na East River. Proveo me je kao Virgilije Dantea kroz to suvremeno "cistliste", pokazao mi je i protumačio dvoranu Vijeća Sigurnosti, Ured Glavnog tajnika (Kurt Waldheim je bio tih dana odsutan iz New Yorka), a zatim me je doveo u Ured opunomoćnog dopisnika "The New York timesa", gosp. Malcolm Brown. Plavokosi mlađi čovjek, raspoložen za šalu, veli da je neko vrijeme proveo i u Beogradu kao dopisnik NYT i da je sam tražio da ga vratite nazad, jer da su ga Be-

ograđani uzeli na zub zbog toga što je nas branio kad smo štrajkovali glađu u mitrovačkoj Tvrđavi (Druga zgrada). U više navrata je našao svoj automobil oštećen - obično bi mu probušili sve gume na kotačima.

Nakon toga, upita me, kao da nismo ni o čemu govorili: Šta biste mi imali izjaviti ovdje - kratko i jasno! Uzvratilo sam mu da je NYT veliki i svjetski priznati dnevnik koji Hrvatima sustavno pravi veliku štetu objavljivanjem neistina i pokuda koje naručuje isti režim koji je njega izbacio vani. Bilo kako bilo, nakon toga je prestala antihrvatska kampanja i u NYT.

Fra Adhemar me je zatim poveo u Hemicikl. Idući tamo, u pola glasa mi objasni: Danas jugoslavenska misija ima nadzor nad elektornskim uređajima. Kad uđemo u Hemicikl, trebate znati da vas oni i čuju i vide. Vaše ponašanje će biti najbolji dokaz jesu li oni u pravu kad malo kasnije ulože 'protest' zbog Vašeg ulaska u Hemicikl.

Čim smo se našli u Hemiciklu, na vrlo ceremonijalan način nas je dočekao - domar Hemicikla, onizak čovjek ali vrlo ugodna izgleda. Pokaza mi tu veliku dvoranu punu praznih sjedalica. Ja sam se nakon toga uputio prema sjedalici diplomatskog predstavnika Ukrajine. Stao pokraj tog sjedala pokazao na njega rukom. Domar je to snimio svojom foto-kamerom. Zatim je slikao fra Adhemara i mene točno ispred govornice Hemicikla. Nakon toga me je uputao imam li neku posebnu izjavu. Ja sam mu odgovorio: Ne znam koliko dugo ću još živjeti, ali će moj život imati pun

smisao tek onog dana kad se ovim sjedištima doda i sjedište namijenjeno predstavniku Hrvatske kao posve ravnopravnom subjektu Međunarodne zajednice.

Snimljene slike poslali su mi službenom poštom u Francusku.

Fra Adhemar me je zatim odveo na ručak u poseban Restaurant namijenjen samo poslanicima. Još jedan znak, koji će jugonjuškala zabilježiti i Bog zna kako iskititi svoj 'prosvjed'. Prošli smo kroz golemi prostor namijenjen novinarima i drugim posjetiteljima. Kroz stakleni zid, prema vrtu pokaza mi Augustinčićev kip - žena jaši na konju i u desnoj ruci nosi baklju. Gleda me fra Adhemar, pak reče: Vidite, profesore, Hrvatska je već tu! Uzvratim: Da, ona i tu nosi svjetlost pred narodima!

Prije izlaska iz ograđene okućnice Staklene Palače pristupi nam čovjek osrednjih godina u svijetlom ogrtaču. Pozdravimo se - fra Adhemar mi ga predstavi -

"To je Security officer OUN - vaš prijatelj". Zatim mene predstavi tom šefu interne nadzorne službe: Profesor Vidović! On će jednoga dana doći ovdje da uvede u sustav simultanog prevođenja hrvatski jezik koji je prije par dana prizant u USA kao poseban jezik.

Fra Adhemar mi, na rastanku dok smo gledali grupu Ukrajinaca koji protestiraju protiv zarobljenosti svoje zemlje koja je samo teoretski zastupljena u OUN, reče u pola glasa: "Ukrajinci znadu šta hoće. Oni to čine kulturno, bez terorizma. Nastojte da se i Hrvati počmu civilizirano ponašati. Vama će uskoro biti potreban jedan koncizan elaborat u kojemu će kratko, jasno, bez prava na pogrešku, trebati objasniti i onima koji vas ne poznaju i koji o vama malo znaju - tko ste, kakva vam je povijest, u čemu se sastoji vaša posebnost i time i razlozi vašeg maglovitog bunta zbog sadašnjeg stanja i šta vi zapravo želite, da bi vam velesile mogle pomoći svojim zagovorom i jamstvom pravednog izlaska iz nepravde".

Dva dana nakon toga, jedan drugi hercegovački fratar, fra Šimun

-Šito Ćorić dođe po mene i reče da bi me jedan novinar iz "Daily Newsa" htio vidjeti i obaviti sa mnom jedan razgovor za taj najtiražniji dnevnik u USA. Našli smo se kasnije pred monumentalnom palačom tog dnevnika i dospjeli na neki od viših katova. Pred otvorenim vratima svog ureda, dočeka nas je Michael Jay Bonafield, član Editorial Boarda! Uvede nas u svoj ured - jedan od mnogih pregrađenih staklenim pregradama. Sjeli smo oko njegova radnog stola, i on nam pokaza "inovaciju" u radu novinara - računar na kojem će novinari moći slagati svoje materijale i izravno ih proslijediti na određeno mjesto određene stranice. U razgovoru smo se najviše dotakli dvaju teških problema unutar Jugoslavije - problema Bosne i problema Kosova. Fra Šito je odlično prevodio i naše sporazumijevanje je bilo temeljito. Imao sam dojam da je moje gledanje na ta dva problema za njega bilo nešto sasvim novo, ali ne i neprihvatljivo. Primjenom povijesne istine i međunarodnog prava, uklanjaju se svi postojeći problemi i smiruje globalna situacija na europskom jugo-istoku. Protiv toga su samo imperijalisti i ideološki fanatici. Nije izrekao ni jedne objekcije što se tiče pravnog i praktičnog ostvarivanja prava pučanstva Bosne i Kosova u ukupnosti mozaika tamošnjih problema od kojih zapadnjake zaboli glava, toliko ima kontradikcija u raznim tumačenjima i prijedlozima za rješavanje tih dviju zavrzlama. Kad smo završili razgovor, on me, skoro s oduševljenjem, pozva da me predstavim Glavnom uredniku dnevnika.

Dovede nas u jedan drugi ured, ali na izgled sličan njegovom. Čovjek koji nas je tamo dočeka imao sam dojam, i sam je pratio naš razgovor. Stoga mi je posta-

vio slijedeće pitanje: "A šta će učiniti hrvatska državotvorna opozicija, ako Sovjeti krenu s tenkovima da pregaze Jugoslaviju, kao što su pregazili i Mađarsku, sjeverno od nje?" Odgovorio sam bez ikakva okolišanja i bez skanjanja, gledajući ga u oči: "Ako to pitanje postavite hrvatskom narodu, budite sigurni da sovjeti ne će ući u moju zemlju kao 'pozvana rodbina'. Dakle, zalažite se i vi za ostvarenje prava Hrvata na samoodređenje da pridonese trajnom stabiliziranju u tom dijelu Europe!" On je ostao bez riječi. Ovlaš se je namiješio i stegao mi ruku. Hrvatski iseljenički tisak je o svemu tome opširno i otvoreno pisao. Samo "Politika" je objavila moju sliku i ispod nje tekst: Mirko Vidović u ulozi ustaškog ambasadora...

Ukratko: Godinu dana nakon toga s raznih strana, a posebno iz vrha Hrvatskog narodnog vijeća, stizali su mi i telefonski i pisani pozivi da se kandidiram na izborima za Treći sabor HNV-a. Ja sam na sve to ostao posve ravnodušan - nikad nisam bio član ni jedne političke organizacije, niti sam branio ikakvu ideologiju. Nemam druge ambicije nego samo jedno: biti svjedokom svog vremena. Istina po savjesti se ne može smjestiti u okvir i najširokogrudnijeg stranačkog ili političkog programa. No, kad sam primio i pismeni poziv Dra Mate Meštrovića, uz napomenu da se oba moramo uključiti u rad HNV-a kao jedine demokratski osmišljene hrvatske političke i pluralističke strukture, da zbjeegnemo da se u Saboru HNV-a stvori pro-sovjetska većina zastupnika, ja više nisam oklijevao: gdje god se sa staljinistima bježe boj - tu je moje mjesto: i na broju i u stroju!

dr. sc. Žarko Domljan

Izabran sam pri samom vrhu liste tridesetorice koji su se imali sastati na zasjedanju III. Sabora HNV-a u Londonu - i to onih dana mjeseca siječnja 1980. kad je Tito pao na smrtnu postelju. U salijetanju i s desna i s lijeva, moradoh se - kao posve nov čovjek u toj situaciji - prihvatiti uloge Predsjednika Sabora HNV-a. Iznenadio me je realizam naših desničara koji su, kao i ljevičari, na moje rezerve gledali s još većom rezervom. Dr Krnjević je tek nakon mog izbora htio doći da pozdravi Sabor, ali to Dr Vrančić nije dao. Radićevce jednako mrze i ljevičari i desničari.

I u mom životu i u stvarnosti Hrvatske te vrlo značajne godine, dogodio se je posvemašnji preokret i u našem međusobnom načinu ponašanja i u odnosu svjetskih promatrača prema nama. Kako izvana tako i iznutra.

Koncem travnja te godine, zazvoni telefon u mom stanu u Lyonu - na telefonu čudan glas. Veli: "Ja sam tvoj nekadašnji profesor hrvatskog jezika s Filozofskog fakulteta u Zadru - Dalibor Brozović". Veli da je sudbinski važno za budućnost Hrvatske da se sastanemo i obavimo jedan temeljit razgovor: on, veli, kao poseban izas-

lanik Unutrašnje opozicije (proljećara) i ja eto, kao predsjednik Sabora HNV-a. Taj njegov argument "predstavnik unutrašnje opozicije" me je ponukao da idem na sastanak s njim u - Amsterdam, u "Tropski institut".

Po mom dolasku u Amsterdam, obavili smo jedan - poopćeni razgovor - navečer, a drugi sutradan, što unutar Instituta što vani. Tek kad smo izašli na šetnju

na jedan od bezbrojnih amsterdamskih nasipa, on mi "otvori karte": Očekuje skladan i paralelan rad političke emigracije i unutrašnje opozicije i predlaže da nam 'zajednička baza' bude - doktrina Maksa Luburića o rješavanju hrvatskog pitanja u svjetlu poštivanja 'sovjetskih interesa'. Veli da je za njih - krug 'proljećara' čiji je čelnik, već tada! bio Dr Franjo Tuđman - uza sve što mu se može spočitati zbog nedjela u Drugom svjetskom ratu - Luburićevo priklanjanje SSSR-u najpametnije i najrealističnije rješenje. On, Dr Brozović ima vrlo pouzdane prijatelje i zagovornike u Moskvi, posebno u krugu Sovjetske akademije, i, ako se zauzmemo za poštivanje sovjetskih interesa na zapadnom Balkanu, on nam jamči - pun uspjeh u obnovi hrvatske državnosti. Kad sam ga dobro shvatio, onda sam ga pogledao u oči i rekao: "Pa, doktore, mi smo se već jednom vezali za sudbinu jednog carstva osuđenog na propast, ne ćemo valjda opet počiniti istu grešku!?" Brozović je na tu moju primjedbu odjednom 'surovo', probljedio pa mi u lice rekao da sam ja naivan kakav sam uvijek bio jer - nema u svemiru te sile koja može razbiti SSSR! Na to

sam mu hladnokrvno uzvratilo da je direktorica francuskog Strateškog instituta za međunarodnu politiku, Hélène Carrère-Dancos objavila debelu knjigu pod naslovom 'Raspadnuto carstvo' i tu obrazilo skoro raspad SSSR-a i obnovu u kontinuitetu ruske državnosti. Nakon pojave te knjige nije došlo do galame Moskve na francuske politologe. Velim, da ne vidim zašto tako ne bi bilo i s obnovom hrvatske državnosti putem samoodređenja, a time i s raspadom Jugoslavije.

Kad sam se trebao vratiti kući, nakon tog propalog pokušaja IB-eovca da me upetlja u prosovjetsku mutljagu, k nama je pristupio neki čovjek blijeda lica i s bradicom. Brozović mi reče: "To ti je moj kolega iz Beograda, Dr Pavle Ivić" - i doda: "Pavle to je taj Vidović". Taj me pogleda zmijskim pogledom i ne reče ništa.

N.B. Uloga koju je Dr Brozović igrao u Tuđmanovoj neposrednoj blizini u dlaku slični na ulogu koju je Dr Ivić igrao u neposrednoj blizini Slobodana Miloševića.

No, obavljajući svoj posao Predsjednika Sabora HNV-a, posebno u povodu našeg nastupa pred šefom Jugoslav desk, g. Rucharda Milesa, na sveučilištu John Carroll, u Clevelandu, u ožujku 1981, sve više sam osjećao da **ozbiljni krugovi traže od nas nešto ozbiljnije od fotokopija iz raznih novina i dokazivanja naših jakih osjećaja**. Stoga sam, dne 1983. izradio jedan minuciozan protokol o pripremanju hrvatskog naroda za Referendum o nezavisnosti. Taj dokument, pisan klasičnim pišaćim strojem, u gustom proredu, iznosi 24 stranice pod naslovom: "Prijedlog programa za samoodređenje i preuređenje Hrvatske".

Budući da sam, u svojstvu bivšeg

kolege s robije, a sad Predsjednika sabora HNV-a, imao stalne podzemne veze s disidentskim, a ne s bivšim režimskim, krugom opozicije, tražio sam da mi i oni pomognu uzvratom na koji način je moguće pripremati - u onim paklenim uvjetima kad su opet osuđeni i Veselica, i Tuđman, i Gotovac, a uhapšen i Tomičić, te u policiju priveden i Dr Ivan Suppek - domovinski dio posla predviđen mojim protokolom. Oni su tada (dne 01.12.1984.) izradili dokumenat pod naslovom: "Hrvatski program za budućnost" (na 14 stranica), u kojem su sve stvari viđene u posebnom svjetlu "poboljšanja" tadašnjih teških prilika Račanove nesmiljene "diktature proletarijata".

No, uza sve napore koje smo strpljivo pripremali u neprestanoj ilegalnoj suradnji između HNV-a i 'demokratske unutrašnje opozicije' sa zajedničkim programom - ostvarenja samoodređenja hrvatske nacije - i oni drugi su radili svoj posao. U pokretu k izlasku iz Titizma i ostvarenja odredbi "Završnog dokumenta" Helsinške konferencije, staljinisti su imali, za razliku od nas, prešutnu pomoć sa strane ondašnjih "unutrašnjih organa".

Ono jeste, da me je svojim pozivom na zajednički rad radi neutraliziranja 'sovjetaša' Dr Meštrović uveo u hrvatsku emigrantsku politiku, ali je istina i to da su baš ti 'sovjetaši' uspjeli uhvatiti u svoju crvenu mrežu baš njega - Dra Matu Meštrovića! Najflagrantniji dokaz za to je njegovo pismo što mi ga je uputio dne 07.05.1983, gdje otvoreno kaže da je "svaka anti-sovjetska i antikomunistička politika pogubna za Hrvate", da se mi ne smijemo nadati našem pristupu ni NATO Savezu, ni Europskoj zajednici. Da naša politika mora ostati u skladu s "demokratizira-

njem Jugoslavije" te neutralnom i nesvrstanom politikom.

Naš razlaz je bio i novi početak mog rada, posebno nakon mog sudjelovanja u radu i na Ottawskoj konferenciji (za samoodređenje naroda), u travnju 1985. Zadužen od međunarodne zajednice da uzmem na sebe posao Glavnog konceptora uoči početka pregovora Reagan - Gorbačov, izradio sam, bez prava na pogrešku!, jedan temeljit elaborat o identitetu hrvatskog naroda i njegovoj istinskoj povijesti u ukupnosti europskih nacija i u svijetu. Taj elaborat je i dalje temeljnica na kojoj se nadgrađuju opće prihvaćene teze obnove **naše drevne državnosti**, poduzetničke i tržišne privrede.

A za potrebe unutrašnjeg razvoja, izradio sam opet novi protokol pod naslovom: "Opće smjernice za preobrazbu Hrvatske i hrvatskog društva" (u svibnju 1988). Filosovjetska ekipa je sve moguće činila da ga ignorira i izigrava, ali je sustavno bila suočena s logikom koja ne dopušta podvale ni mafijaške intrige.

No, odmah po Referendumu od 19.05.1990, nova ekipa na vlasti u Zagrebu - proljećarsko-luburićevske koalicije, poslala je pod hitno u Moskvu sovjetskog agenta Tomu Sedlu (koji je vršljao među našim emigrantima).

Prema memoarima Nikole Poljanškog, nekadašnjeg Generalnog konzula SSSR-a u Zagrebu, njegov posao se je sastojao o praćenju političkog strujanja među hrvatskim političkim emigrantima, posebno na zapadu Europe, da bi ih mogao neutralizirati i onemogućiti da zapadne službe u toj sredini regrutiraju buduću ekipu za vođenje poslova u Hrvatskoj nakon, po helsinškoj konferenciji, predviđenog referenduma za samostalnost. Tomo Sedlo je u Moskvi poradio na otvaranju prvog hrvatskog diplomatskog predstavništva, a Dr Tuđman je na mjesto veleposlanika tamo poslao Aleksandra-Mišu Broza. **Sapienti sat.** No SSSR se je raspao, a njihova filsovjetska politika je doživjela sramotni poraz od kojeg hrvatski narod i dalje ima nemale štete. No i to će uskoro biti nadvladano.

Napokon, postalo je jasno i očito-

vano, da su oni krugovi, koji su naručili otmicu američkog zrakoplova (što su i sami sudionici tog podviga potpuno ignorirali), imali dugoročni plan da nas opet zavedu na "bespuće poviestne (neo)zbiljnosti" - ali im to nije uspjelo! Hrvatski narod je veoma bogat seljačkim zdravim razumom. Časna Riječ!

Nakon tog pohoda po Americi, beogradske kabadahije su me napale preko "Politike", gdje su objavili moju sliku, ispod koje je pisalo: **Mirko Vidović u ulozi ustaškog ambasadora**. Takve rugalice i danas ponavljaju "naučni radnici" po Bosni, jer - teško je ljudima priznati svoj totalni fijasko s panslavizmom i s jugokomuniz-

mom partijskih komesara, raznih tuđina i tuđmana, tih polupismenih "naučnih radnika", koji jedu narodni kruh i čine sve što mogu da ga - zaniječu.

Uzalud im muka!

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (7. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Prirodna selekcija **jedino selektira, tj. odbacuje unakažene, slabe ili nesposobne pojedince jedne vrste. Ona ne može proizvesti nove vrste, nove genetske informacije ili nove organe.** To jest, ona ništa/nikoga ne može navesti da evoluiraju. Darwin je prihvatio ovu realnost rekavši: **"Prirodna selekcija ne može uraditi ništa dok se pogodna varijacija slučajno ne dogode."** To je ono zbog čega je neodarvinizam, pored prirodne selekcije, **morao istaći mutacije kao "uzrok blagotvornih promjena"**. Međutim, kao što ćemo vidjeti, **mutacije jedino mogu biti "uzrokom štetnih promjena"**.

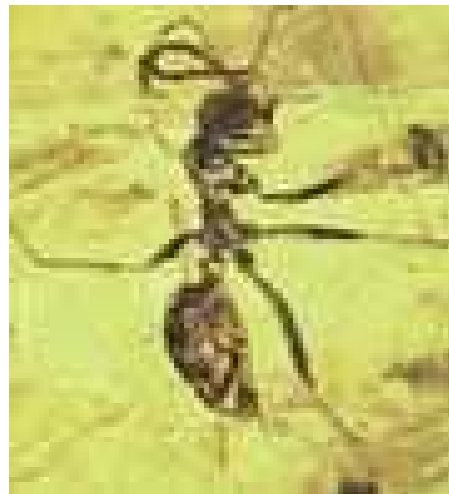
FOSILNI ZAPIS POBIJA EVOLUCIJU

Vječito nedostajuće karike

Prema teoriji evolucije svaka živa vrsta proizašla je iz svoga prethodnika. Prethodno postojeće vrste pretvorile su se vremenom u nešto drugo i sve vrste su nastale na ovaj način. Prema ovoj teoriji transformacija se odigravala postupno, milijunima godina.

ŽIVI FOSILI

Postoje primjerci fosila stari milijunima godina koji nisu drugačiji od njihovih sadašnjih "potomaka". Ovi ostatci su jasni dokazi za činjenicu da su oni postali, ne kao rezultat evolucije, već kroz posebno stvaranje

Mrav star 100 milijuna godina

Ako je ovo bio slučaj, tada su brojne prijelazne vrste trebale postojati i živjeti tijekom ovog dugog transformacijskog razdoblja.

Na primjer, neke pola-ribe/pola-reptili koje su stekle neke reptilske crte kao dodatak crtama riba koje su već imale, **trebale su živjeti u prošlosti.** Ili, trebali su postojati neki reptili-ptice, koji su stekli neke osobine ptica kao dodatak reptilskim osobinama koje

su već imali. Evolucionisti upućuju na **ova imaginarna bića**, za koja oni vjeruju da su postojala u prošlosti, kao na "prijelazne oblike".

Ukoliko su takve životinje već postojale, **trebali bi biti nazočni milijuni i čak bilijuni takvih primjerka u količini i raznolikosti.** Što je još važnije, **ostatci ovih čudnih bića trebali bi biti nazočni u fosilnom zapisu.** Broj ovih prijelaznih oblika trebao bi biti čak i veći od broja nazočnih životinjskih vrsta, i njihovi ostaci trebali bi se nalaziti širom svijeta. U Porijeklu vrsta, Darwin je objasnio:

"Ukoliko je moja teorija istinita, bezbrojne prijelazne vrste, koje najbliže povezuju sve vrste jedne iste grupe, **posve sigurno su morale postojati...** Stoga bi dokaz njihovog bivšeg postojanja trebao biti nađen jedino među fosilnim ostacima."

Čak je i sam Darwin bio svjestan odsustva fosila takvih prijelaznih formi. On se nadao da će oni biti pronađeni u budućnosti. I sam je bio svjestan da to predstavlja veliki nedostatak za dokaz njegove teorije. Zbog toga je u svojoj knjizi Porijeklo vrsta, u poglavlju "Teškoće u teoriji", napisao slijedeće:

"... Ako su jedne vrste potekle od

drugih vrsta pomoću finih odstupanja, **zašto posvuda ne vidimo bezbrojne prijelazne oblike?** Zašto sva priroda nije u konfuziji, umjesto što su vrste, kao što vidimo, tako dobro definirane?... Pošto su po ovoj teoriji bezbrojni prijelazni oblici morali postojati, **zašto ih ne nalazimo ugrađene u bezbrojnim Zemljinim slojevima?**... Zašto ne nalazimo blisko povezane prijelazne vrste u srednjoj regiji/sloju, koji potječe iz doba u kome su vladali posredni/prijelazni uvjeti za život? Ova teškoća me je kroz dugo razdoblje potpuno zbunjivala."

Jedino objašnjenje s kojim je Darwin mogao doći da pobije ovaj prigovor bio je argument da je fosilni zapis koji je otkriven do tada bio neadekvatan. On je ustvrdio da će, kada fosilni zapis bude detaljno proučen, nedostajuće karike biti pronađene.

Evolucionisti su, vjerujući u Darwinovo proročanstvo, još od sredine XIX. stoljeća, širom svijeta tragali za fosilima i kopali tražeći nedostajuće karike. Usprkos njihovim najvećim naporima, **još uvijek nije otkrivena niti jedan prijelazni oblik.** Svi fosili izvađeni na iskopinama pokazali su da se, suprotno vjerovanju evolucionista, **život pojavio na Zemlji iznenada i potpuno oblikovan.** Pokušavajući dokazati svoju teoriju, evolucionisti su nesvjesno uzrokovali da ona kolabira.

Čuveni britanski paleontolog, Derek V. Ager, priznaje ovu činjenicu čak iako je i sam evolucionist:

"Ispada da ako ispitamo fosilni zapis detaljno, bilo na razini redova ili na razini vrsta, **mi uvijek i nanovo nalazimo ne na postupnu evoluciju, nego na iznenadnu eksploziju jedne skupine na račun druge.**"

OČI TRILOBITA

Trilobiti, koji su se odjednom pojavili u kambrijskom razdoblju, imaju ekstremno-kompleksnu građu oka. Njihovo oko sastavljeno je od milijuna sačasto oblikovanih malih djelića i jednog dvostruko-lećnog sustava. Ovo oko, po riječima profesora geologije Davida Raupa, "ima optimalni dizajn koji bi bilo moguće kreirati jedino u današnje vrijeme i to od strane krajnje dobro obrazovanog i maštovitog inženjera-optičara". Ovo oko se pojavilo prije 500 milijuna godina i to u ovako savršenom stanju. Nesumnjivo, iznenadna pojava tako čudnog dizajna ne može biti objašnjena evolucijom, što dokazuje postojanje stvaranja. Povrh toga, sačasta građa oka trilobita je preživjela do naših dana bez ijedne jedine promjene. Neki kukci, poput pčela ili vilinskog konjica, imaju istu građu oka kao što su ga imali i trilobiti. Ova situacija opovrgava evolucionističku tezu da su živa bića evoluirala napredujući od jednostavnih k složenima.

Čudo koje zbunjuje evolucioniste

Drugi evolucionist, paleoantropolog Mark Czarnecki komentira ovako:

"Glavni problem u dokazivanju teorije je bio fosilni zapis; utisnuća iščezlih vrsta sačuvani u Zemljinim geološkim formacijama. **Ovaj zapis nikada nije otkrio tragove Darwinovih hipotetičkih posrednih vrsta** - umjesto toga, **vrste se pojavljuju i nestaju iznenadno** i ova anomalija podržala je argumente kreacionista da je svaka vrsta kreirana od strane Boga."

Oni su se, također, morali nositi s uzaludnošću čekanja da se "nedostajući" prijelazni oblici pojave nekada u budućnosti, kao što je to objasnio profesor paleoantropologije sa Glasgow University, T. Neville George:

"Nema više potrebe ispričavati se zbog siromaštva fosilnog zapisa. Na neki način, fosilni zapis je pos-

tao gotovo toliko bogat da je postao nepogodan za rukovanje i otkriva se brže nego što se integri... On (fosilni zapis) i pored svega toga nastavlja bivati sastavljen uglavnom od pukotina."

Život se pojavio na zemlji iznenada i u složenim oblicima

Kada se zemljini slojevi i fosilni zapis ispituju, **može se vidjeti da su se svi živi organizmi pojavili istodobno.** Najstariji sloj Zemlje u kome su nađeni fosili živih bića je onaj iz Kambrija. Njegova starost procijenjena je na 500-550 miliona godina.

Živa bića nađena u slojevima koji pripadaju kambrijskom razdoblju pojavila su se u fosilnom zapisu iznenada - nema njihovih prethodno postojećih predaka. Fosili nađeni u kambrijskim stijenama pripadaju **puževima, trilobitima, spužvama, kišnim glistama, medu-**

zama, morskim ježevima i drugim kompleksnim beskrateljnjacima. Ovaj široki mozaik živih organizama načinjen od tako velikog broja složenih stvorenja, pojavio se tako iznenadno da se taj čudesni događaj u geološkoj literaturi naziva "**kambrijska eksplozija**".

Najveći dio životnih oblika nađen u ovom sloju **ima kompleksne sustave kao što su oči, škrge, cirkulatorni sustav i napredne fiziološke strukture** koje **nisu različite od istih koji su uočljivi kod njihovih suvremenih dvojnika.** Na primjer, dvolećna, saćasta građa oka kod trilobita je

čudo dizajna. David Raup, profesor geologije na Harvardskom, Rochesterskom, i Čikaškom sveučilištu, kaže: "**Trilobiti su imali optimalan dizajn koji bi danas zahtijevao dobro istreniranog i maštovitog optičkog inženjera da ga razvije.**"

eYU "GUSKE U MAGLI" I IZDAJICE 2000!

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

1. Hrvati će postati BESKUĆNICI I PROSJACI u (nekad) vlastitoj zemlji!

Domaće slugе i izdajice, po zapovijedi i pod vodstvom eYUropske birokracije u službi eYUropske oligarhije, politikom naseljavanja i zapošljavanja činit će sve, da, kao i danas, nezaposleni budu uvijek i svuda oni Hrvati, koji ne žele biti izdajice i raditi protiv vlastitoga naroda i države. Sudbenom, poreznom i svakom drugom politikom osiromašit će Hrvate i pretvoriti ih u beskućnike, oduzimajući im domove demonskom nepravdom "pravne države". Rijetki neosiromašeni Hrvati u vlastitoj će zemlji imati manje prava, nego što ih danas imaju tzv. "Gastarbeiteri" u EU.

2. Najglasniji od nas završit će kao svi hrvatski istaknuti domoljubi i junaci u prošlosti

Tragičan niz hrvatskih domoljuba i junaka: *hrvatski ban Petar Zrinski, knez Krsto Frankopan, dr. Eugen Kvaternik, plemeniti dr. Šufflay, dr. Ivo Pilar, Stjepan Radić i saborski mučenici iz beogradske krvave skupštine, blaženi kardinal Alojzije Stepinac, dr. Franjo Tuđman, Dario Kordić, general Ante Gotovina ...*, a nastavit će se novim i novim imenima. Za Hrvate će biti rezervirane najtamnije e-Yu-ropske tamnice. Za Hrvatsku i Hrvate nastupit će mRačno Doba Nove DemoNkracije.

3. Nepovratno će uništiti moralnu, etičku i fizičku substancu hrvatskoga naroda!

Pod krinkom "liberalne demokracije" i "slobode izbora", uništavat će moralnu i etičku substancu mladih Hrvatica i Hrvata te ih tako pripremati za mRačno doba Nove DemoNkracije. Hrvatske djevojke za manekenke i prostitutke, a mladiće za homoseksualce i "čuvare mira" u Afganistanu. Otežavat će i onemogućavati na sve načine mladim Hrvatima i Hrvatima stvaranje obitelji.

4. "Kupit" će, otetiti ili uništiti sva hrvatska poduzeća i ustanove!

Domaće slugе i izdajice, prema zapovijedi i pod vodstvom eYUropske birokracije u službi eYUropske oligarhije, planski će i sustavno

Tomislav Nürnbergger

"kupovati", otimati ili uništavati hrvatsku gospodarsko-financijsku osnovu, kako Hrvatska i Hrvati ne bi proizvela ništa te bi Hrvati postali sluge u vlastitoj zemlji. Poduzeća i ustanove u stranom vlasništvu postat će materijalna baza za provođenje protuhrvatske politike u "korist" uništenja Hrvata i Hrvatske.

5. Onemogućit će školovanje hrvatske djece i tako ih "pripremiti" za beznadni život!

Domaće sluge i izdajice, prema zapovijedi i pod vodstvom eYUropske birokracije u službi eYUropske oligarhije, planski će i sustavno uništavati odgoj i naobrazbu hrvatske djece, kao što samo djelimice uspijevaju danas. Djecu će opterećivati nepotrebnim, a zakinuti fundamentalnim znanjima nužnim za preživljavanje u nemilosrdnom svijetu "globalnoga kapitalizma". Za one malobrojne, koji će ipak uspjeti steći dragocjena znanja, provest će "klasifikacijske ispite" kao nedavno na "Filozofskom fakultetu", a ujedno da budu sigurni u "uspjeh", financijski onemogućiti školovanje, odnosno uništiti intelektualnu substancu mladih Hrvata. Ukinut će i hrvatski jezik.

6. Najtalentiranije hrvatske domoljube će raseliti, a najhrabrije poslati u "mirovne misije"!

Pod krinkom "globalizacije resursa" najtalentiraniji matematičari i inženjeri će "naći posao" u elitnim STRANIM kompanijama, dok će doma odlučivati i vladati mediokriteti. Hrvatskim umjetnicima, a naročito pjevačima, glumcima i redateljima bit će potpuno onemogućeno djelovanje u domoljubnom duhu. Smimat će se isključivo protuhrvatski filmovi, tiskati protuhrvatske knjige i novine te izvoditi isključivo glazba, koja djeluje razarajuće na mozak i um. Hrvatska vojna elita će "čuvati mir" u Afganistanu, Iraku i Haitiju kao dio "međunarodnih snaga".

7. Promijenit će nam GMO-EU "darovima", "gene kamene" u "gene judine"

Ana Lučić

Ograničavajući i onemogućavajući uzgoj i proizvodnju domaće hrane, proizvest će ili glad kataklizmičkih razmjera kao Englezi u Irskoj sredinom 19. stoljeća, ili će nas OTROVATI, promijenivši nam "gene kamene" u "gene judine". Postat ćemo samo bijedni mutanti nekad ponosnih "gena kamenih".

8. Izdaja i sluganstvo ostat će neko vrijeme najbolje plaćeni posao u Hrvatskoj

Domaće sluge i izdajice, prema zapovijedi i pod vodstvom eYUropske birokracije u službi eYUropske oligarhije, planski će i sustavno zapošljavati SAMO one, koji će biti spremni raditi na štetu hrvatskoga naroda i države. Izvršni direktori stranih kompanija bit će pažljivo odabrani "kadrovi", koji će biti mecene, tj. "dobrotvori" protuhrvatske politike.

9. "Referendumom o samoupravi" otkidat će dio po dio Lijepe naše domovine Hrvatske!

Domaće sluge i izdajice, prema zapovijedi i pod vodstvom eYUropske birokracije u službi eYUropske oligarhije, planskim će i sustavnim naseljavanjem protuhrvatskog i protukatoličkog, posebno odabranoga pučanstva, stvoriti preduvjete za referendum, kojim će moći odkinuti bilo koji dio Hrvatske i pritom još, kao i u prošlosti, okriviti "vladu u Zagrebu".

10. Tzv. "regionalizacijom" razkomadat će i konačno ukinuti Republiku Hrvatsku!

U Zagrebu, 30. svibnja 2006.

Hrvatska će biti raskomadana na tzv. "podregije", od kojih će jedna biti sirotica-ljepotica Istra, koje će se "prisajediti" tzv. "nadregijama" "prijateljskih" nam susjednih država. Ono što Talijani, Srbi i Turci nisu stoljećima uspjeli ognjem i mačem, postići će pomoću „gusaka“ i veleizdaje.

Suglašnošću svih članova
Predsjedatelj Hrvatskog zbora:
Tomislav Nürnbergger

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (4. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Imali su iza sebe svoje obitelji, svoju stoku, svoje domove, usjeve i pašnjake.⁵ Tvrdnju da su odžačku Posavinu branili isključivo domaći ljudi danas se pokušava pobiti podmetanjem lažnih činjenica, kojima se navodi da u obrani Odžaka i okolice sudjeluje i, prema mnogima legendarni Ibrahim Pjanić. Ovo čak navodi i Marjan Đorđić u svom kratkom tekstu "Berlin pao, Odžak nije", vjerojatno zbog nedovoljne upućenosti u temu koju je samo ukratko dotakao. Vukoja jasno tvrdi da je Pja-

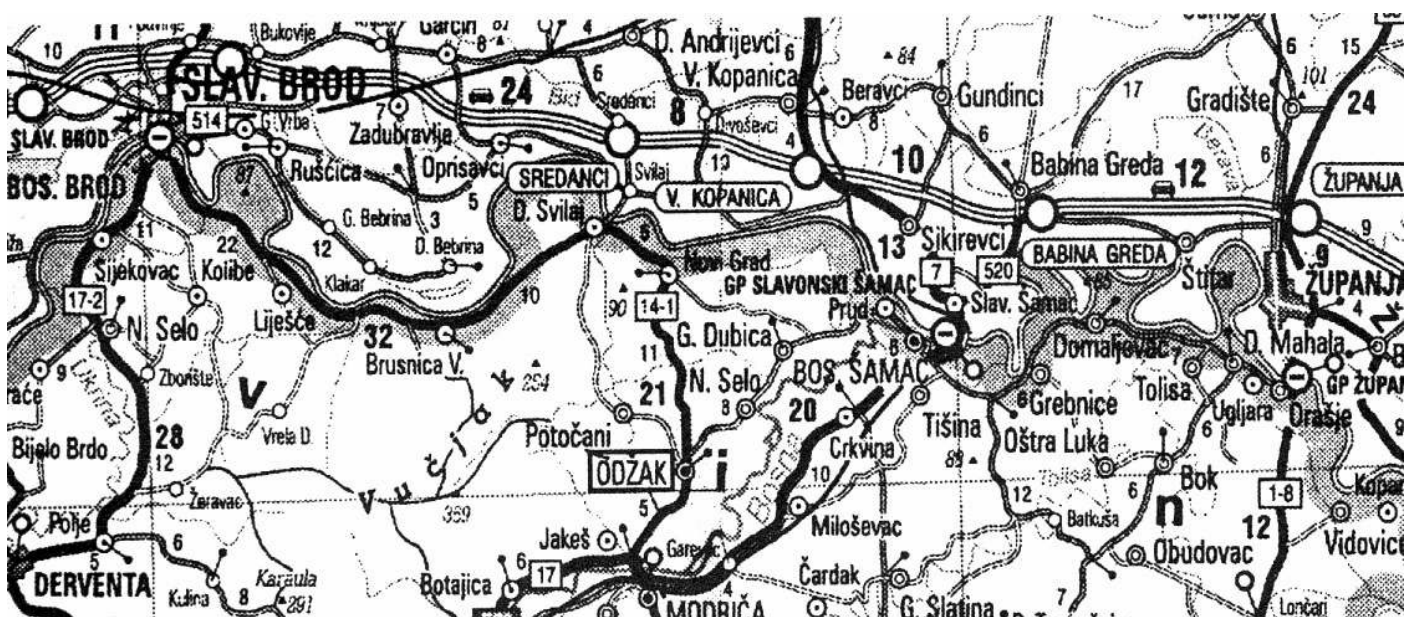
nić bio u Odžaku, no to je prema svemu sudeći bilo prije početaka konačnih napada na odžačku Posavinu.

Na taj nas zaključak jasno navodi sljedeći Vukojin tekst: "Kod Petra se **nakratko zaustavio** i legendarni branitelj Gračanice i utvrde Sokol – vitez Ibrahim Pjanić, s oko 1.000 vrsnih boraca. **Taj se Musliman osjećao Hrvatom**, te prvi obavijestio Petra Rajkovačića da su **obojica proglašeni hrvatskim vitezovima**. Ibrahim je kod Petra popunio svoje zalihe, odmorio se i sa svojom vojskom otišao u Njemačku. Odatle se poslije redovito javljao, ali uvijek s potpisom 'vitez'."⁶

Prema Marčinkovim tvrdnjama obrambena vojska odžačke Posavine nije na kapama imala slovo "U" što bi označavalo "ustašu", nego je na njihovim kapama čak do studenog 1944. slovo "V" (victoria). Po ovoj tvrdnji Rajkovačićeve jedinice Ustaškom stožeru pristupaju samo zbog lakše opskrbe oružjem i streljivom te kako bi stekle ostale povlastice, koje je imala redovna vojska u državi.⁷

Pristupanjem Ustaškom stožeru odžačkoj obrani su dodijeljena i dva savjetnika i to natporučnik Gorjanac i dočasnik Vuglača.⁸

Tvrdnju da se u Bosanskoj Posavini vojska formira najviše zbog

Bosanska Posavina s okolicom

obrambenih razloga i zbog čestih četničkih upada, te da Hrvati nisu započeli krvoproliće nad Srbima u ovom kraju potvrđuje između svih živih svjedoka i partizanski publicist Mehmedalija Tufekčić, koji piše:

"... da u našem kraju u 1941. godini nije bilo većih žrtava ustaškog terora. **Sve do mjeseca maja 1942. godine na našem području nije stradao čak ni jedan Jevrej**, mada je, kao što je poznato, na čitavoj teritoriji NDH u tim prvim dvjema godinama izvršena prava hajka na Jevreje."⁹Ovakva organizacija obrane

ovog kraja u Bosanskoj Posavini ostat će sve do konačnog pada i ulaska partizanskih jedinica na ovaj prostor krajem svibnja 1945. kada je hrvatska vojska bila prisiljena ili predati se ili izvršiti proboj kroz obruč tzv. narodnooslobodilačke vojske.

STANJE U ODŽAKU, VLAŠKOJ MALOJ I OKOLNIM SELIMA U TRAVNJU 1945.

Nakon pada Sarajeva i njemačkog povlačenja prema sjeveru, preko Zenice i Doboja, u centralnoj dolini oko rijeke Bosne spojili su se korpusi komunističkih formacija s

jasnim instrukcijama da se u što kraćem roku spoje s jedinicama srijemskog fronta, zatim ujedinjeni nastave gonjenje njemačke vojske.

⁵ - Božo VUKOJA...

⁶ - Božo VUKOJA, str. 239.

⁷ - Mato MARČINKO, str. 50-51.

⁸ - Božo VUKOJA...

⁹ - Mehmedalija TUFEKČIĆ, Gradačac u 1941. godini – Sjećanja, Sarajevo, 1975., str. 141., prema, Marko BABIĆ, Bosanskoposavski Bleiburg, str. 58.

BALADA O MRTVOM PAUKU

Asaf Duraković, Washington, USA

Na mome prozoru pauk visi već sedam dugih dana
Kada svrnem pogled sa knjige gledam mu tanke mreže
Jutros je rano stigao. A mreža pokidana
Pala je s lišćem vriježe.

Kroz prozor sobe vidi se krošnja sa lišćem sviju boja
I san se vidi što se vuče sa maglom mrtvoga kraja
A jedan mali život na slici jesenjeg perivoja
Trne bez uzdisaja.

I visi pauk na mokrom staklu i danas ko i juče
Svakog dana sve više lišća napušta crne grane
A zrakom ljulja maleno tijelo, vjetar što krajem jauče
I nosi nove gomile. I mreže pokidane.

SUMRAK

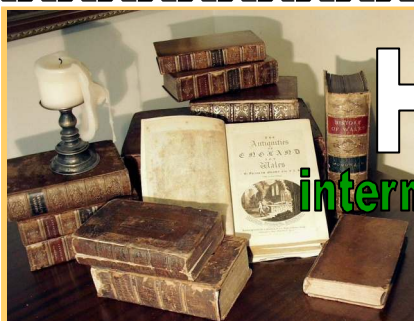
Asaf Duraković, Washington, USA

Tiho se krađu sjene iz daljine
Ko zadnji uzdah umirućeg dana
Veče je tužno i puno tišine
A vjetar šušti preko golih grana.

U suton, nebu uzdižu se crne
Drveća golog tamne silhete
Dok se u mraku dan umoran trne
Listovi zadnji s golih grana lete.

Jauče vjetar. A tišinom gaja
Ko himna smrti ori se mraku
Studena pjesma puna uzdisaja.

Dan je umino. Nesta zadnjeg sjaja
A vjetar hrli usred pusta kraja
I žuto lišće raznosi po zraku.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Knjiga će biti u prodaji od
20. prosinca 2009. godine.

Osigurajte već sada svoj primjerak!

Cijena u pretplati
(do 15. prosinca 2009.):

60,00 kuna

Cijena u prodaji:

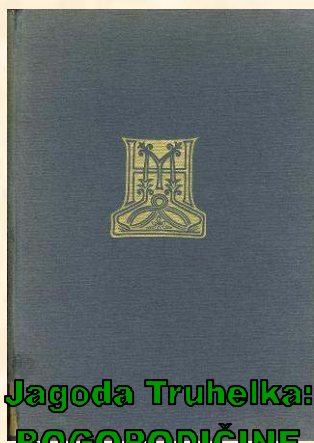
75,00 kuna

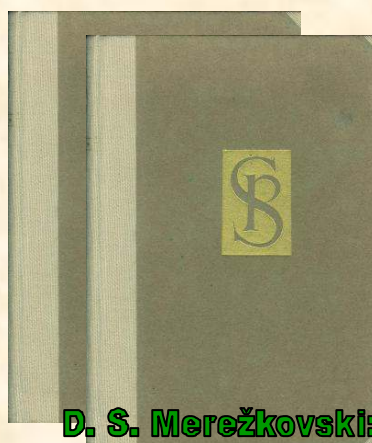
Novo!

Vam predstavlja antikvarne knjige:

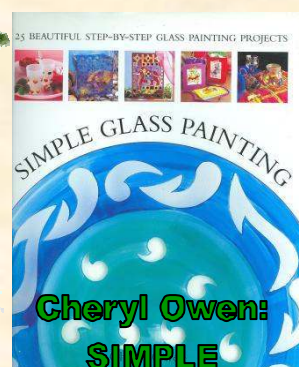
Cijene treba uvećati za troškove dostave!

Jagoda Truhelka:
BOGORODIČINE
TREŠNJE
70,00 kuna

D. S. Merežkovski:
VJEČNI SUPUTNICI I-II
110,00 kuna

Cheryl Owen:
SIMPLE
GLASS
PAINTING
80,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

HRVATSKI BOJOVNICI

Priredila **Lasa Šukilo**, Zagreb

Ovih dana je internetu je proradilo još jedno domovinsko glasilo. U dobar čas! Čestitamo i želimo mnogo uspjeha u radu.

Radi se o internetskom portalu Hrvatskog obrednog društva bojovnika domovinskih ratova iz Zadra, koji radi na sljedećoj e-mail adresi:

www.hrvatskibojovnici.com

U nastupnoj riječi glavni urednik ovoga internetskog portala Ivo Matanović rekao je sljedeće:

"Prije svega što vam uvodno želimo reći o hrvatskim bojovnicima moramo vam reći o inicijativi kako se je došlo do utemeljenja udruge Hrvatskih bojovnika. Centralizacijom udruga branitelja i zabranom javnog okupljanja branitelja da se koriste ustavnim ovlastima i demokratskim stečevinama došlo je do nezadovoljstva među mnogobrojnim braniteljima, pa je tako dio njih došao na ideju da se odvoje od centralizma i da se posebno organiziraju u jednu ili više udruga hrvatskih branitelja. U takvom ozračju ili bolje rečeno omračju među hrvatskim braniteljima došlo se i na ideju da se branitelji preimenuju u povijesno ime Bojovnika, a ne i ratnika (srpske varijante) što je do tada bilo zajedničko ime za sve bojovnike. Dakako ideja se je proširila i dublje pa su tim nazivom obuhvaćeni svi hrvatski bojovnici u svim dosadašnjim, kroz povijest Hrvata, ratovima.

Istina, sam naziv udruge zvuči malo predugo i nezgrapno za izgovaranje, ali se to nije moglo izbjeći. S obzirom na isticanje još uvijek živućih bojovnika iz Dru-

gog svjetskog rata. Rata koji je vremenski i uzročno-posljedično bio identičan Domovinskom ratu devedesetih godina krajem prošlog stoljeća. U oba rata Hrvati su imali istog neprijatelja – komuniste i tzv. Srbe iz Hrvatske koji su u oba slučaja odbili poslušnost i lojalnost svojoj legalno utemeljenoj državi Nezavisnoj Državi Hrvatskoj sa zahtjevom za pripojenjem sa susjednom Srbijom. Ovog puta, za razliku od Drugog svjetskog rata 1941/45. tzv. hrvatski Srbi imali su ogromnu pomoć svojih sunarodnjaka iz Srbije koji su direktnom agresijom pomagali hrvatskim pobunjenicima da ostvare svoj cilj. Snagom hrvatskih bojovnika i Božjom providnošću u ovom ratu Hrvati su, uz minimalne žrtve, u odnosu na žrtve sa srpske strane, izvojevali slavnu pobjedu. Slavna „OLUJA“ koja je odjeknula svijetom, zaustavila je agresora i smirila domaće pobunjenike. Ponadajmo se da su za sva vremena Hrvati osigurali svoj mir.

Bojovnik je hrvatski naziv za ratnika. Služimo se ovim terminom jer riječ bojovnik djeluje na psihu ohrabrujuće, snažno i dostojanstveno viteški. Riječ bojovnik je i skladna pjesnička riječ, vrlo zgodna za pjesničke ukrase. Osim toga riječ bojovnik u hrvatskom jeziku spominje se još u davnim vremenima. Iz ratova Hrvata s Ilirima, a potom Mađarima u IX. i X. stoljeću. Hrvate kao bojovnike vrlo dobro je opisao turski pisac i filozof Kjafija u knjizi „Nizam ul Alem“ (uredba svijeta). Između ostalog on navodi:

"Hrvatima kao idealnim ratnicima i junacima koji preziru kukavice, te savjetujem svojim Turcima da se od Hrvata nauče ratnom umijeću ukoliko žele pobjeđivati. Turci su pored hrabrosti osobito cijenili i hrvatski viteški duh, koji nikada neće povrijediti nenaoružanog ili zarobljenog neprijatelja, a dano obećanje će uvijek ispuniti."

Prije turskih ratova na Balkanu i prije ispisane, hvale vrijedne, pri-

Ivo Matanović

če Kjačija o Hrvatima, Hrvati su oko 680. godine prihvatili kršćansku vjeru i sa Sv. Stolicom potpisali proturatni ugovor. Povjesnice o tom ugovoru pišu:

'Prihvatanjem kršćanske vjere, Hrvati su potpisali 680. proturatni ugovor sa Svetom Stolicom. U najstarijem proturatnom ugovoru u svjetskoj povijesti Hrvati su

obećali papi; da ni s kim ne će prvi zaratiti, da tuđe zemlje neće osvajati, nego da će samo svoje braniti.

O tom ugovoru, bizantski car Konstantin VII. zapisao je sljedeće:

'Ovi pokršteni Hrvati ne ratuju rado izvan granica svoje zemlje, jer su dobili neko proročanstvo ili zapovijed od rimskoga pape Agatona, koji je u doba cara Heraklija, cara Romeja, poslao svećenike i pokrstio ih. Nakon što su primili kršćanstvo, Hrvati su dali potpisnu obvezu i neopozivu zakletvu sv. Petru, da nikada ne će s oružjem provaliti u tuđu zemlju, nego da će živjeti u miru sa svima koji to žele, primivši za uzvrat od rimskoga pape ovaj blagoslov: **Ako bi ikada neki drugi narodi navali i povelili rat na zemlju Hrvata, neka za njih ratuje i zaštiti ih Bog Hrvata, a pobjedu im donese Petar, Kristov učenik.**' I doista možemo biti ponosni jer u slavnoj i dugoj hrvatskoj povijesti, Hrvati nikada nisu bili osvajači tuđe zemlje, nego su uvijek bili i ostali 'svoj na svome' i 'svoj za svoje'.

Hrvatski ratnici su zbog velike hrabrosti i sjajnog ratnog umijeća bili veoma traženi od mnogih europskih vladara, koji su organizirali specijalne jedinice hrvatskih ratnika u sklopu svoje vojske. Tako je u 30-godišnjem ratu (1618.-1648.) na zahtjev kardinala Ric-

Hrvatski bojovnici

helieua, vitez Bonnet ustrojio od hrvatskih jahača lako francusko konjanništvo. Francuski kralj Luj XIII. dao je osnovati gardu **'Royal cravatos'** koju su činili Hrvati koji su nosili marame oko vrata, po čemu su kasnije kravate i dobile naziv, a početkom 19. st. osnovana ja **'Regiments croats'**. Maršal Marmont zabilježio je izjave vojskovođe i cara Napoleona I. koji je rekao: **'Ja nikada nisam imao hrabrijih i boljih vojnika'** i **'Hrvati to su najbolji vojnici svijeta. Kad bih imao samo 100.000 Hrvata, osvojio bih čitav svijet'**. Friderich Veliki je pak rekao da su Hrvati nenadmašivi majstori ratovanja.

Naša slavna i krvlju ispisana hrvatska povijest nikada ne će zaboraviti hrvatske junake, čijoj su se hrabrosti, ratnom umijeću i viteškom duhu divili i čudom čudili svi, pa i sami neprijatelji. Ni dan danas, povjesničari i vojni stručnjaci ne mogu shvatiti a pogotovo objasniti, kako su često puta u vrijeme turskih osvajanja, ponekad i preko 100 puta brojčano slabiji Hrvati uspijevali razbiti neprijatelje. Ovdje su navedeni samo neki od najpoznatijih, ali prisjećajući se njih mislimo i na sve ostale, imenima znane i neznane hrvatske junake koji su dali najveće žrtve za Hrvatsku i hrvatski narod, kao i za kršćansku Europu. Najve-

će priznanje Hrvati su dobili god. 1519. od pape Lava X. (Giovanni Medici), koji je našem narodu dao zasluženi naslov **'Predziđe kršćanstva'**.

Za uvodnu riječ odabrali smo samo manji dio teksta iz hrvatskih povjesnica o domovinskim ratovima, a više o tome dati ćemo u rubrici povijest, poglavito o povijesti upravo minolog Domovinskog rata.

Za kraj još samo – pozivamo sve branitelje i štovatelje Domovinskog rata da nam se pridruže i da svojom aktivnošću više doprinesu sveopćem učvršćenju hrvatskog korpusa. Za više informacija mogu se javiti preko ove stranice, brzoglasa ili osobno da se jave u udrugu bojovnika:

U Zadru Trg Petra Zoranića 1 – Brzoglas 023-214-523 i 098-171-3697 ili na e-mail: uznik2@gmail.com Ova e-mail adresa je zaštićena od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili JavaScript i hrvatski bojovnici@gmail.com.

Ova e-mail adresa je zaštićena od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili JavaScript U Bjelovaru, Mirka Bogovića 25, brzoglas: 095-543-5996 i na mail: perecmarinko@gmail.com Ova e-mail adresa je zaštićena od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili JavaScript.

Također vas obavještavamo da će uskoro biti registrirane još tri udruge i to, jedna u Vinkovcima, druga u Rijeci i treća u Zagrebu.

Bog i Hrvati –

Za dom spremni!

Urednik

TKO SMO MI SRBI? (1. dio)

Boriša (Slobodana) Pavlović, Toronto, www.politika.rs, 9. prosinca 2009. – prijevod sa srpskog jezika

Vrijeme je da i ovo kažemo. Vrijeme je da i o ovom razmislimo. Iako mnogima od nas ova tema možda nije ugodna ili pretjerano važna, vrijeme je za upitati se. **Tko smo mi Srbi?**

U kavani, u Torontu, prošle subote, u za ovo vrijeme godine neobično lijepom danu, sjedimo Nenad i ja. Pričamo i smijemo se, a on neprekidno odgovara na mobitel. Pored nas sjedi dvoje starijih ljudi, a s kamerama oko vrata, očigledno turisti (Amerikanci?), gledaju nas i slušaju. Onda gospodin s kamerom upita Nenada odakle je, kojim jezikom govori? A Nenad, kao i topa, bez razmišljanja **reče da je iz Jugoslavije i da govori srpskohrvatski**. Tamo je bio rat, reče gospodin iz Amerike, zar ne? Jeste, bio je rat. Ali, **ta zemlja više ne postoji**, zar ne? Ne, ne postoji.

Evo, skoro će dvadeset godina od kako se je Jugoslavija počela raspadati, i na naše oči postade najprije zajednica rogova u vreći umjesto zajednice bratskih naroda, nastavi pucati po šavovima, i na kraju završi s pucnjevima po gradovima i selima. Odavno su već bivši bratski narodi samo susjedi koji se niti ne podnose i, usprkos rukovanjima nasmijanih predsjednika, kao da samo čekaju kako bi bacili kamen preko međe, jedni na druge. Bilo kako bilo, danas ni u jednoj od država koje su nekad činile, bivšu Jugoslaviju **ne možete čuti žal za bratskom zajednicom nebratskih naroda – osim u Srbiji i u srpskoj dijaspori!**

Tko želi u to vjerovati, može sebi reći da je dio problema bio u inžiniranju prethodne vlasti kako bi očuvalo ime, a time i pravo na nasljedstvo bivše Jugoslavije, nastojeći na kraju očuvati ime Jugoslavije samo u zajednici s Crnom Gorom. Tko želi, može vjerovati i u to kako smo mi Srbi širi od ostalih, te da **nas nije briga što nas svi mrze**, jer mi sve volimo. Postoji i teorija da smo mi (na našu neopisivu nesreću, kasnije će se pokazati) stvorili Jugoslaviju, pa se zato od nje teško rastajemo.

Kako god bilo, **jedino su Srbi još uvijek Jugoslaveni**, iz zemlje koja više ne postoji, **jedino srpski emigranti još uvijek putuju u Jugoslaviju, svi ostali u Hrvatsku, Bosnu, Sloveniju, Makedoniju... Jedino još Srbi govore srpskohrvatski, kojega postojanje više nitko (osim Srba i Wikipedije) ne priznaje. Zašto nismo Srbi, zašto ne govorimo srpski?**

Svi ljudi mojih godina s naših prostora, koji su danas u Kanadi i kojekuda u inozemstvu, moji drugari i ja, rođeni smo, naravno u Jugoslaviji. Svi smo mi učili srpskohrvatski-hrvatskosrpski, iz sličnih udžbenika. Svi smo na ulazu u zemlje u koje smo došli pokazali carinicima i redarstvu iste crvene

putovnice na kojima se sijao zlatni grb SFRJ. Od tog trenutka počeo je mukotrpan život emigranta, koji je nekima od nas bivao malo lakši kad smo se pokušali uklopiti u novi život zaboravljajući odakle smo došli, a nekima samo onda kada su uspjeli sačuvati u sebi dio domovine i nacionalnog identiteta. Tko god je proveo barem malo vremena izvan svoje zemlje, i okusio život iseljenika, ne može osuđivati ni jedne ni druge. Svatko se snalazi kako je znao i umio, i svatko je nosio svoju muku onako kako je najbolje znao i mogao.

Dijaspora je **nekada bila uporište nacionalnih osjećaja Srba** koji su u Titovoj Jugoslaviji ostali bez istinskog prava na nacionalno određenje. I dok su Srbi u Srbiji i Srpskim Zemljama učili da su svi nacionalizmi opasni, a srpski najopasniji, i da je religija opijum za narod, srpska Dijaspورا je čuvala Pravoslavlje, srpski jezik i običaje, čak i u tolikoj količini da mnogi nikada nisu prihvatili jezik i običaje zemlje u koju su došli. Priča se da u Garyju, Indiani, u dijelovima grada gdje žive Srbi, nisi mogao kupiti ništa u prodavaonicama ako nisu govorio srpski, jer prodavači nisu znali engleski. Srpska emigracija, politička i gospodarska, borila se kako je najbolje mogla, kako bi očuvala svoj nacionalni identitet. Je li joj to pošlo za rukom? Nama u goste u Toronto iz Chicaga dođu crkveni zborovi i folklorne skupine. Treća, ponekad i četvrta generacija Srba u Americi. Pa iako samo natučaju srpski, divno pjevaju psalme i noge im lete po pozornici kad zaigraju kolo. **Je li njihovim roditeljima pošlo za rukom da sačuvaju srpski nacionalni identitet? JESTE. Je li to važno? JESTE.**

Nekome je Srbija bila i ostala

majka, nekome je postala maćeha. Netko se sjeća samo dobrih vremena, netko nosi teške i neprijatne uspomene. Iz osvrta na jedan moj prethodni tekst objavljen u ovoj rubrici vidio sam koliko mnogo ljudi nema i ne žele imati sveze s domovinom, i bio sam iskreno iznenađen količinom negativnih reakcija na jedan bezazleni, nostalgični i iskreno domoljubni tekst. Ma koliko se slagali ili ne slagali s mojim pisanjem, htjeli to priznati ili ne, svi ma nam se, bez obzira kako se predstavljali, po naglasku, ponašanju, i pomalo po izgledu vidi da nismo ovdašnji, i ma koliko se neki od nas trudili da to postanu, to će tek našoj djeci i unucima poći za rukom, htjeli mi to ili ne.

Meni osobno je važno da svi znaju tko sam i odakle sam. Meni je jako važni da ljudi oko mene, Kanađani, Talijani, Indusi, svi koji me okružuju i s kojima mi se križaju putovi, primijete ponos u mom glasu kada im kažem: „**I am Serbian**“. **Moja zemlja, moj narod, moja uljudba, moja povijest su u toj rečenici.** Nemam ništa kriti, ničega se stidjeti. Sve gadosti koje su se trebale o nama saznati, saznali su Kanađani, Amerikanci, Englezi, Australci i ostali - od CNNa. Tko će im reći da nisu u pravu? Sami nikada ne će priznati, i u velikoj većini slučajeva toga nisu ni svjesni.

U poduzećima, školama, bolnicama, tvornicama u kojima radimo poštuju nas, jer smo stručni, vrijedni i pouzdani radnici, u zgradama i naseljima u kojima živimo, jer smo dobri susjedi i domaćini. Samim tim, nitko nije i ne može biti bolji veleposlanik svoje zemlje i svoga naroda kao od nas i od kratke rečenice: „**I am Serbian**“. Zahvalan sam Kanadi na gostoprimstvu, na

ukazanoj prilici da obnovimo ratom i neviljama razrušene živote, na svemu što nam je pružila i s ponosom im to i kažem kad me pitaju. **Ali moj korijen je bio i ostat će tamo daleko, daleko od mora...**

I meni je to moje svjetlo na kraju tunela.

I am Serbian – Tsar Lazar

OSVRTI ČITATELJA

Točna analiza! I sam živim u emigraciji od 1980. godine, od toga 25 godina u Americi. Djeca Srba u gradu Gary, Indiana, **uglavnom potječu od četnika koje je slavni pop Đujić doveo u Ameriku.** Svi njihovi potomci, naravno rođeni u Americi, kojih ima mnogo u Kaliforniji, govore izvrsno srpski jezik i njeguju svoju tradiciju. Kada se iz grada Gary, Indiana, pop Đujić preselio u Escondido, mnogi su pošli za njim i tako osnovali veliku srpsku zajednicu nadomak Los Angelesa. Sagradili su i dvije crkve, jednu u Escondidu, a drugu u San Diegu. Djeca emigranta zadnjeg vala (90-tih godina) na žalost slabije govore srpski (ako uopće i govore) od potomaka Đujićevaca. Može li mi netko

objasniti zašto je to tako? **(Kalifornijanac)**

Kad nas se tamo u Kanadi još malo skupi **proglasit ćemo mi njima odmah SAO Krajinu ili barem Republiku Srpsku.** Ako nam to ne pođe za rukom, onda se možemo odvojiti kao i Kosovo. **(Vrabac)**

Osim rijetkih dinosaura, **Jugoslavena uglavnom nema na australskom tlu.** Također nije točno da "I'm Serbian" izaziva negativne reakcije, Barem 3 milijarde ljudi zna da smo mi bili u pravu i da smo rekli smo ne "imperiji na zalasku". Sve drugo je mašta. **(Milbrnsrb)**

Za sam potpis već zaslužujete pohvalu. Tako smo se nekada svi potpisivali. S obvezatnim imenom oca između imena i prezimena. Da, u gradu Gary bilo je mnogo Srba, ali pored njih i Nijemaca. Čuvena je obitelj Sekulović, s još čuvenijim glumcem Karlom Maldenom. Pitaš sam nekog Amerikanca, višeg časnika USMCa, kojeg sam upoznao u Njemačkoj, odakle potječe. Reče mi da ne znam to mjesto. Malo je, a nalazi se u Indiani: Gary. Kazah mu da znam za taj grad, jer u njemu imam rođaka, koji je tamo godinama živio. Pola grada je naseljeno Srbima. Tamo su velike čeličane, automobilska industrija. Čovjek je bio iznenađen. Postali smo dobri prijatelji. Da, točno je da su ostali "naši" **uvijek govorili što su po narodnosti**, a ne što su po pripadnosti državi. Za to ih ne treba kriviti. **Uvijek sam govorio da sam Srbin iz Jugoslavije**, ni Nijemac nikada ne će reći da je Bavarac ili Švaba, nego isključivo Nijemac. Što se jezika tiče, **u Hrvatskoj sam učio hrvatski jezik**, ne hrvatsko-srpski. **(Consul Romanum)**

KAKVOG PREDSJEDNIKA ŽELE HRVATI U DIJASPORI?

Glas dijaspore

Rudi Tomić, Kanada, rudito-mic@sympatico.ca

Predsjednički izbori u Hrvatskoj, kao i imena potencijalnih kandidata, bila su u medijima najavljivani više od godinu dana. Ipak je došlo do nekih iznenađenja. Prije svega, datum izbora (27.12.2009.) je spekulativan, jer se izbori nigdje u svijetu ne zakazuju se za vrijeme božićnih i novogodišnjih blagdana. Mnogi ljudi će biti na godišnjim odmorima, ili u posjetima rodbini i prijateljima u drugim mjestima, često i u drugim državama, pa čak i kontinentima, te stoga neće biti u mogućnosti doći na birališta. Ovakva nepriličnost posebice je pogodila Hrvate u dijaspori. Već je najava datuma za registraciju (12.12. 2009.) bila je prekratka, a mogućnost za glasovanje, bit će još i teža, budući da je i registracija i glasovanje moguće samo u hrvatskim veleposlanstvima i konzulatima.

Dakle, samo oni Hrvati koji žive u gradovima u kojima RH ima svoja veleposlanstva i konzulate moći će bez dodatnih napora i poteškoća glasovati, odnosno imati mogućnost birati novog hrvatskog predsjednika. Većina nas koji ne ćemo u to vrijeme biti u mjestima gdje su birališta, ili oni koji žive na velikim udaljenostima, ostat će nijemi! Ako se uzme u obzir mali broj hrvatskih veleposlanstava i konzulata u državama u kojima žive Hrvati, onda nije teško utvrditi da će većina Hrvata u dijaspori neizravno praktično "izgubiti" pravo glasa na ovim predsjedničkim

izborima.

Postavlja se pitanje: kome odgovaraju ovakve odluke o datumima i načinu izbora? Uz ove iznesene poteškoće, potrebno je naglasiti i vremenske neprilike. Izbori će se održati u najgore vrijeme, kada su putovi nerijetko zatrpani snijegom i kada se ljudi zbog loših zimskih uvjeta putovanja teško odlučuju poći na put.

Možemo zaključiti, barem što se datuma izbora (blagdani) i vremena (zima) tiče, da je u pitanju bila neka vrsta manipulacije, kako bi se **sabotirao masovan odziv birača** na ovakvim važnim i presudnim izborima. S druge strane, neki čak vjeruju, da je HDZ-ova vlada takve termine odredila zbog činjenice da će mnogi iz dijaspore doći za božićne blagdane u domovinu i tako dati svoje glasove za njihovog kandidata Hebranga, što mi **smatramo očitim promašajem**.

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Veliki broj kandidata

Za predstojeće predsjedničke izbore kandidirao se veliki broj osoba. Svatko od njih želi, i ima ambiciju, biti novi predsjednik Republike Hrvatske. Među kan-

didatima ima i takvih privrženika koji bi željeli, ne samo biti predsjednik RH, nego i biti nasljednik (ca) Mesića. Ispada kao da im je Mesić poručio: (znate li) *s koliko malo mudrosti se upravlja svijetom/državom?* Tim je riječima tješio Axel Oxenstjerna (1583-1654) svoga sina koji je mislio da nije sposoban da bude glavom švedskog izaslanstva.

Dakle, deklarirani kandidati, koji bi htjeli na Pantovčaku oponašati Mesića, sigurno nisu svjesni da će se, ako netko od takvih privrženika bude izabran, morati distancirati od predsjednika Mesića, iako iz drugih razloga nego što se je Mesić distancirao od svog predšasnika, predsjednika Tuđmana – jer to je politika kompleksnosti nasljeđa. Mesićev, eventualni nasljednik, morao bi biti vrlo znakovita negacija njegove političke učinkovitosti, odnosno morao bi se distancirati od mnogo čega (skoro svega) što je učinio njegov predšasnik Mesić.

U smislu uspoređivanja distanciranja: Mesić – Tuđman, u odnosu kandidat X – Mesić, potrebno je naglasiti sadržajnu različitost. Naime, Mesić se je od Tuđmana distancirao, jer je **u svojoj biti ostao "komunjara"**, što je prikrijavao naglašavanjem "antifašizma" dok bi se njegovi nasljednici od njega morali distancirati ako bi barem donekle htjeli raditi u interesu Hrvatske i hrvatskog naroda.

Predsjednička kampanja već je u završnom zamahu, pa su mediji u Hrvatskoj svrstali kandidate u dvije skupine: "A" - o kojima sustavno pišu ili govore, te "B" - koje tek usput spominju.

Skupina A: Milan Bandić, Andrija Hebrang, Ivo Josipović, Dragan Primorac, Nenad Vidošević i Vesna Pusić.

Skupina B: Damir Kajin, Josip Juričević, Vesna Škere Ožbolt, Boris Mikšić i Slavko Vukšić.

Što se tiče medijske zastupljenosti, vjerojatno bi Miroslav Tuđman mogao biti svrstan u **Skupinu "AB"**, jer po profilu, kao i Josip Juričević, daleko iskače od društva Kajina, Mikšića, Vukšića pa i Pusić.

S obzirom na ukazane (ne) mogućnosti **hrvatska dijaspora nije imala nikakvu ulogu u biranju predsjedničkih kandidata**, a vjerojatno neće imati ni presudnog utjecaja u izboru novog predsjednika.

Dijaspora želi ne inkriminiranog predsjednika

"Najveća naša nevolja jesu i ostaju neki hrvatski političari. Imamo zdrav narod, imamo najljepšu zemlju u Europi, imamo za nas dovoljno bogatu zemlju, imamo u narodu zdrav um i junačko srce. Imao sve, sve, baš sve, ali nikada dovoljno razumnih političara. Upravo to je rak-rana hrvatskog naroda." (Josip Turkalj)

Hrvati u dijaspori željeli bi imati predsjednika koji nema kriminalnu prošlost, koji nije indoktriniran komunističkom, fašističkom, jugoslavenskom, balkanskom i pokrajinskom ideologijom; čovjek koga krasi ljudske vrline, kojem su interesi hrvatskog naroda iznad osobnih probitaka: **predsjednik koji će biti sluga Bogu i hrvatskom narodu!** *Nobile officium!*

Hrvatskoj treba predsjednik, čiji Hrvati nisu samo u Hrvatskoj, nego i oni koji žive izvan granica RH, u drugoj domovini hrvatskog naroda - u Bosni i Hercegovini, kao i mnoštvo Hrvata (polovica pučanstva) koji žive u dijaspori: svi su pripadnici hrvatskog narodnog bića. Hrvatskom narodu potreban je predsjednik ne samo **za sve** Hrvate; nego i **za sve** hrvatske nacionalne, političke, vjerske i društvene opredijeljenosti; **za sve** nacionalne manjine, koji u Hrvatskoj obitavaju kao lojalni građani, **za sve** iseljenike u dijaspori, čovjek koji će u interesu hrvatskih općih probitaka voditi brigu o hrvatskom narodu i domovini.

Izgubili smo mnogo vrijednih ljudi i dobrih prilika koji su mogli oplemeniti i obogatiti hrvatski narod, ali to nije učinjeno samo zato što je predsjednik RH Stjepan Mesić bio predsjednik samo jednog određene sloja u narodu, onog dijela koji se zaozjenio u prnje pod nazivom "antifašizam", kojim je zločinac Tito bio i ostao uzorom.

Mesić je, zapravo, nanio mnogo štete hrvatskom narodu sa svojim postupcima, izjavama i optužbama (neki smatraju čak i više od same srpske agresije na Hrvatsku). Čovjek koji je mogao puno učiniti, koji je imao mnogo vremena (10 godina!) i prilika ("turistički" je obišao cijeli svijet!) da se odazove časnom pozivu svoje dužnosti, nažalost odlazi u (ne)mirovinu s teškim opterećenjem prošlosti i povijene odgovornosti.

(Što nisu uspjeli uništiti dušmani hrvatskog naroda, uništila je hrvatska politička vr-

huška na čelu s predsjednikom Mesićem. Mogli bismo se poslužiti, u prijevodu na hrvatskom, porugljivim riječima pape Urbana VIII.: *Što ne učiniše barbari, učiniše Barberini.*)

Dakle, **Hrvati u dijaspori hoće predsjednika Hrvatske i hrvatskog naroda, onakvog kakav nije bio Stjepan Mesić: hoće vjernika, kojem ne smeta Kristovo raspelo; rodoljuba, koji voli svoj narod, ljude koji su se borili za hrvatsku nezavisnost i slobodu; domoljuba, kojem je svetinja svaki pedalj hrvatske grude; čovjeka koji ima ljudske vrline i čvrstoću karaktera; čovjeka koji će se brinuti o Hrvatima u BiH i njihovom ustavopravnom položaju, koji će bržno pratiti zbivanja u dijaspori i poticati na povratak sve one koji se žele vratiti u Hrvatsku ili u BiH – i pomoći im u njihovim potrebama.**

Hrvati u dijaspori ne traže mnogo, zapravo traže minimum kojeg bi trebao imati čovjek u obnašanju najveće državničke dužnosti u Hrvatskoj. Dijaspore hoće predsjednika koji treba, može i hoće otići na Bleiburg, doći u Mostar i Međugorje, te konačno doći i u Norval (Toronto), a ne samo često pohoditi Jasenovac i Sarajevo.

Nadamo se da među predsjedničkim kandidatima ima takvih koji imaju svijest i ljubav da budu spremni prihvatiti državničke dužnosti i obveze u interesu hrvatskog naroda i upravo na taj način biti djelotvorni predsjednik svih Hrvata i svih građana Republike Hrvatske. No, među takvima za cijelo nisu kandidati na primjer: Kajin i Pusić, pa i Josipović, kao poštovatelji Tita i njegove komunističke i zločinačke, a time i anti-hrvatske diktature.

Slavko Vukšić

MESIĆEVA ČETVRTA JUGOSLAVIJA

Branko Stojković, Bjelovar

U potrazi za takozvanim topničkim dnevnicima policija je u jutro 9. prosinca 2009. upala s nalogom za pretres desetak stanova, i to bivših djelatnika HV-a i MORH-a. Među potencijalnim kandidatima za pretres bili su i umirovljeni generali Rahim Ademi i Imre Agotić. Policija ja bila i kod Željka Kučića bivšeg suradnika generala Ante Gotovine i Miroslava Vidovića, bivšeg šefa kabineta generala Petra Stipetića. Policija je tražila dokumentaciju koja se odnosi na granatiranje Knina i okoline u vojno-redarstvenoj akciji „Bljesak“ i „Oluja“ 1995. godine.

Navodno, na tome inzistira Haaško tužiteljstvo, u suradnji s DORH-om, te se zajednički poduzima akcija pronalaska topničke dokumentacije i druge arhivske građe,

koja se odnosi na Domovinski rat u Hrvatskoj. Pretreseni su stanovi i drugi objekti i prostorije na području BiH-a. Sumnja se u počinjenje kaznenog djela uništavanja ili prikrivanja dokaza.

Pitam po tko zna koji put: **Gdje su Mesićevi topnički dnevni- ci?** Tada je samo na Grad Vukovar ispaljeno 500.000 granata. Isto tako i na Dubrovnik, Osijek, Lipik, Pakrac, Bjelovar, itd. **Stjepan Mesić je tada 1991. godine, bio Vrhovni komandant JNA.** Sa Srbijom je bila prva i Crna Gora u granatiranju Dubrovnika. U (tim) istim zbivanjima oko raspada Jugoslavije, tj. Federacije. Sada se rade uhićenja i pretresi hrvatskih stanova.

Danas 9. prosinca 2009. godine, upravo kada su trajali pretresi kuća i stanova, u Hrvatsku, odnosno u Zagreb, doputovao je crno-

gorski predsjednik Filip Vujanović u posjet Stjepanu Mesiću. Oni su na konferenciji za novinare izjavili – da su između te dvije zemlje odnosi odlični, te da su stvoreni novi temelji.

Vojna i civilna policija u suradnji s državnim odvjetništvom pretražila je stan Joze Ribičića, suradnika Ante Gotovine i bivšeg ministra obrane Pavla Miljavca. Dio pronađene dokumentacije je oduzet. Postoji sumnja da MORH-ovu dokumentaciju posjeduju i privatne, tj. civilne osobe. Eto, kakvu nam Mesić radi zbrku u Hrvatskoj, kada bi se istražio cijeli njegov desetogodišnji rad – kao predsjednika Hrvatske, **Mesić je samo radio zavjeru u Hrvatskoj i rušio je iznutra.** On je najveća „hrvatska štetočina“, od povijesti i nastanka Hrvata. Tako nam i treba kada svi šutimo i gledamo svakodnevnju nepravdu.

HRVATSKO ANTUNOVO A. D. MMIX

Homo – Brena – Đapić

Mladen Schwartz, Zagreb

Dva su velika sveca imenom Antun: onaj egipatski, Pustinjak (III-IV st.), otac redovništva, čije su nam strahovite kušnje zorno prikazali Schongauer, Grünewald, Bosch i Dalí, te, u Hrvata još više štovanji, sv. Antun Padovanski (XII-XIII st.), franjevac, misionar, govornik, čiji je jezik, prema legendi, i nakon smrti ostao neoštećen. Ovoga se Antuna slavi na 13. lipnja, a u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nadnevak je, zvani Hrvatsko Antunovo, bio državni blagdan, dan Hrvatskih Oruža-

S Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata

nih Snaga, proslavljan vojnim mimohodom pred šefom Države, poglavnikom Antom Pavelićem. Uz druge velike hrvatske Antune, Starčevića i Radića, on

je toga dana slavio i svoj imendan. Danas se blagdan Antunova u Zagrebu ne obilježava dostojanstveno, nego sramotno. Umjesto slavne vojske pod oružjem, Zagrebom defiliraju četnička pevaljka Brena i homoseksualni agit-propovci.

ĆE DA BIJEMO GEJŌVE... – tako su govorila „braća“ Srbi za beogradske „gejparade“, pa su to i učinili. U Moskvi,

homoprovokatori nisu ništa bolje prošli. U Zagrebu: mirni prosvjedi? Možda paljenje svijeća, kao za Brenu (umjesto da Brena *brennt!*)? Po zapovijedi gazdiju nad gazdama,

takozvane EU i judeo-masonske nadvlade, i u nas dobile su ogavne *pomo-pedo-peder-pride-parade* pravo građanstva, što-više aureolu ugledne, već tradicionalne institucije. Ono što su zdravi prostori i vremena oduvijek smatrali kazne (pa i smrtne) vrijednim prijestupom, ili barem sućuti vrijednim poremećajem, i u nas postalo je predmetom osobne odluke te povodom za tobožnje „slavlje različitosti“.

Na taj način globalna nadvlada sije dekadenciju, eda bi uništila i narode s inače jačim uporištem u starim vrednotama i žilavijom moći odolijevanja. Homoseksualnost je od zločjela i bolesti postala posljedicom „slobodnog izbora spolne orijentacije“. Tako se degenerira narodna substancija, tako se kvari ukus i etos, tako se zavodi i uništava mladež. I umjesto da ovo čemu danas pribivamo bude strogo progonojeno i kažnjeno, na udaru su zdrave reakcije, koje se, pod manipulativnim nazivom „homofobije“, proglašava malne nekom vrstom zločina i duševne bolesti, vrijedne psihoanalitičkoga kauča te ispiranja mozga. I dok se s homo-ludovanjem poistovjećuje cijeli veleizdajnički državni vrh, prosvjedni skupovi protiv homomanijaka na rubu su ilegale, zabrane, izloženi represiji, rastjerivanju i uhitbama.

BRENA U ARENA. Dočim je hrvatski ratnik i domoljubni *kantautor* Thompson u vlastitoj domovini gotovo stavljen izvan zakona – i to pod pritiskom onih istih židovskih i srodnih snaga koje gromoglasno brane „gejparadu“ – inozemna pjevačica, koja je **u prošlom ratu izravno podupirala protuhrvatsku stranu**, sada je, po komandi opet istih koji nam izvoze i homopropagandu, dobrodošla gostujuća umjetnica, uz zaštitu 2.000 hrvatskih redarstvenika, s 50 tisuća eura honorara (tražila je dvostruko), te pred barem petnaestak tisuća oduševljenih „fanova“. „Lepa“ Brena

Dan branitelja grada Zagreba

posjećuje Hrvatsku u sklopu svoje turneje po postjugoslavenskim zemljama. Poruka je bjelodana: **valja uskrisiti pokojno smeće bratstva-jedinstva**. Jer, nije u pitanju Brenina glazba: žena je posve nadarena, u svom žanru dobra pjevačica, ima sluha, ima glasa i stasa, a melodije i tekstovi čak su joj nadprosječni za tu vrstu turkoidnog šunda.

Brena je, rođena kao Fahreta Jahić, **potomka hrvatskih muslimana iz naše Herceg-Bosne**. Ne može je se odveć osuđivati što se u velesrpskom Beogradu, udana Živojinović, uvjerljivo posrbila. Kao takva, postala je maskotom bosanske četničke soldateske i razumljivo je da **više ne će i ne može biti Hrvatica ili ustašica**. **Pošteni Srbin uvijek je prihvatljiviji od ljigavog, prijetvornog, pogubnog jugoslavena**. Problem je s Brenom upravo njezina jugoslavenština, problem je što ona u Hrvatskoj i ne pronosi zdravo, prirodno srpstvo koje hrvatski nacionalist može i treba poštivati. Brena, skupa sa svojim urbanijim kolegama na „b“: Boračorbom, Balaševićem, Bregom, Bajagom, **širi ogavni dah jugostrvine**, zavodeći neuku i neodgojenu posthrvatsku mladež, baš kako

to, drugim sredstvima, čini i nastrani homo-teror. **Zato je Brena nedobrodošla, zato je opasna, zato**ju je trebalo na granici uhititi, ispitati o ratnim grijesima i, u najboljem slučaju, za vječna vremena protjerati iz svete nam zemlje Kroatije. Umjesto toga, zavedeni i zalučeni hrvatski puk mantra svoje bedastoće: *Ne zabranjivati (osim Thompsona i Uznakovlja, naravno)!* Tko voli nek izvoli! – Tako trivijalno glasi formula sigurne propasti!

IMENDAN ANTONIJA ĐAPIĆA.

Jest, na sv. Antu i on slavi svoj imendan, on, negdašnji vođa pravaša. Što je od Đapića ostalo? Uoči Antunova, pred kamerama se opravdavao za nestanak desetaka milijuna kuna iz osiječke gradske blagajne. Na izborima za gradonačelnika neslavno je propao. Na prošlim parlamentarnim izborima najavljivao je u Saboru deset ili petnaest pravaša, ostao je jedini. Sada navodno neće ni u Sabor, traže mu ostavku. **No Đapić je žilav borac za vlast i moć, nakon najtežih poraza on se dočeka na noge**. Hoće li se to sada ponoviti? Možda, ali **ne bi valjalo**. **Hrvatska treba jaku desnicu, jaka desnica uključuje i snažan pravaški pokret, a on može stasati samo bez Ante Đapića**. Zdrave jezgre svih pravaških stranaka moraju se na razini baze početi približavati, povezivati, ujedinjavati, te iznjedrili istinskog vođu. Osobita tu uloga pripada – tupom malograđanštinom i robskim mentalitetom nezatrovanoj, neopterećenoj, odvažnoj, svježoj državotvornacionalističkoj mladeži. Uistinu desne snage, one koje se *ne* zaklinju na antifašizam i demokraciju, one koje ne slušaju ni Ollija Rehna ni Baracka Obamu niti judeo-masonsku internacionalu, moraju naći put sebi, put životu, put pobjedi. Ne zbude li se to, Hrvatskoj je odzvonilo. Zbude li se pak, nema više pederske sramote na hrvatskim trgovima, niti „lepih“ Brena u hrvatskim arenama.

¹ „brennt“ (njem.) = gori; metaforično, dakako!

ROI-JEVA NOĆNA MORA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Evo Ti njega opet! Kak se to i šika, on, kao svaki zločinac dolazi samo noću. Čim s crkve odzvoni ponoć stže on na moj balkon, lagano me prodrma, te odmah počne s kritikom. – U zadnje vrijeme si mi se dosta ulijenio. Nisi bio ni na onim demonstracijama u četvrtak na mom trgu. Znaš da buju Ti to Tvoji fest zamerili. Nije mi samo jasno koliko li su Ti Tvoji uporni i kak nikak ne mreju shvatiti, da me ne mogu samo tako maknuti s mog Trga. Cijela situacija oko tog trga počela me jako zabavljati i na svoje veliko zadovoljstvo zapažam, da je tih huncuta na svakom slijedećem skupu sve manje.

Očito je, da je Hrvatska konačno krenula pravim putem i da će oni siročići kad tad morati shvatiti, da su se borili ne za Hrvatsku već za

ROI – Čuvaj se Crvenkapice, vuk uvijek ostaje vuk, dlaku mijenja, ali ćud nikada.

europskog pijuna i razvoj krupnog kapitala. Već sam Ti jedanput rekao, da me taj Trg uopće ne zanima. Prava stvar će se dogoditi tek kad onog nesposobnog bana Jelačića skinu s glavnog Trga i tamo postave moj spomenik. Mađari su već pokrenuli inicijativu, da se taj njima mrski spomenik makne i kao što sam čuo staviti će veto na ulazak Hrvatske u Europsku uniju, ako Vaša vlada hitno spomenik ne makne. Ako je Vaša vlada pristala na taj monstruozi slovenski ultimatum i progutala čuveni junction između para Pahor – Kosor, ovo im ne bi trebao biti neki problem. Nego čujem, da je Tvoj nestašni gazda s onim svojim prezimenjakom pokrenuo akciju, da trg koji je dosada bio u mom isključivom vlasni-

tvu dobije ime po kardinalu Jurju Hauliku. Taj Haulik mi baš nikad nije išao uz dlaku, njegova sklonost k zapadnim umjesto istočnim balkanskim integracijama me nekad jako smetala i on u moje vrijeme nije mogao ni nos pomoliti iz prašine zaborava. Kako bi lajbekima zamazali oči dali smo mu onu uličicu s tri i pol kuće. Nadam se da bu to tak i ostalo i da ovi Tvoji romantičari mogu samo pjevati tužne pjesme koje pak mogu štampati samo u vlastitoj nakladi.

Prema izvještaju druga Milanovića, moji potpuno preuzimaju vlast, prvo drug Josipović dolazi za predsjednika, zatim drug Milanović preuzima Sabor i vladu. Slijedi integracija s braćom Srbima i predaja svih otoka i interesantnih zemljišta bogatim kapitalistima. Očekuje se nezapamćeni razvoj golfa u Hrvatskoj. Nogomet Vam je i onak u komi i da nije tog Mamića bil bi na amaterskom nivou.

S ovakvim razvojem situaciju dole v paklu svi su vrlo zadovoljni. Priča se, da bu Lucifer poslije Josi-

"On the Internet, nobody knows you're a dog."

ROI – Bugi: Draga Buga, evo što će nama naša borba dati - umjesto zločinca Maršala dobit ćemo Trg svog dragog Kardinala

povićeve pobjede priredil slavije sa šampanjcem. Vi Hrvati ionak nemate više nikakve šanse, jer sad više nema mene, koji sam u cilju vlastitih interesa održavao kakvu takvu ravnotežu u onoj smiješnoj Jugoslaviji. Prema mojim predviđanjima moji Slovenci maknuli su se iz tog bosanskog lonca, Vi se pak polako kuhajte i dalje u toj srpskoj čorbi. Posebno mi se sviđa ova kombinacija sad već popularni junction između partije i krupnog kapitala, to mi je ostala nažalost nerealizirana želja. No sve ja to odozdo budno pratim i nadgledam.

Sve ovo utvara je iz sebe izbacila u jednom dahu, dok se još nisam pravo ni probudio.

I kad sam došao konačno do daha, pitam ja njega – Poštovani Maršale ništa mi nije jasno o čemu to Vi pričate. Pa Vas svi ovdje dolje smatraju velikim Hrvatom i oni Vaši stalo trabunjaju kak ste baš Vi zaslužni kaj imamo svoju državu i kak je tak lijepa i velika. Pa i štafetu buju Vam pak obnovili i bežali, vele oni, ak treba po cijeloj Jugi. To Vam bu nekaj slično čuvenim Bandićevim maratonima.

ROI, ROI pa Ti nisi neki glupi zatucani političar, već jedno inteligentno pseto. Ti bar znaš zbrojiti dva i dva. Kao prvo znaš da mi je mama Slovenka i da ja nikak nemrem bit Hrvat, drugo sve kaj sam za života napravil služilo je samo da pokaže moju veličinu. Sjeti se samo onih smiješnih nesvrstanih majmunčića koje sam bez problema okupil oko sebe. Poštovali su me kak

pravog kralja.

Ti bi trebal znati, da sam samo ja zaslužan, **da je Zemun i dio istočne Hrvatske pripal Srbima.**

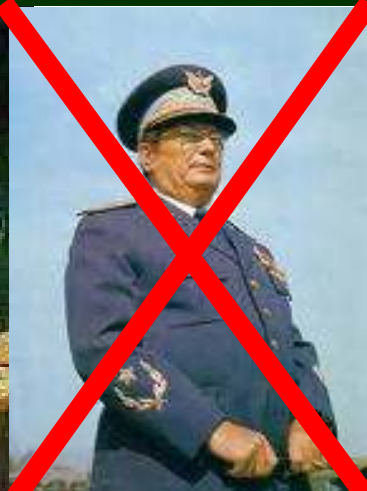
Pa i tu umotvorinu za koju sam znal da se bude raspala čim ja prejdem, Bosnu, sam stvoril sebi na sliku i priliku, i to uglavnom na hrvatski račun. Kaj se pak tiče Istre i otoka oni su doduše pripali toj Vašoj Hrvatskoj, ali to buju već ovi drugi odradili, sve to ti je politika kratkog daha. Kaj se pak dotikavle onog čuvenog Ustava od 1974. on je bio nužan za zaust-

tavljanje srpske ekspanzije, jer su se ti mandleki preveč uzoholili. Ja sam od prvog dana kada sam došel k kopanji sklanjal sve koji su mi mogli smetati. Nis ja kriv tim Hrvatima kaj su baš oni bili najopasniji, pa sam ih moral putem onog Bleiburga, Dakse, raznih fojbi i križnih puteva malčice smiriti, a kad su pak digli nos 1971.

Intervencija je bila pak preko potrebna. Osim toga trebal bi znati, da su oni v Jasenovcu bili male bebe prema mojim vrlim partizanima koji ni prema ženama i djeci

Trg Jurja Haulika

nisu imali milosti.

A posebno sam ponosan na moj Goli otok, to je bil vrhunac organiziranog konclogora. Mislim, da bi siroti dr. Mengele puknul od jada kad bi videl kak se tam kvalitetno radilo. Nije mi samo jasno kaj su sad najemput svećenici progovorili, pa o njima je trebalo posebno voditi računa pogotovo o onima koji su lše utjecali na mladež. Valjda mi se nemre zameriti na mojim odgojnim metodama i discipliniranju svećenstva, te maksimalnom smanjivanju njihovog broja i djelovanja. Sve u svemu moraš priznati, da je moja Juga bila jedna fest disciplinirana država i da mi je i sam Staljin zavidal na izvrsnoj organizaciji. Pazi i uz sve to, ja sam bil kak i ovaj Vaš banditić vrlo omiljen u narodu, kak bi Vaš veliki vožd Tuđman rekel, kod sve stoke sitnog zuba.

Neg zemi Ti lepo libre, posluhni si Radio Mariju i pročitaj knjige onog Borovčaka i drugih Vaših vrljih pisaca, ne bum te sad ja tu po noći učil povijest. Neg da skratimo, nemam više puno cajta, ja sam došel radi drugih stvari, a ne da Tebi držim povijesna predavanja. Reci Ti meni, priča se po paklu, **da hoćete podići spomenik onom Vašem Paveliću.** Nemrem verovati koliko su se neki obezobrazili, vele mi, da neki šaljivdija Dragun zbija neslane šale s ovim mojim siročićima i svakodneвно im diže tlak. Posebno me strah za obitelj Pusić. Vi mislite da oni nemaju srca. To ni točno, ono im je istina malo smanjeno, pa za domoljublje baš i nema mjesta, ali je ujedno i vrlo osjetljivo na provokacije. Pa i onaj siroti Pupa- vac bi mogel imati od tih Vaših zafrkancija ozbiljne zdravstvene

posljedice.

Poštovani gospodine Maršale, ve- lim ja njemu, ja Vam o svemu tom gotovo ništa ne znam, ali mi- slim, da gospon Dragun ima vrlo ozbiljne namjere, a kako će on to izvesti to nitko ne zna. On je vrlo tajanstven i još nikom nije rekao kako će se postavljanje spomeni- ka realizirati. Ali obećavam Vam, čim nešto saznam, odmah ću Vam javiti.

Uvjerio sam utvaru i ona mi je klimnula u znak pozdrava i nestala u hipu, kako se i pojavila. I sada, čekam obavijesti i daljnje zadatke od gospona Draguna. Ako nešto zanimljivo čujem, odmah ću i Vama prenijeti. A do tada primi- te moje srdačne pozdrave.

Av, av, av

samo Vaš ROI

ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDsjedničke KANDIDATE

Izvijestio **Vladimir Biondić**, Zagreb

Nastavno prikazujemo rezultate Ankete o očekivanom glasovanju za predsjedničke kandidate koju je Udru- ga za kontrolu izbora HONI provela u vremenu od 06.11.2009. do 10.12.2009. Ukupno je anketirano 11.000 glasača.

Rezultati -

Milan Bandić	1.503 glasa	14%
Ivo Josipović	1.462 glasa	13%
dr. Miroslav Tuđman	1.313 glasova	12%
dr. Andrija Hebrang	1.130 glasova	10%
Nadan Vidošević	1.080 glasova	10%
Dragan Primorac	1.058 glasova	10%
Josip Jurčević	837 glasova	8%
Vesna Pusić	579 glasova	5%
ostali	2.038 glasova	19%

JEDNA KNJIGA O "NAJVJERNIJIMA"

Trpimir Gudar, Vinkovci

U Vinkovcima, u prostorijama Ogranka Matice Hrvatske Vinkovci, predstavljen roman o Ultrasima „Ljubav koja ne može proć“ autora Vladimira Bakarića, a predstavljanje pohodilo mnoštvo Ultrasa i Vinkovčana.

Vinkovački ogranak Matice hrvatske rijetko kada u svojoj dvorani pri predstavljanju knjige ili predavanju okupi dovoljno ljudi da se popune sva sjedeća mjesta, a o nekakvoj prepunjenosti dvorane da ne govorimo. Razloge bismo mogli tražiti u današnjoj nezainteresiranosti publike za kulturu ili možda u nezainteresiranosti kulture za publikom, no to nije tema ovog članka. Naime, u četvrtak, 29.X.2009. na predstavljanju knjige „**Ljubav koja ne može proć**“ autora **Vladimira Bakarića**, dvorana OMH Vinkovci bila je toliko puna da je dosta posjetitelja bilo primorano stajati, a dio je i morao riječi predstavljača slušati iz hodnika i predvorja. Taj slučaj, ako ništa drugo, onda zbog ogromne zainteresiranosti Vinkovčana za taj događaj, treba analizirati i izvući pouke iz toga. Knjiga o kojoj je riječ, „Ljubav koja ne može proć“, djelo je vinkovačkog književnika i glazbenika Vla-

dimira Bakarića, a objavljena je u izdanju Ogranka Matice Hrvatske Vinkovci. Knjiga bi vjerojatno po svom naslovu mogla odavati sadržaj nekakvog 'ljubića' ili nečeg sličnog, no ona je zapravo roman sa specifičnom fabulom i glavnim likovima – navijačima. Bakarić, koji je i sam navijač Cibalijske, knjigu je posvetio „*najvjernijima i jedinom klubu za 90. rođendan*“, a u svoju je knjigu, pored dvoje glavnih likova, navijača Zvonka i Josipa, uključio i cijelu plejadu stvarnih likova s vinkovačke navijačke scene. **Vinkovački Ultras, navijači Cibalijske**, spadaju među 5 najvećih i najžešćih hrvatskih navijačkih skupina, a sami Vinkovci bi se bez problema mogli okarakterizirati kao navijački grad. Tome u prilog svjedoči činjenica da su Vinkovci grad-rekorder s najviše športskih kladiionica i caffè barova u Europi, a Vinkovačka televizija prva u Hrvatskoj koja je pokrenula emisiju o kladenju („1x2“). Budući da se navijače u ovoj postkomunističkoj Hrvatskoj uvelike napada s pozicija anacionalne vlasti i lijevoliberalne opozicije, i usto etiketira po orvelovskom sistemu da su 'fašisti', 'primitivci', 'divljaci', i sl., pojava Vladimira Bakarića – književnika i navijača – pravo je osvježanje na hrvatskoj kulturnoj i književnoj sceni. Bakariću je ovo 8. objavljena

knjiga, a, osim još jedne o Ultrasima, pisao je pretežno romane za djecu od kojih je prvi, pod nazivom „Nešto poslije ponoći & Tragom staklene mape“, osvojio razna priznanja te uvršten u obveznu školsku lektiru, a sam autor među slavonske zavičajne pisce. Njegovo najnovije djelo „Ljubav koja ne može proć“ predstavlja pokušaj afirmacije navijačkog života i njihove obrane od ljevičarskog čopora na vlasti i pri vlasti. Taj stil života, iako kao subkultura i proizvod liberalizma, ipak je nabijen snažnim lokal-patriotskim i nacionalističkim (u pozitivnom smislu!) emocijama, a upravo su one i nagnale mnoge navijače da 1991. svoj navijački šal zamijene puškom, navijanje za klub zamijene aktivnom borbom za domovinu, a život na stadionima – smrću na bojišnici! Njihovu strast, i prema domovini i prema klubu, najbolje je opisao još jedan pisac za djecu, Ratko Bjelčić, kad je rekao: „*Bit Ultrasa nije svojstvo već bivstvo! Ultras nije zvanje, ni način života, već život!*“ Zato se nadamo da ovo nedavno navijačko masovno pojavljivanje u Matici hrvatskoj neće biti osamljena pojava, nego da bi se i njihova strast i borba za Hrvatsku mogla nastaviti – i izvan stadiona.

BALADA O JEBIKRAVIĆU

mr. Ivan Čulić - 2618 Vining Place Bellingham, Washington 98226 - U. S. A. - Dana 18 studenoga 2009.

Mnogo poštovani gospođine Dr. Dragun!

U broju 79. Glasnika od 7. studenoga 2009. na stranici 63. donijeli ste moje pismo. Pišete mi, da Vam šaljem moje priloge, što ja u mojoj mogućnosti rado ću učiniti. I, ovdje Vam prilažem nešto. Što se tiče Jebikravića Stanke

Škare, on je rođen u Biorinama - Imotski. Otac mu je bio Bože sa nadimkom "Puljčina", a majka mu je bila od Juršića. Kao mladić pokazao se je sa nekim Dulešom Škare, koji je poslije otišao u Ameriku, spolnim skakanjem

Autor: Stanko Škare Jebikravić

na kravu, te je po tom i dobio ime "Jebikravić". Bio je oženjen Marom Škare. Njezin je nadimak bio "Maruška". Oca su joj zvali "Trtica". Imali su tri sina i dvije kćeri. Sin im je Krune poginuo u partizanima 1943. kod Drniša. Sin im Vlade je umro u Zagrebu, dok je sin Branko u Zagrebu završio "partizansku gimnaziju" te bio "veliki drmator" na gimnaziji u Imotskom. Kćer Neda "partizanka" se udala u Cistu za nekoga Burazina. Kćer Slavka se udala na Studence za nekoga udbaša. Taj je vajni udbaš, po nabogu druga Stanka Škare, nakon sloma NDH iz Imotskoga u Zagreb donio "CRNU KNJIGU" u kojoj je bio popis svih Imočana koji u Zagrebu moraju biti poubijani. Dio od tih Imočana je početkom lipnja 1945. na groblju i Mitrovića macelu na Visokoj u Splitu i bio poubijan.

Dok su vrijedni ljudi, a bilo ih svih zanata u mjestu, radili svoje poslove i ničim nevaljalim se nisu bavili, Jebikravić se je skitao unaokolo i kortešovao. Negdje je tiskao svoje pisanije u kojima se je podpisivao: "Stanko Škare-seljak, samouk". Po svim onim mjestima se hvalio, kako je Ma-

čeka u Zagrebu nosio na. rame-nima. Napisao je mnogo toga u počast NDH, te poglavniku Anti Paveliću. Nakon uspostave NDH šalje pismo poglavniku sa zamolbom, da ga imenuje "Doglavnikom". Ništa manje nego kao što je imenovan Stipe Matijević iz Blata na Ceti-ni. Odgovor poglavnika je bio taj, da su sva mjesta doglavnika popunjena, ali da on dođe u Zagreb i da će imati lijepu službu. Jebikravić se je na to veoma naljutio, te je tokom 1941. nestao iz mjesta beztragom. Listina "Imotska Krajina" je pisala, da na zasjedanju drugog Avnoja u Jajcu bijaše i jedan Imočanin Stanko Škare.

1943. sa partizanima pojavi se i Jebikravić u blizini mjesta. Tad nastade u blizini mjesta partizanski pohod po svim selima. Osim blaga što ga oplijeniše i otjeraše, otjeraše i ljude koji se na vrijeme nisu mogli sakriti. Umirovljenik Marijan Dejak, pomoćni cestar Juko Dajak, gostioničar Perko Milardović sa Dobranja bijaše otjerani na Pode i tu, nakon su strašno bili izmučeni, uz prisustvo Stanke Škare, živi bačeni u jamu Podi iz koje je Juko Dajak danima zavijao, te kada su se partizani povukli, našli su čobani, te netko dobaci u jamu Juki uže i izvuku do vrha jame. Neki prisutni presječe uže i Juko pade u jamu iz koje nije više zavijao. Lijepi momak, Ante Pleić (Antiša Mišić) bijaše otjeran po crnogorskim partizanima u Vučkovu ogradu i tu mučki uz prisustvo Stanka Škare, Juke i Krste Pleića mučki ubijen. Nakon toga su partizani otišli u Biokovo, nesret-na Antišina mater ga je našla u klačardi. Ubili su još zmiju i stavili mu je oko vrata. Jebikravić dade svomu rođaku Tomi Škare, da u Cisti zapali Kegljovu mlinicu

i župsku kuću na Budimirima.

Nakon je Stanko Škare postao veliki "drmator", on i neki jarcobradi Vladimir Nazorom, Bračanin, otmu na školjici pred Prekom kod Zadra, njihovu zgradu i tu naprave "Preparandiju", učiteljsku školu, koja je trajala šest mjeseci. Jebikravić pokupi mnogo momaka i djevo-jaka, koji pohađашe tu "visokoobrazovanu" ustanovu i postadoše "učitelji" u narodu poznati kao "drveni učitelji" a zapravo su bili školovani Udbaši. Najviša među njima je bila Mila Škare, nadimkom "Seruša", kći Stankina brata Nike. Nakon što je postala "Drvena učiteljica", a bila je sluškinja Marka Ivanka u Provu, vratila se je u Biorine te na Šuškovu brigu preuze školu. Od tuda je saradivala sa Udbom iz Imotskoga. Slala pozive na "obavezu". Utjerivala poreze. Sve želje Udbe je obavljala. Udala se je poslije na Trilj za nekoga Informbirovca Sarića i Splitu napravila samoubojstvo.

Jebikravić, nakon je postao veliki "drmator" nađe u Zagrebu drugu ženu, a rekoše, da je imao kćer sa njome, dođe u mjesto. Maruška bijaše nešto razočarana i boležljiva kada je Stanko došao. Reče ona njemu, da će malko prileći kraj komina. Stanko joj dade neke tablete, jer da će joj to pomoći. Nakon toga je Maruška prilegla, dođe Samardžijuša njegova susjeda pa mu reče: "Striče Stanko za Boga Maruška ne diše". "Pričekaj malko", reče joj Stanko. "Odmah je njoj lakše". I bibo joj je lakše, jer se više nije probudila. Umrla je a svijet je odmah rekao, da ju je Jebikravić otrovao. Onda je Jebikravić doveo iz Imotskoga limenu glazbu, koja je Marušku uz Stankinu "ljubav" odpratilila na groblje Svetoga Jure ne Glavicu.

DRVENI KIP I(LI) "PULENA" (3. dio)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Zbog debelog sloja pozlate postoji mogućnost da kip predstavlja anđela, te je u tom slučaju (eventualno naknadno) njegova funkcija bila sakralnog karaktera. Na ostatku dijela podlaktice iz šake mu viri čavao, što je moguć razlog pričvršćenju uopće ili, ovisno o samom svecu ili božanskom biću, za zvono ili kantu (broku) - u tom slučaju je ruka donekle spuštена ili svinuta uz tijelo prema odnosnom predmetu (moguće na malenom postolju).

Ponekad su se uz poliptihe postavljali anđeli (2) tijekom svečanih dana umjesto svijećnjaka. Slični anđeli (kasno)gotičkog stila nalazili su se u jednoj splitskoj crkvi, te su kasnije završili u zbirkama slikara Emanuela Vidovića i Vjekoslava Paraća. Posebne baze nosile su te pozlaćene anđele. Na raskama i oltarima talijanske i sjeverne (gotičke) umjetnosti XIV.-XV. stoljeća razvidni su anđeli - svijećnjakonosci (npr. u Milanu). Kovrče kose koje sličje pužnicama i modelacija lica¹ donekle podsjećaju na ovdje spomenuti drveni kip. Tako npr. pulena s broda *Golden Cherub* (Greenwich, Cutty Sark), kojeg je izgradio Thomas Jacob za kontraband u Cornwallu, ima ukupno dva kerubina (pozlaćena puta) sa strana središnjeg prikaza broda (koke) koji je okrunjen voćem (vjerojatno grožđe) i ljubičastim cvijetom između voluta u razini glava samih kerubina. Ruke kerubina na vanjskim stranama pulene spuštene su i obrubljuju također floralni ures koji u središ-

Anđeo Pulena

njem dijelu ima ispupčen cvijet². I kрма je na nekim brodovima (npr. galijama) znala biti većim dijelom urešena likovima (na bokovima broda) u dubokom ili plitkom reljefu (npr. Neptun, poganski eroti ili kršćanski anđeli i dr.), te likovima (obično ženskim) koji (tijelom i/li rukama) simbolično

podržavaju taj dio broda³.

Spomenimo samo neke svece čiji atributi mogu ukazivati na odnosni predmet slikarskog, rezbarskog ili kiparskog uratka. Sv. Stjepan († oko 35.) je bio Židov koji je postao jedan od prvih đakona postavljen(ih) da upravlja(ju) ranom crkvom u Jeruzalemu. Bio je optužen za blasfemiju (bogohuljenje), te je odgovorio optužbi propovjedničkom obranom (Dj. 7, 2-52), ali su ga njegovi optužitelji, uključujući Sv. Pavla (tada Savao), otpravili van grada i kamenirali do smrti, tako ga učinivši prvim kršćanskim mučenikom (26. prosinac).

Stjepan bijaše i papa († 257; blagdan 2. kolovoza), nadalje prvi kralj Mađarske (975.-1038.), odgovoran za tamošnje utemeljenje kršćanstva (16. kolovoza), zatim saksonski misionarski biskup († oko 1075.) koji je mučen u Švedskoj (2. lipnja), pa (u Engleskoj rođen) suosnivač cistercijskog reda (prezimenom Harding; † 1134.) koji je postao treći opat u Cîteauxu (16. srpnja), te također i francuski pustinjač (1047.-1124.) koji je nosio metalni prsni oklop tik do njegove kože i osnovao Red

(od) Grandmonta (8. veljače). Sv. Stjepan (Prvomučenik) se prikazuje kao mladić odjeven u dalmatiku đakona, a u ruci drži palmu kao znak mučeništva. Ubijen je kamenjem, pa otud mu i ta posebna oznaka (komada kamenja).

Često se Sv. Stjepan i Sv. Lovro prikazuju zajedno jer su po legendi njegovi ostaci pokopani u Rimu u grobu Sv. Lovra koji se malo nagnuo na bok učinivši mu tako mjesto, te mu pružio ruku, što bijaše čin koji mu je pribavio nadimak "otmjeni Španjolac" (*Spagnuolo cortese*)⁴. Papa Sv. Stjepan I. je rođen u Rimu, te je izabran za papu 12. svibnja 254., a umro je kao mučenik 2. kolovoza 257. Tijekom njegovog pontifikata ponovno se rasplamsala borba protiv šizmatičnog antipape Novatiana. Odrubljena mu je glava, tijekom religijske službe, na njegovoj pontifikalnoj stolici u katakombama Sv. Kaliksta⁵.

¹ Cvito Fisković - Ivo Petricioli, ZadarSKI poliptih Petra de Riboldisa, *Analitički Historijskog instituta JAZU u Dubrovniku*, god. IV-V, (1955-1956.), Dubrovnik, 1956, str. 169, 175-176.

² Giancarlo Costa, *Polene*, Mursia, Milano, 2005, str. 37-39.

³ Pierangelo Campodonico, *Storie di polene*, (37° Salone Nautico Internazionale, Genova, 11-19 ottobre 1997), Genova, 1997, str. 12.

⁴ Howard Loxton, *The Encyclopedia of Saints*, Chancellor Press, London, 1999, str. 75; *Leksikon ikonografije, liturgike i simbolike zapadnog kršćanstva*, (ur. Anđelko Badurina), Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990, str. 547-548.

⁵ *La guida a: I Sommi Pontefici Romani, The Roman Pontiffs*, (Realizzato da Memmo Caporilli), Chronology: "Annuario Pontificio Vaticano", Roma, [1999], prospetto 264 pape.

ODGOVORNI ZA ŠKABRNJSKE ZLOČINE JOŠ UVIJEK SE TRAŽE (2. dio)

Petar Vulić, Split

Requiem za škabrnjske mučenike

U utorak, dne 17. studenog t.g. uoči samog 'Dana sjećanja' na samu 18. obljetnicu stradanja Škabrnje u Domovinskom ratu, u tamošnjoj župnoj crkvi Uznesenja BDM, u 17.30 sati, upriličen je jedinstveni glazbeni doživljaj.

Requiem 'Daruj im pokoj', zapaženo glazbeno djelo Julia Marića i don Dragana Filipovića, inače studentskog katehete pri mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve (nakon završenog studija teologije glazbu je studirao u Rimu) izveo je Katedralni oratorijski zbor iz Mostara, predvođen solisticom Monijom Jarak, a u pratnji studenta Glazbene akademije u Splitu, kao i Kvartet Simfonijskog orkestra iz Mostara pod ravnanjem maestra Harija Zlodre.

"Dona Eis Requiem – Daruj im Pokoj" podijeljen je u osam dijelova: *Susret, Oče naš, Sjeti se, čovjek sam, Zdravo Marijo, U tvom miru, Slava Ocu, Ljubav tvoja, Vjernim mrtvim uz poruku "Svjetlo Tvoje nek' im svijetli, uvedi ih gor' u raj!"*.

"Mnogi ljudi, možda i više među pokojnima nego među živima, imaju roditelje, braću, sestre, rodbinu i prijatelje. Iz toga izvire i odgovor na pitanje: zašto takvo djelo? Requiem je molitva nas koji smo preostali na ovoj obali života i molitva za susret pokojnika s Vječnim" - kaže don Dragan Filipović.

Dosad je spomenuti Requiem prije dvije godine (u povodu Kor-

Predstavnici Udruge civilnih žrtava DR-a prije polaganja spomen-vijenca

natske tragedije) izveden u Šibenskoj Katedrali, a prošle godine u Vukovaru. Sada su pak odlučili pohoditi Škabrnju gdje su kod ovdašnjih župljana i spavali pošto su pjevanjem trebali uveličati sutrašnje misno slavlje.

"Za naš smo se dolazak pripremali molitvom, razmišljanjem i probama. Željeli smo moliti za stradale Škabrnjane i biti tim ljudima blizu. Jer kao što je podijeljena radost dupla radost, tako je i podijeljena žalost - umanjena žalost" - zbori don Dragan.

Škabrnjska se tragedija don Dragana Filipovića duboko usjekla u srce i dušu. Uvijek je (od tog zlosretnog 18. studenoga 1991.), po vlastitu priznanju, imao potrebu učiniti nešto što će pomoći ljudima da to što lakše podnesu, te da s njima podijeli bol i tugu.

Spomenutu izvedbu Requiema svesrdno je podržala i potpomogla i Zadarska županija.

Odmah nakon izvedbe Requiema u škabrnjskoj župnoj crkvi Uznesenja BDM upriličena je i pobožnost Križnog puta s polaskom od

kapele na Marinovcu do brda Ražovljeva glavica na kojoj tijekom Domovinskog rata bijahu škabrnjske prve crte obrane. Ražovljeva glavica 1991. je bila jaka neprijateljska utvrda i iz nje su, dakako, uz Škabrnja granatirani i Ravni kotari.

U pobožnosti Križnoga puta župljani su nosili drveni križ visok 4,5 m kojega je izradio tamošnji umjetnik g. Andrija Ivković. Poslije Križnoga puta u škabrnjskoj župnoj crkvi, valja zapisati, marom zadarske podružnice udruge 'Žene u Domovinskom ratu' održano je bdjenje. Nakon molitvi i meditacija pročitana je zapis Škabrnjanke Eve Šegarić, čiji je muž, skupa s trojicom sinova, zvjerski ubijen prilikom velikosrpskog pohoda na Škabrnju. Ta je ožalošćena majka (kako piše Ines Grbić) poručila:

"Ne bih nikad svoga sina ili unuka stavila u propast, pa da svoju dušu i život okaljaju. To nije nikakva korist. Nikad im ne bih rekla da drugog ubiju, jer bih na svoju dušu stavila grijeh. Što bih dobi-la?"

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (2. dio)

Ivo Omrčanin:
"Hrvatska 1941.",
1. knjiga, 1989.

2. POGIBIJA ACE CRNOG*

Meštrović nastavlja, pa nam daje i slijedeći monolog Ace crnog:

"Ja, među nama rečeno, imam predosjećaj, da ću biti ubijen, kad, kako, i od koga, to ne znam. Po svoj prilici će biti talijanski prsti po srijedi. Svejedno, pripravan sam i na to. Ali se varaju, kad misle, da će, ako pogode mene, pogoditi Jugoslaviju. I ja sam tek čovjek, a Jugoslaviju su gradili mnogi prije mene, pa će biti još jača, ako i ja za nju padnem."

Uplašio li se Aca, uplašio. Teško je znati kako se Srbije junaci ponašaju u smrtnoj opasnosti jer sve što se zna o njima jesu bajke s Kosova. Ali Vlasi su plašljivci i junaci samo iza tarabe. I tako se Aca sjurio na Bled i tamo gledajući kako Slovenci pripravljaaju svoje duše za vječnost svakodnevnom pričešću, sjede i iztolmači svoju posljednju volju:

"Rađeno 5 januara 1934

Na Bledu.

Po slobodnoj volji i svome najboljem uverenju da ovim služim najbolje interesima moje mile Otadž-

**Nezavisna Država Hrvatska od 9. rujna 1943. u 0.30 sati
(Gdje je međa sa Slovenijom?)**

bine, Kralj evine Jugoslavije, mogao dragog naroda kao i mogao Kraljevskog doma.

Ja, na osnovu člana 42 Ustava Kraljevine Jugoslavije, određujem da za slučaj da Naslednik Prestola iz uzroka nabrojanih u čl. 41 Ustava ne može da vrši Kraljevsku vlast - Namesničku vlast vrše

1. Nj. K. V. Knez Pavle Karađorđević,
2. Dr Radenko Stanković, senator i Min.(istar) prosvete,
3. Dr Ivo N. Perović, ban Savske banovine.

Kao zamenjenika za Kneza Pavla određujem: Arm. Đenerala

Vojislava Tomića, komandanta Beograda. Kao zamenjenika za Dr Radenka Stankovica određujem: Jovu Banjanina, Senatora. Kao zamenjenika Dr Perovića određujem: Dr Zeca, Senatora.

Ovaj akt napisao sam i potpisao svojeručno u dva originalna primerka od kojih će jedan čuvati Nj. V. Kraljica, a drugi Predsednik min. Saveta. Sva dva primerka ovoga akta kovertovana su i zapečaćena su mojim pečatom.

Aleksandar Karađorđević
Kralj Jugoslavije."

* Kralj Aleksandar Karađorđević

Isti dan, Bled, 5.1.1934, on je sastavio svoju osobnu oporuku:

"Za privatno imanje maletno moje dece određujem za starateljstva Nj. K. V. Kneza Pavla.

Namesnicima (svima) odrediti po 50.000 din mesečno - iz civiliste.

Knez Pavle pored toga, i ostali članovi Kraljevskog doma primaće doživotno apanaže koje su do sada primali - iz civiliste."

3. POLITIČKA IGRA KNEZA PAVLA

O Pavlu su pisali samo njegovi zetovi na engleskom i ovdje ondje po koji posrbljeni vlah ili ciganin. Prave slike o njemu nemamo, jer se nitko nije prihvatio pera da ga opiše. To bi dakako moglo biti samo u boljševičkoj Jugi gdje imaju povjesne izvore i sredstva. Ali tamošnje boljševičke čete svi bez razlike udaraju na Hrvate i Hrvatsku u želji da postignu **vječni san raznih načertanija, da Hrvata nestane ili da budu manji od makova zrna.** O srpskoj diplomaciji, politici i vanjskoj politici te čete ne pišu, osim ako se ne dodirnu toga kada udaraju na Hrvate i Hrvatsku.

Kako je Pavle bio miran, komotan

i umno ograničen, on nije skočio na svoje dvije slabašne vlaške noge da učvrsti domenu Karađorđevića, svoju Srbijicu, čiju su vlast proširili i na Hrvatsku, nego je putovao između Beograda, Brda, Pariza i Londona dok ga napokon Milan Stojadinović nije poslao u Rim i Berlin. Kada mu je Pavle dao nogu, kada ga je "čoknuo", bilo je kasno i tako je sve počelo da se kotrlja u pravcu da boljševizam na čelu s hrvatskim drotarom Jožom Brozom dođe na vlast 27. listopada 1944. Pa je Pavle i opet putovao malo vlaški, malo gospodski, kako se već uzdurmisalo. **I evo ga da vidi Adolfa Hitlera**, i opet.

Njemački poslanik u Beogradu Victor von Heeren je javio 25. veljače 1941. u Berlin da je Pavle pristao da dođe **tajno vidjeti ga u Berghof** 1. ožujka te godine i da "specijalni kurir" (tajna oznaka za Pavla) s pratnjom stiže ugovorenog dana na granični prijelaz kod Jezerskog u 10.30 sati po njemačkom vremenu kolima za koja se ima na toj postaji spremiti garaža. Kola da su marke Mercedes-Kabriolet, br. 148, tamnoplave boje". Pavlu nije trebalo mnogo uputa kao novorođenčetu, on

je tamo već bio. Pavle je bio tamo, u Berchtesgadenu, tajno 17. listopada 1936. **Hitler mu je tada obećao** da Njemačka u dojučem ratu želi samo neutralnost Jugoslavije i da će za uzvrat jamčiti za njezine granice. Pavle je već ovaj puta spomenuo da Srbije **žele u tom slučaju Solun**, pa je to **Hitler kasnije Srbijama i obećao**. Bio je tako sada Pavle graditelj nove jugoslavenske politike zblžavanja Njemačkoj i Italiji, proti Francuske i Engleske, onako kako je to namjeravao postići njegov bratić Aca. Pavle je tako bio sada na Berghofu 4. ožujka **te je imao razgovor s Hitlerom**, koji se **protegnuo na skoro pet sati**. Hitler je rekao:

"... Jugoslavija je za nas od velike važnosti i njoj nesumnjivo pripada vodeća uloga na Balkanu, ukoliko se pravovremeno izjasni za novi poredak. Uostalom, danas ne postoji nikakva druga alternativa u Evropi. Gotovo sve evropske države prihvatile su novi poredak pod vodstvom Osovine. Engleska se nigdje ne može održati na kontinentu, iako stvara svoje baze i aerodrome u Grčkoj. Mi nemamo nikakvih teritorijalnih aspiracija na Balkanu, ni zahtjeva prema Jugoslaviji. Njemačka jedino želi da na jugoistoku vlada mir i red i da povećamo privrednu razmjenu s tim područjima, a naročito s Jugoslavijom. Zato bi Njemačka toplo pozdravila, kad bi Jugoslavija već jednom izvela svoju politiku na čistinu i našla svoj put u savezništvo s Osovinom. Pristupom Trojnom paktu, Jugoslavija bi se osigurala od svih eventualnosti. U interesu je Jugoslavije da pristupi novom poretku, jer bi tako dobila Njemačku za partnera i garancije za današnji i budući teritorij. Jugoslavija se mora sada opredijeliti. Pruža joj se jedinstvena prilika da konačno redi svoj stav i tako

Кнез Павле и кнегиња Олга у шетњи Београдом

Кнез Павле држи у наручју новорођену кнегињуцу Јелисавету

osigura svoju budućnost. U tom će joj slučaju dati garancije za njen teritorijalni integritet. A kako je danas slom Grčke samo pitanje dana, **Jugoslavija bi mogla osigurati svoj izlazak na Egejsko more i dobiti Solun.** Grčka neće moći da održi svoje pozicije oko Soluna; **više neće postojati kao država**, a njemačke će se divizije g dana povući s Balkana. Zato, Jugoslavija ne pristupi li Trojnom paktu i svojim stavom na vrijeme ne osigura svoj zahtjev, postoj i opasnost da se neka treća sila ispriječi na putu prema Solunu i Egejskom moru."

Pavle je sve ovo pobožno slušao i onda polako pružao svoje razloge zašto ne misli da se pridruži njemačkim zahtjevima. Kraj drugih sitnih razloga naveo je svoj glavni razlog, koji glasi:

"Ja nikako ne mogu da pružim ruku Mussoliniju, koji je ubio mog bratića Aleksandra i koji i sada **šalje terorističke bande u Hrvatsku.** Zato ne mogu donijeti odluku. Ipak ću produžiti započete razgovore s vašom i talijanskom vladom. To će biti moj daljnji korak u vezi s vašim zahtjevima."

Pavle se oprostio s Hitlerom, koji je s njime postupao kao s

mirisnom mimozom i pazio da je ne zgazi. Sve u tajnosti da se vlasi ne dosjete, šteta što Pavle ne može ovo sada čitati ovako javno. On je uskočio u svoj tamnoplavi Mercedes-Kabriolet, sjeo u tamnoplavi dvorski vlak i preko Vinkovaca stigao 5. ožujka u Beograd. 6.

ožujka je sazvao sjednicu "Krunskog vijeća", kojoj su prisustvovali tri namjesnika: Pavle, R. Stanković i I. Perović; predsjednik vlade Cvetković, podpredsjednik Dr. Maček, ministar vojni general P. Pešić, ministar F. Kulovec i ministar dvora M. Antić. Pojedinačnim glasovima **su se svi članovi krunskog vijeća izjasnili za pristup trojnom ugovoru.**

Predsjednik vlade Dragiša Cvetković i ministar vanjskih poslova Dr. Aleksandar Cincar-Marković su 24. ožujka otputovali u Beč preko Budapešte, kuda su stigli sutradan. Čin potpisa se obavilo u palači Eugena Savojskoga Belvedere. Na potpisivanje su došli njemački ministar vanjskih poslova Joachim von Ribbentrop kao i talijanski grof Galeazzo Ciano te poklisar Japana u Berlinu, predstavnici Mađarske, Rumunjske i Bugarske. Mađarska i Rumunjska su pristupile trojnom ugovoru u studenom, 1940. g., a Bugarska početkom ožujka, 1941.

Hitler je toliko nada polagao u srpsku odanost i toliko se veselio svojem remek djelu da je glavom došao u Beč da kibicira. Od Hrvata se u uvodniku glasila HSS-a SELJAČKOG DOMA, 27.ožujka 1941., pod naslo-

vom "Jugoslavija i Trojni pakt" Juraj Krnjević izražavao kako slijedi:

"Njemačka i Italija, dakle, svečano izjavljuju, da ne će dirati u nas, niti nas u bilo kojem obliku uvući u rat. Treba učiniti sve što se može do skrajnih granica, da odklonimo od sebe ratni požar i očuvamo mir. Mi nemamo nikakvih navalnih nakana. Mi smo od početka ovog rata uvjereni, da to nije rat malih, nego velikih."

Protokol, koji je podpisan u Beču je glasio:

"Vlade Njemačke, Italije i Japana s jedne strane i vlada Jugoslavije s druge strane ugovaraju putem svojih opunomoćenika kako slijedi:

Član 1. - Jugoslavija pristupa trojnom ugovoru, podpisanom u Berlinu

27. rujna 1940. između Njemačke, Italije i Japana.

Član 2. - Predstavnici Jugoslavije sudjelovat će na konferencijama tehničkih povjerenstava, osnovanih na temelju člana 4. trojnog ugovora, kada ta povjerenstva budu raspravljala pitanja, koja se tiču Jugoslavije.

Član 3.- Tekst trojnog ugovora je priložen kao dodatak ovom protokolu. Ovaj je protokol sastavljen na njemačkom, talijanskom, japanskom i jugoslavenskom jeziku, i svaki od tih tekstova je jednako vjerodostojan. Protokol stupa na snagu danom potpisa."

Njemačka i talijanska vlada su dale **posebna jamstva o poštivanju vrhovništva i zemaljske cjelokupnosti Jugoslavije** kao i to, da sile osovine ne će za vrijeme rata postavljati Jugoslaviji nikakvih zahtjeva, koji bi se odnosili na prolaz ili prijevoz vojske preko jugo područja. Jugo vlada

je tražila od Njemačke i Italije pismene povelje ovih obaveza. Njemački ministar vanjskih poslova Joachim von Ribbentrop je tako uputio predsjedniku jugo vlade u ime Njemačkog Reicha slijedeći dopis:

"Gospodine predsjedniče vlade!

U ime njemačke vlade i na vaš zahtjev, čast mi je obavijestiti vašu preuzvišenost kako slijedi:

Prilikom današnjeg pristupa Jugoslavije trojnom ugovoru njemačka vlada potvrđuje svoju odluku, **da će u svakoj prilici poštivati vrhovništvo i teritorijalnu cjelokupnost Jugoslavije.** Na temelju razgovora, koji su vođeni u vezi s pristupom Jugoslavije trojnom ugovoru, čast mi je ujedno potvrditi vašoj preuzvišenosti u ime vlade Reicha i suglasno s ugovorom između sila Osovine i kraljevske jugoslavenske vlade, da vlade sila Osovine ne će za vrijeme ovog rata postavljati Jugoslaviji nikakvih zahtjeva, da bi dozvolila prolaz ili prijevoz trupa preko jugoslavenskog područja.

Izvolite, gospodine predsjedniče vlade, primiti i ovom prilikom izraziti mog najdubljeg poštovanja.

Ribbentrop."

Povelju istog sadržaja je uputio u ime talijanske vlade i ministar vanjskih poslova grof Galeazzo Ciano.

Sve to nije ništa bilo fajde i Srbije su pošli putom onako kako su bili plaćeni od Engleske. I događaji su se rasplitali u pravcu kako nitko nije predviđao. Vojničke sile su rušile svoju zemlju, diplomacija je vrludala, a vanjska politika nije znala što se događa. O tome svemu je razmišljao **Adolf Hitler pa je o tome svemu izrekao 22. kolovoza 1944.** u svome glavnom stanu pred vrhovnim čimbenicima Reicha slijedeća politička opažanja:

"b2. - **SRBI su narod koji je određen da ima državu** i koji je kao narod održan. **Njihova ideologija je velikosrpska.** U njima postoji bezobzirna otporna snaga. Pri jednoj takvoj upotrebi, **oni će uvijek zastupati velikosrpsku ideju.** Ono što dolazi iz Beograda znači opasnost. Ja sam 1941. godine učinio Srbima ponudu koja je bila neubičajena. **Ja sam zahtijevao da ostanu neutralni i za to sam im obećao Solun.** Veću

cijenu nisu mogli da dobiju. U stvarnosti je među tim došlo do razvoja koji nikako ne odgovara toj velikodušnoj ponudi. Uostalom, ukazujem na to da, **ako danas ponovno uspravimo Srbiju, Hrvatska propada.**

6. - Tito jest i ostaje komunist. I on zastupa jugoslavensku ideju. No njegov će cilj pritom biti da dobije oslonac na Rusiju. Za mene ne postoji sumnja u pogledu toga **da će Tito, kad taj željeni cilj jednom postigne, svu inteligenciju poubijati.** POBJEDA TITA ZNAČI STVARANJE KOMUNISTIČKOG REŽIMA, KOJI ĆE JUGOSLAVENSKO NARODE IZRUČITI STALJINU.

ENGLESKA, to je za mene jasno, **želi NACIONALNU Srbiju, a povrh toga nastoji da i Hrvatsku dobije u svoje ruke.** To isto važi i u pogledu Grčke, a možda i Bugarske. Engleska danas više no ikad radi prema načelu: 'nuždi đavo svašta pojede.' Ako bi mi s naše strane pristali na srpsku ponudu, i ako bi im stavili na raspolaganje oružje i municiju, onda, doduše, vjerujem da će se Srbi s uspjehom boriti protiv Tita. No isto tako sam **uvjeren da će onda velikosrpska ideja odmah ponovno da zaplamt** na našu štetu. A to je nepodnosivo. **Srbi se nikada ne bi odrekli velikosrpske ideje."**

Tome sastanku je prisustvovao i srpska majka, poslanik Dr. Neubacher, **pa se Hitler na njegovu želju loše izražavao o Hrvatima.** Očigledno nije među njima bio poslanik Kasche. U njegovoj prisutnosti to Hitler nije radio.

Sve u svemu Srbije su sami sebi, i drugima, nama, kopali grob. Sve što su politički i vojnički radili, išlo je u smjeru kopanja toga groba. Jedva da je ikada ikoji narod tako lakoumno proigrao sudbinu svojeg naroda. Grob je čekao. Bit će to 20. listopada 1944. Hitler je to dakle očekivao, kao što je valjda očekivao Sovjete i u Berlinu i smišljao kako će ih dočekati.

Berkman Paul

Три сестре: Јелисавета, Марина и Олга

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (8. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

U okolici i južno od Koprivnice stajale su 11. zrakoplovna i 22. pješaka divizija, I. hrvatski zdrug, XXI. Planinski zbor s 181. divizijom, te III. i II. zbor. Pred Dugim Selom bila je njemačka 41. divizija, odakle se prema zapadu nastavlja XV. planinski zbor, 104. lovačka jedinica, 7. SS divizija, 372. divizija, te IV. i V. zdrug¹. Treća JA osvojila je Koprivnicu 5. svibnja, Ludbreg 6. svibnja, Varaždin, Varaždinske Toplice i Križevce 7. svibnja. Prva JA zauzela je područje Čazme i Kutine, a u borbama od 1. – 7. svibnja zauzet je Karlovac.

Stanovništvo Zagreba bilo je zabrinuto razvojem događaja i pozivima da sudjeluju u utvrđivanju grada. **Već 1944. godine izrađen je plan za obranu grada koji je predviđao tri zone:** I. zona – Remete, Gračani, Bukovac, Dubrava, Savica do Leskovca, Stenjevec, Podsused; II. zona – Maksimir, Kanal, Horvati, Rudeš, Kustošija, Šestinski Dol, Mirogoj, Donji Bukovac; III. zona – predviđeno povlačenje snaga iz II. zone, u unutrašnjost grada prema Gornjem gradu i Tuškancu². Prema Bogdanu Krizmanu zagrebačko stanovništvo temeljito je "sabotiralo te radove", te je izgradnja tekla sporo i slabo, pa je završen tek

temelj zamišljenog plana³.

Vlada NDH pokušala je u više navrata uspostaviti kontakt sa Zapadnim saveznicima i tako si u konačnici rata osigurati bolji položaj. U samoj završnici rata (početkom travnja 1945.) vlada NDH (putem Glavnog stana Poglavnika) vodi pregovore s izaslanicima četnika Draže Mihailovića, koje predvodi Svetomir Đukić. Pred kraj rata Mihailovića je namjera bila povući se u Novo Mesto, stupiti u kontakt s Đujićevom i Jevđevićevom grupom u Istri, te nastaviti put u Italiju i tražiti pomoć Zapadnih saveznika. **Na pregovorima je tražen nesmetan prolaz četničkih jedinica preko teritorija NDH, te pomoć u hrani, municiji i lijekovima.** U cjelokupnom stanju plan nije uspio, pa stoga niti pregovori nisu imali smisla⁴. **Hrvoje Matković navodi kako su četnički emisari posjetili dr. Vladka Mačeka i nadbiskupa Alojzija Stepinca, nadajući se mogućoj posredničkoj ulozi.**⁵ U isto vrijeme vode se pregovori i s ljubljanskim biskupom Gregorom Rožmanom i generalporučnikom Lavom Rupnikom. **Oni su 21. travnja 1945. poslali zajednički memorandum u kojem zagovaraju okupljanje svih postojećih snaga, kako bi se stvorila antikomunistička koalicija.**⁶ Zanemarivanjem dotadašnjih netrpeljivosti i razlika

nastojala se organizirati zajednička borba antikomunističkih snaga, kako bi se dobila podrška Zapadnih saveznika (u koju se je još naivno vjerovalo), koji su upravo tada koordinirano izvodili završne operacije s JA.

Zadnjih tjedana pred povlačenje, **nastojala se sastaviti "demokratska vlad-**

da", pri čemu su sudjelovali zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac i dr. Vladko Maček. Maček je zatražio, da mu zapovjedništvo vojske zajamči ustaljenje bojišnice barem na dva tjedna, kako bi mogao preuzeti i preurediti vladu, te zatražiti zaštitu Zapadnih saveznika. To nije bilo moguće izvesti, stoga je propao i taj pokušaj spašavanja države, što potvrđuje i Danijel Crljen navodeći da "su to bili zadnji pokušaji spašavanja u stanju koje nije mnogo obećavalo⁷.

¹ E. BAUER, "General Löhr i kapitulacija njemačke vojske pred Bleiburgom", 751.-752.

² B. KRIZMAN, *Ustaše i Treći Reich II*, 274.; Vidjeti i: Duško DODER, "NOB u Zagrebu od kraja 1944. do oslobođenja – 8. svibnja 1945. godine", u: *Zagreb 1941. – 1945.* (Zagreb 1972.), 439.-456.

³ B. KRIZMAN, *Ustaše i Treći Reich II*, 275.

⁴ Svetomir ĐUKIĆ, "Iz šume u emigraciju", *Srpska zastava* (Buenos Aires), br. 33.-38., 1954.-1955.; S. ĐUKIĆ, "Iz šume u emigraciju", *Dokumenti Srpske zastave* (Asuncion, Paragvaj 1980.); S. ĐUKIĆ, "Iz šume u emigraciju", u: *Povlačenje 1945. Krivci i žrtve*, ur. Tomislav Sabljak i Ivo Smoljan (Zagreb 2000), 285.-302.; Usp. J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 47.

⁵ Hrvoje MATKOVIĆ, *Povijest NDH* (Zagreb 1994.), 201.-202.; H. MATKOVIĆ, *Povijest Nezavisne Države Hrvatske* (Zagreb 2002.), 229.-241.; Vidjeti i: F. JELIĆ – BUTIĆ, "Snage kontrarevolucije u Hrvatskoj u 1945. godini", u: *Oslobođenje Hrvatske 1945. godine*, 271.; F. JELIĆ – BUTIĆ, *Ustaše i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.*, 304.-306.

⁶ O pregovorima B. KRIZMAN, *Ustaše i Treći Reich II*, 281.-288. Autor donosi zapisnike saslušanja A. Moškova, M. Alajbegovića i V. Židovca. Isti podaci i u: F. JELIĆ – BUTIĆ, *Ustaše i NDH*, 306.

⁷ Danijel CRLJEN, "Čimbenici bleiburškog sloma", *Hrvatska revija*, god XX., sv. 1 i 2 (77 i 78), München 1970., 46.-47.; Vidjeti i: B. KRIZMAN, *Pavelić u bjekstvu* (Zagreb 1986.), 37.-38.

General Ivo Perčević odlikuje 1941. vojnika u Kostajnici

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (28. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 49

PODSTREK. Nedavno se u novinama pojavio izraz *osobni podstrek*, što bi prema tumačenju, dodanom u zagradi, imalo značiti: 'privatna inicijativa'. Akademski rječnik kod riječi *podstrek* upućuje na glagol *podstrekovati*, kod kojega su zabilježena ova značenja: *poticati*, *podbadati*,

podjarivat, *nagovarati*. **Glagol *podstrekovati* potvrđen je samo iz srpskih izvora:** kod Obradovića i u Popovićevu rječniku, koji ga tumači: *hetzen*, *ermuntern*. Izvedenica *podstrekač* zabilježena je u Akademskom rječniku iz Bogišića, a *potstrekač* nalazi se u Razlikama Guberine i Krstića **kao srpska riječ s hrvatskim prijevodom: *poticatelj***. Sama riječ *podstrek* zabilježena je u Akademskom rječniku, osim iz srpskih izvora, samo od Pavlinovića u primjeru: "Bu-dite ljubeznivi, ne upličite se u razdore i u *podstreke*". Premda

joj značenje nije ovdje posve jasno, toliko se ipak razabire, da znači - ovako uz riječ "razdore" - nešto negativno, ružno. Inače se jasno vidi, da ta riječ (uostalom ruskog podrijetla) pripada srpskom jezičnom krugu. **Hrvatski jezični osjećaj danas je odbija kao srbizam**, koji nam nije potreban kod hrvatskih riječi: *poticaj*, *poticanje*, *pobuda*, *nagurivanje* (u negativnom smislu), a moglo bi se dodati i *huškanje*.

Kao hrvatska zamjena za rudu riječ *inicijativa* još bi najviše odgovarale riječi *poticaj* ili *pobuda*.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (14. dio)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

Takav red riječi u pravilu stvara ozračje posebne uznositosti, odnosno patetičnosti, i inače svojstvenih mnogim biblijskim tekstovima, posebno npr. psalmima, usp. *Vrati mač svoj na mjesto nje-*

govo i sl. Navodim ovdje poveći broj primjera od kojih su svi iz Knjige Postanka: *vode potopne, za naraštaje buduće, sinovi Noini, pod šatorima Šemovim, riječi iste, sinovi čovječji, iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, vrt Jahvin, zemlja egipatska, oči svoje (podigni), godine trinaeste, iz Ura Kaldejskoga, Bog Svesilni, od do-*

ma očeva, u domu Abimelekovu, anđeo Jahvin, na obali morskoj, u zemlji kanaanskoj, kraj gerarski, smrt Abrahamova, sine moj, bijes brata tvoga, šator Rahelin, Bog Abrahamov, palica vladalačka, glava Manešova, pleme Izraelovo itd.

Kao biblizam, iako u nešto manjoj mjeri, obilježen je i red riječi u

VLASTITA IMENA (32)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

17. neka imena naroda, kad se (u narodnoj pjesmi i u pučkom govoru) uzimaju u **značenju vjerske pripadnosti**, na pr. turčin, vlah, šokac, latin, madžar (v. takve primjere u rječniku).

18. pridjevi (i prilozni) s dočetakom -ski (-ki, -anski, -ovski i si.) izvedeni od vlastitih imena (odgovaraju na pitanje: kakav?, a kao prilozni na pitanje: kako?), na pr. hrvat-ski, savski, novljanski, dubrovački; homerski, pitagorski, galvanski, balzački; terezijanski, gregorijanski, nietzscheovski.

O pridjevu *božjiv*. 50.

Abraham

kojem u glagol dolazi na kraju rečenica ili surečenica (posebno često na kraj rečenica i/ili surečenica dolaze infinitivi).

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (4. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

POP MARKO MESIĆ

I.

Kad spomenemo ime dičnoga junaka popa Marka Mesića, treba da se obazremo na kraj, gdje se je rodio, gdje li djelovao i gdje se vitežkimi djeli proslavio. Mesić je podrijetlom i rodom Brinjanin, a svoj rađeni i obćemu dobru posvećeni viek proživio je ponajviše među planinama Kapelom i Velebitom, u starodavnoj Lici i Krbavi.

Nema ni u geografskom, a kamo li u etnografskom i povjestnom obziru zanimivijega predjela u našoj domovini, nego lije žalibože danas zbog slabe komunikacije dosta osamljena i zaboravljena junačka Lika, to čudovište prirodnih ljepota, ta kolievka slavni starih hrvatskih - vitezova. Dok je Velebit gusta šuma pokrivala a i ostalo gorje ovamo prama Kapeli obraslo bilo šumom, a po dolinah se i humcih sterale bujni gajevi i zelene dubrave, pa i vjetrovi nisu imali maha kao sada, bilo je po visokih ravnica Like i Krbave, u Podgorju, a i po obližnjih dolinah i kotlinah dosta crnice zemlje, koja je svakim plodom rodila, te je bilo dosta prilike za lagodan i udoban život naroda; ali odkako se od elementarnih nezgoda klimatični odnošaji pogoršali, te mjesto šume krš i litića svuda provirila, ima narod dosta muke, da živi na malo plodnih zemljah, osobito po Lici,

gdje sada rado vriština raste. Mnogo je toga u tih krajevih tečajem vremena na gore okrenulo, samo je ostao svjež i zdrav gorski zrak, u kojem čil i jedar Ličanin uspieva.

Ima priča u narodu, da je Spasitelj, kad je sa svetim Petrom putovao, došavši do Bosne blizu Like, Petra upitao: „Hoćemo li u Liku?“ — a Petar da je odgovorio: „Neka Lika bude zdrava, ne ćemo tamo!“ Od toga doba ne ima na Lici osim zdravlja ništa drugo.

Na osnovi stare rimske kulture, kojoj ima u tih predjelih na mnogih mjestih obilata traga, razvio se u Lici za rana narodni život Hrvata sa slavenskim institucijama. Župe Lička, Krbavska i

Gacka uz rieke istoga imena spominju se još u doba samostalnosti hrvatske; osim ovih sterahu se manje župe: Bujanska od Perušića prama Pazarištu pod Velebit do Bužima; Bočacka kod Kosinja na ponoru rieke Like; Podgorska uz more na zapadnoj strani Velebita; Hotučka uz vodu Otuču kod Gračaca: Lapačka od Lapca na Unu kod Rmnja i Odorja uz Zrmanju kod Zvonigrada. Župe te bile su ponajviše plemenske, a od česti i porodične, u kojih držahu pojedine velikaške obitelji nasliedno županstvo, kao što Gusići-Kurjakovići u Krbavi, Šubići u Lici, u Gackoj Krčki Frankopani.

Na te župe naslanjahu se crkveni kotari biskupije Rabske u Podgorju, Ninske a poslije Kninske u polovici Like, Krbavske u Krbavi i u jednom dielu Like i napokon Senjske u Bužah i u Gackoj, gdje je pod konac petnaestoga vieka postojala neko doba i posebna Otočka biskupija.

Uz velik broj naroda po mnogih gradovih, trgovištih i selih, što ih spominju listine, a kojim sada od veće česti nema traga, razvio se bujni crkveni život sa arcidjkonati, manastiri i crkvami, koje odavaju i danas mnoge puste crkve i crkvišta. U samom Kosinju slavio se Bog u sedam crkava. Glasovito je bilo mjesto Udbinjsko. Još sada nakon pet stotina godina poznaju se ostatci nekadašnje stolne crkve i biskupske palače, građene od četvrtasta kamena u plemenitom slogu.

HAJDUK (3. dio)

Treća čevulja s roman-grozda o Kresojića soju

A. R. Buerov, "Spremnost" br. 165

Nikolin život zatrpan je i drugim zgodama, koje odlučno utječu na njegovu dušu i odluke. Oženio se djevojkom koju nije poznao ni volio. Pre-varili su ga dakle u osobi. Kad je Anica postala njegovom ženom, htio je razčistiti pitanje, kako je došlo do te prievare i našao je krivnju u samoj Anici. Nije je nikada zavolio, jer je mjesto sestre Vranjice otišla sama za Nikolu. Anica pak nije imala ljubavi prema Nikoli, njegovim roditeljima a pogotovo prema Tominoj siročadi, koji su osobito bili na Nikolinoj brizi. On je opet tražio svaki put sastanak s nesuđenom Vranjicom, koja se udala za Martina Blaževića. Vranjica je od-bila Nikolin predlog o bijegu u Dalmaciju i otimala se, ali je za njihove sastanke doznao Martin, pa Vranjicu izprebijao, a Nikolu u jednoj potjeri za hajducima i ubio. U Nikolu se bila zagledala i Marija veljibabe Jose, ali je udaše za drugoga. Anica je bila ponosna na Nikolino hajdukovanje i tražila od njega cekina, što je Nikolu strašno vriedalo. Tako Anica bježi iz pameti i srdca Nikolina, ali i Nikola se udaljuje od nje, dok ona ne uteče s Pavlinom Japunčićem. Anica je bila Nikokolino osobno zlo, nesmirena i nezadovoljena ženkost, pa je morala doći u sukob s Nikolom: "Svakako su se svi slagali u svojim mislima, da je to njezino ludovanje hranjeno neiztrošenom snagom i neizpunjenim neutaživim željama i požudama razbukalog ženstva u njegovu najgorjem bjesnilu i najvećem raz-

cvjetu". Osim toga Nikola je bio zauzet datom rieči Vranjici Kresojić, koja je pobjegla za Ivanom Mrkobradom i tako naniela sramotu kući Kresojića. Kad su pak Mrkobradi htjeli upropastiti Nikolu i doista mu podmetnuli krađu, Vranjica je pokazala Nikoli pravoga lopova, zbog čega je Mrkobradi objesiše. Nikola je to osvetio i otišao u hajduke.

Napokon Cuja Delač. Ona je najviše odlučila sudbinom Nikole Kresojića. Cuja je kći narednika Mate Delača, koga ubiše hajduci. Njegova kći ostade na brizi rodbine i dospije kasnije u kuću satnika Kehta, gdje je od kuharice postala svemoćna gospodarica i primila na sebe dužnost, da daje batine graničarima. Na taj se način osvećivala za smrt svoga otca. Dielila je nemilosrdno kisele štape i to je izazvalo bijes u čitavom kraju. Kresojić je razmišljao, kako su graničari dobro živjeli s carevinom, no od kad su Hrvati za mađarske bune spasili carevo prijestolje, kao da je đavo posijao među njima nemir: "Mi pobiedili buntovnike i spasili cara, a car i nas i buntovnike u istu vreću pa zaveže i sjedne na nas ... Al eto još veće sramote: kad se mi graničari vratismo svojim kućama, izkravljani i izmučeni svakim zlom i nevoljom, ono nas povali na klupu, dade nekakvoj babetini kisele štape u ruke pa veli: "Sad udri. Nisu dostojni da ih kažnjava mužko za njihove nevaljanštine. Nek ih batina žena!". Kresojić je rađe otišao u hajduke nego pod batine ovoj ženi. Ona ga je vrebala, ali on se osveti njoj. Zarobio ju je na putu i pokazao Kehtu i njoj, da hajduci mogu sve. Budući da je ona žena, ne učini joj ništa nego je puste kući. Cuja se držala veoma

odvažno i konačno zamolila, da je prime u njihovo društvo. Učinila je to samo zbog toga, što se u njoj rodila sklonost prema Nikoli Kresojiću. Osvojila je Nikolina muževnost, a poslije toga nadode i ljubav prema njemu. Nikola je uvidio, da je ona postala okrutna usljed izvanrednih prilika, u kojima se našla, a inače bi bila dobra žena u drugim okolnostima. Ipak on nije mogao popustiti, nego ju je odpremio u Gospić, a on nastavi hajdukovanje u ugodnom osjećaju, da je Cuja stekla liepo mišljenje o hajducima, koji su otišli u planinu, da spase čast čovjeka. Tako je uz Anicu i Vranjicu pala u pamet Nikolinu i Cuja, o čemu Nikola razmišlja ovako: "I Cuja je bila pred njim kao neka teška i crna zadaća, koju mu je Providnost bacila na put kao kamen, no nije ni jednog časa pomišljao, da je ona sama sobom neka posebna pojava u njegovu životu. Ona je posve slučajno jedan trn u kruni, koja je spletena za njegovu patničku glavu, još prije nego je zinuo na sviet. Htio ga je otkinuti, jer je kao graničar, kao mužkarac smatrao dužnošću da tu ljagu opere i posegnuo je za njom, samo da je opomene i učini primjerom pokoljenjima". Kresojić je teško razplitao ovaj čvor suprotnih misli, koje su se na nje ga rušile snagom poplave. Preostalo mu je pobjeći u planinu na čisti zrak. Preteške su bile muke, pa nije čudo da je Nikola Kresojić pošao u hajduke. Pisac je obteretio leđa svoga junaka i čini se, da je preveć zamrsio jednostavnu duševnost ličko-ga seljaka. Odatle pomisao, da je Nikolin karakter donekle mutan i protuslovan. Nikola je hirovit i tvrdoglav, ali lako podlieže osjećajima, što mu se čini donekle

nemogu-ćim, no pisac je to opravdao činjenicom, da je izabrao za junaka posebnu pojavu, koja je doista malo "munjena".

Uz Nikolu redaju se sporedni junaci romana. Hajdučko društvo ima doista pravih ljudi, kojima je prvenstveno do toga, da spasavaju ljudske vrednote. Pojava dida Perjasa djeluje kao zov patriarhe, koji čuva zadrugu da se ne razspe, a Nikolini roditelji su mučenici zbog svoga sina. Sirotčad "gospodina" Tome nije ukras romana nego posebno poglavlje Nikoline glavobolje, zbog kojih je on došao u sukob sa ženom. Anica je njegovo osobno zlo nasuprot Cuji, koja je narodna pokora i bič. Plovan Barac pokazao se u ovom romanu kao posebno osvijetljena pojava pastira. Kad su hajduci predosjećali konac svoga poslanja i života, došli su k njemu, da ih on utješi i pripremi za dalek put preko groba. Hajdučki život iznesen je na osebujan Budakov način nasuprot uvriježnom mišljenju o pustolovnom hajdučkom životu, kako je shvaćen u narodnoj pjesmi. Hajdučija nije prema piščevu mišlje-

nju neko obiesno izpadanje iz ljudske zajednice i sklanjanje naprčica pred zakonom nego gola potreba, da se spasi život i čast pred nepravедnim zakonom i vlastodržcima. Hajduk je postao čuvar ljudskih vrednota i pravnog poredka.

Ova činjenica je novost u shvaćanju jednog posebnog poglavlja naše prošlosti. U svim zemljama su postojali ljudi, koji su se izdvojili iz zajednice i živjeli izvan dohvata zakona. To su činili zločinci i sviestni kršielji zakona. Kod nekih je balkanskih naroda to bila pojava karakternog značaja: bilo im je prirodno razbojničtvo, pa su odmetnuće smatrali načinom života, koji njima nije zazoran. S tom pojavom dotični narodi računaju, jer je nose podsviesticno kao neotuđivu baštinu. Hrvatski narod živio je u iznimno teškim prilikama. **Mjesto da su ga tuđe vlade zakonom zaštitile, zakon se izvnuo protiv naroda**, pa mu nije ostalo drugo nego se izmaći zakonu i štiti dostojanstvo, koje su dotični zakonodavci vriedali. Takav život smatrao je naš narod zlom i nes-

rećom, ali nužnim izlazom, ako je htio spasiti osobnu i narodnu čast. Hajducima je palo u čast, da saćuvaju ostatak narodnog dobra i poštenja. Kad ga nisu mogli očuvati u okviru zakona, trgli su se i spasili ga protiv zakona. To je bio odgovor ugnjetenog naroda i osvetnički poziv zbog oduzimanja ljudske časti. Kletva leži na vlastodržcima, koji su natierali narod na ovaj očajnički korak, ali je opravdana borba ćovjeka, da spasi ostatke narodne slobode i ljudskog ponosa.

Mile Budak **naćeo je u svojim romanima o Kresojića soju poviest raćanja hrvatske narodne i državne misli kod granićara** i seljaka i već do sada pokazao, kako su naši je široki narodni slojevi bili pouzdani branitelji i narodne slobode. U Budakovim romanima i imamo liepe primjere, **kako se hrvatska državna misao raćala meću hrvatskim pućkim i slojevima, koji su danas najpouzdaniji branitelji hrvatske drćave.**

BAZALO (24. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, politićar i državnik

Ivanu je bilo posve neprilićno, neugodno i upravo se zasramio pod udarcem njezinih rieći, a još više pod udarcima njezina smieha i drzkog drćanja. Nije znao, kud bi gledao i što bi sa sobom poćeo, a otići mu se nije dalo, jer ga je nešto drćalo i vezalo za tu ženu kao željeznim ušetima.

- Nije se ćulo, da si se udala -

reće on poslije oduļje mućne šutnje i smiešljanja, što bi rekao.

- Ne ćemo višati na crkveno zvonu! - odgovori ona. - Edne je večeri doša i osta kod nas i ---

Ivan je zinuo od zaprepaštenja i izne-naćenja i upitno je promatrao, kao da su oboje pali iz oblaka.

- Što si zinije?! - upita ona i

Velebitska degenija

zasmije se. - Veliš: što je dalje bilo?! Pa znaš, što je bilo, kad je osta sa mnom!

Riđovka

- Ivan je i dalje šutio, jer je zapadao u sve veće i veće zaprepaštenje i čudo. Nije mu išlo u glavu ni da se je tako što moglo dogoditi ni da mu ona to može tako jednostavno i prostački pripoviedati.

Ona je primietila tu njegovu pometnju i očito u njoj uživala i veselila joj se, pa nastavi:

- I da znaš, kakav je momak?! Jak ka medvid, a svaka mu šaka ka dobar pršut od dvogodišnjeg praseta, pa kad me popane ---

- Bog bije s tobom!- progovori Ivan poslije dugog muka i muke, koja ga je spopala.

- Da znaš, kako j' un sa mnom, slava mu i vala, kad me zdupi moj Matulica, pa me zdrma ka medvid krušku! - odgovori ona nepomljivo drsko.

- Matulica?!

- E, e. Matulica Rubčić je moj čovik. Njega smo doveli - raztumači Manda tu zagonetku.

- I nevinčan s tobom živi?!

- Pa i vaša je Vranjica bila došla nevinčana k našem pokojnom Ivanu, pa joj nije kruna pala s glave, a što je mogla načiniti Kresojička, jer ne bi i Mrkob-

raduša?! - odgovarala je Manda kao da čita iz knjige.

Ivan se nije mogao snaći i razabrati od pustog čuda. Stajao je šutke, kao zatravljen i nije znao, što bi počeo: da svjetuje il da opominje il da pozivlje na činjenje pokore il da slegne ramenima i otiđe. Nešto ga je stezalo u grlu i prvi put u životu osjeti, da mu je žao za nečim, što je izgubio, a da nije ni zano, da ga je imao ---

Počeo se je micati kao da želi otići kradom, jedva izustio pozdrav, bacio još jednom pogled svojih veoma tužnih očiju, htio još nešto reći, u zadnji tren se savladao i onda naglo pošao.

- Ne bi se ni tebi smučilo, da se oženiš! Reče ona umjesto odgovora na njegov pozdrav.

Ivan bi u svakom drugom slučaju osjetio svu rugobu takog držanja mlade žene, što je tim strašnije, što je posve neobično i nečuvano u tom kraju. Sad je osjetio samo veliku tugu i razočaranje kao da je za nešto prevaren u svojim osnovama i nadama. A njih nije ni imao ---

Išao je uzbrdice kao stroj, bez razmišljanja, žurno, niti ne osjećajući težine i umora. Nije primjećivao ništa oko sebe ni jednim ćutilom kao da je posve zamro. U takom je raspoloženju stigao i u Duboke Jasle, ostavio u stanu, što je ozdol donio, rekao nekoliko rieči planinki i opet izišao.

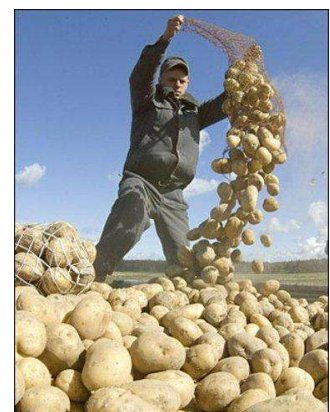
Sunce je još bilo vrlo visoko i velika vrućina.

Izašao je iz stana posve bez cilja i odluke, što kani, te se u takom raspoloženju dao na popravljavanje suhog zida. Nije ništa mislio, nije ništa osjećao njuhom, nit je što zamjećivao sluhom, nit je što vidio očima. Bio je kao biljka i tako se bacio na posao. Radio je pomamno, kako Kresojići znadu raditi, kad ih uhvati bjesomučna radinost!

Nenadano se je trgnuo, ustuknuo za nekoliko koraka, podignuvši desnu ruku u visinu, i promatrao malu kapljicu krvi na srednjaku.

- Sram te bilo, što učini! - reče veoma priekorno, a zatim odmah metne ranjeni prst u usta, izsiše krv, izpljune i to ponovi nekoliko puta, iztiskujući svaki put snažnim pritiskom ljevice, koliko je bilo najviše moguće. Otriezniio se je i čuo prodorno cičanje riđovke, koja je posukala pod kamenje. Sad ju je i vidio, al ju je osjetio po mirisu još prije neg ju je opazio, no već je bilo prekasno: bio je nesmotren, pa ju je poplašio, ona se prestrašila i ujela ga.

- Ovo mi je Mandin dar! - pomisli i trpkko se osmiehne. - Nek joj Svemogući oprostii ---

Lički krumpir

JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (1. dio)

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

U internetskom Glasniku Bosanskoga kongresa od 27. studenog o.g., pod naslovom "Sretan nam Dan Republike BiH 25. novembar" nalazi se članak prenesen s portala Sarajevo-x.com, a napisala ga je neka jugo-pionirka, Amra Kovač.

Tu ona ponovno želi plasirati neke od onih na tisuće puta prežvakanih podvala iz "Istorije NOB-a" kojima je Titova srbo-komunistička propagandna mašina već više od pet decenija pokušavala, a očito u nekim krugovima u Bosni i uspjela, prekriti najstrašnije zločine počinjene nad nesrbskim stanovništvom Bosne i Hercegovine, pogotovo nad muslimanima. Ova drugarica u ovoj svojoj čestitci (samoj sebi i svojim), navodi, za svakoga iole pismenog Bošnjaka, niz ponizujućih i skrajnje uvredljivih "otkrića" kopiranih iz anala jugo-komunističkog agitpropa. Pa tako navodi kako je prilikom zasjedanja tkzv. ZAVNOBiH u Mrkonjić Gradu 25. studenog 1943. sam

Tito utemeljio Državu Bosnu i Hercegovinu, uzprkos opoziciji Moše Pijade, Milovana Đilasa, Sretena Žujovića i dr. Ni malo me ne čudi što ovakve, vidljivo nepismene, titoizmom indoktrinirane osobe, nadolijevanjem zastarjele i tako prozirne komunističke floskule u svoj politički marketing, kojim pokušavaju uvjeriti one još neupućene u Bosni i Hercegovini u vjerodostojnost svojih "istorijskih otkrića".

Nu, čude me neka od mišljenja dra Muhameda Borogovca iznesena u njegovome komentaru kojim želi pojasniti neke od tvrdnji u ovoj "istorijskoj čestitci" gdje on kaže:

"U ovom kratkom članku su ispravno spomenute osnovne činjenice političke borbe za nastanak Republike BiH. Ključni neprijatelji BiH koji su se svim političkim sredstvima suprostavljali čak i Titu zbog BiH, su bili Moša Pijade, Milovan Đilas i Sreten Žujović. Mađutim, Tito je ipak obnovio državu Bosnu i Hercegovinu, kao ravnopravnu Srbiji i Hrvatskoj. Tu je ključnu ulogu odigrala činjenica da su sami

predstavници naroda BiH, PK KP BiH, to tražili od Tita. Da nije bilo tog zahtjeva iz BiH, još onda bismo završili u Velikoj Srbiji, jer niko nam ne bi mogao dati Republiku koju ni ne tražimo".

Doktora Borogovca smatram čestitim, visoko obrazovanim i razboritim čovjekom, pa mi nije namjera upuštati se u neke dublje rasprave o pravovaljanosti njegovih tumačenja događanja za vrijeme 2. svjetskog rata na teritoriju BiH. Nu, ipak, jer sam kroz dugi niz godina provedenih u emigraciji imao prilike (i volje) prostudirati onu drugu stranu medalje, osjećam se dužan da na temelju onoga što sam na svoje uši čuo od preživjelih sudionika u borbama na tim prostorima tijekom toga rata, te na temelju velikog broja dokumenata koji su bili dostupni samo nama izvan dohvata Titove cenzure, ukažem na neke od ključnih zabuda, vidljivo prouzrokovanih titoističko-staljinističkom promičbom.

Najprije, kad bilo tko želi ulaziti u bilo kakve rasprave o razlikama između Dražinih četnika i Titovih partizana, osobito kad se radi o Bošnjačkom narodu, onda bi se, ako već odbacuje sve dokumente koji razsvjetljavaju pravu kompoziciju Titove "Narodno-oslobodilačke armije" trebao poslužiti nekim od rijetkih istinitih svjedočanstava Titovih oficira poput Titovog pukovnika OZN-e, bega Adila Zulfikarpašića, Crnogorca, pukovnika Janka Lopačića i drugih. Kako i koliko je Tito, taj "Otac države BiH" učinio dobra za nesrbski puk u Bosni Zulfikarpašić opisuje u jednoj od svojih knjiga. Nekoliko dana poslije masovnog prelaza četnika u partizane, prolazeći Podrinjem, kroz

Foču i okolna naselja, Zulfikarpašić u pratnji Ive Lole Ribara nailazi na neopisive prizore krvolobštva i divljačkog barbarstva počinjenog od onih koji su samo prije par dana (en-masse) prešli iz četnika u partizane. S mosta (u Foči) sablasno su visjeli sleđeni curci krvi, dok je Drinom plovio ogroman broj nabreklih tijela priklanih civila.

"Grad je podpuno pust, nigdje nikoga živoga" kaže Zulfikarpašić. "Prelazeći preko mosta sretno smo samo jednog 12 godišnjeg dječaka, koji me upita: - Beže imaš li metaka?"

"Rekoh mu da nemam, ali da ću mu dati dvije bombe". Upitah ga - "Ko je ovo učinio"? Na što mi reče - Četnici komšije. "Lola Ribar mu na to reče: - "To su srpske ustaše". "Na to mu mali odgovori: - E' vala ustaše nisu ovako radile". Poslije toga ovi Titovi oficiri prolaze okolnim selima, gdje nalaze sama zgarista, a nagorjeli, smrznuti leševi poklanjih mještana posvuda vire iz snijega. "Sretam čovjeka u seljačkom odijelu po kojem vidim da je Srbin", kaže Zulfikarpašić. "Upitah ga - Pa što se je ovo dogodilo s ovim narodom?" Na što mi on odgovori: "A' misliš s Turcima, jesmo ih istrijebili da im se ni za korijen ne zna". Po povratku u partizanski logor, Zulfikarpašić je tražio od svoga predpostavljenog (Tošića) da ga odmah vodi u Titov šator. Došavši pred Tita opisao mu je sve ono što su on i Lola vidjeli i rekao mu da su počinitelji tih do tada nečuvenih zločina oni Srbi koji su prije nekoliko dana prešli iz četnika u partizane i da ih treba najstrože kazniti. Na to mu je budući "šumski maršal" "tvorac države Bosne" bez imalo samilosti i ljudskog osjećaja odgovorio: "Slušaj Adile, 95% naše vojske

su Srbi, pa ne možemo sad ići protiv njih". I to je bilo sve.

Da se poslije toga ništa nije promijenilo u Titovoj "strategiji" postoje bezbrojna svjedočanstva kako od strane onih Bošnjaka koji su se borili protiv Titovih četo-partizana, tako i od dobrog broja samih njegovih oficira (to jest onih koji su barem donekle bili pismeni). Da su od svih nersrbskih grupacija najistaknutije mjesto na Titovoj srbo-komunističkoj listi za istrijebljenje imali baš oni islamske vjeroispovijesti, bez obzira da li su se zvali Hrvati, muslimani, Muslimani, Bosanci ili Bošnjaci, svjedoči Janko Lopačić u svome ratnom dnevniku, gdje pohvalno opisuje partizanske zločine prilikom zauzimanja Kupresa i okolice (pri koncu rata).

"Drug Koča (Popović) je naredio da se grad spali. Gori Kupres krvavo ustaško gnijezdo koje nas

je stajalo toliko žrtava". (Tu on misli na onih 1.040 Crnogorskih komunista, Titovih "heroja" koji su ranije iznenadno u noći napali obranu Kupresa, gdje ih je izpred grada na Kupreškom polju dočekala jedna ustaška satnija i dva voda domobrana (svoga nekih 250 boraca) i podpuno ih uništila. Ta bitka je opjevana u pjesmi - Oj Kupreško malo poljce, što pozoba Crnogorce. Od hiljadu i pedeset, ostade ih samo deset". Tu partizansku žalopojku i Lopačić spominje u svome dnevniku. Nu, ovaj Titov pismeni oficir dalje opisuje i metode Titovih "narodnih boraca" u izvršenju najstravičnijeg genocida nad narodom BiH, poglavito muslimana. Pa kaže: "Ko god je imao nekoga od rodbine u neprijateljskoj vojsci, ustašama i domobranima, većinom je stradao".

Neki od jadnih ljudi, da bi spasili goli život, nijekali su pripadnost

islamskoj vjeri, no Titovi krvnici su se i tu "snašli". Pa drug Janko piše: "Kad su privođeni pred naše komesare, svakom je naređeno da kaže - **Četrismo četrdeset i četiri čavke, čuče na četrismo četrdeset i četiri čuke.** Koji to nije mogao tačno izgovoriti, bio je smjesta streljan". Jedino muslimani toga kraja umjesto "č" izgovaraju "ć". Treba li tu još ikakvih drugih pojašnjenja?

U svome komentaru dr. Borogovac također navodi: "Tito je kasnije priznao etničku zasebnost Bošnjaka kad su to naši predstavnici (Bijedić, Pozderac, Purivatra, Hadžijahić i ostali) prvi put zatražili tokom šezdesetih godina. Do tada to Bošnjaci nisu tražili, te nismo mogli ni dobiti". Dr. Borogovac je vjerojatno mlađi čovjek, pa se ne sjeća onih godina prije toga "upita" od strane Bijedića i drugova koji se do tada nisu usudili ni proviriti izpod mišjega repa gdje su prebivali vjerno dvoreći svoje beogradske gospodare. Kad se Bijedić konačno usudio postaviti po koje pitanje, onda je za odgovor dobio po glavi. Jesmo li već zaboravili ono "ustaško" rušenje onog zrakoplova iz Švedske gdje se Bijedić ostao na životu samo zato jer je iznenada promijenio zrakoplov. Nu, ako drugovi u Beogradu (i Sarajevu) nisu uspjeli taj put, uspjeli su malo kasnije. Zar ne?

A tvrdnja da je Tito tvorac države BiH, ne samo da je netočna, nego je iskrajnje neozbiljna. Ako za ništa drugo, onda za to što u Titovoj boljševičkoj Jugoslaviji BiH nije bila nikakva država, isto kao što to nije bila ni Hrvatska. Nijedna nije imala ni jednoga atributa koji jednu državu čini državom. BiH je u komunističkoj Jugoslaviji bila samo jedan, tobože nezavisni, entitet utemeljen na sovjetskom sustavu. Ona nije

imala niti svoju naciju, niti svoj jezik, niti svoj novac, niti išta što na čemu se jedna država temelji. Tvrdnja da je to bila neka prva bosansko-hercegovačka država poslije 1463., je isto tako absurдна. **Prije svega, kraljevstvu Stjepana Tomaševića i Katarine Kosače nije pripadao onaj "iH", a kamo li pola Dalmacije, kako ga to neki danas ocrtavaju.** Drugo, nije li Bosanski pašaluk za vrijeme Otomanske vladavine bio više država nego ona Titova "republika", kojoj je, usput rečeno, prvi predsjednik bio konvertirani četnik, staljinist, Đuro Pucar "Stari"?

Ako se netko i s tom usporedbom neće složiti, onda nije li Daytonaska tvorevina nazvana "Republika Srpska" isto toliko država koliko je bila i Mrkonjić-gradska BiH?

Dr. Borogovac na kraju kaže: "Da nije bilo Tita imali bi nekog

malog Staljina, nekog jugoslovenskog Enver Hodžu koji bi nas pretvorio u ateiste i Jugoslovane i ... Tito je bio spas za sve manjine". To samo može zamišljati netko tko nije živio u ono strašno doba pa nije bio u stanju da osjetiti neizrecive boli i tragediju svoga naroda koje su mu nanijeli baš Tito i njegovi četnici-partizani.

Mislim da sam gore barem kratko naveo način na koji je Tito "spašavao" te manjine. Ipak moram upitati kakva je to, u onim vremenima, bila razlika između onoga "većeg" Staljina i onih "manjih" kao što su bili Tito, Hodža, Ceausescu i dr.? Sjećam se kako sam poslije Drugog svjetskog rata kao dijete na svakome koraku čitao velike parole Tito-Staljin, Tito-Staljin, sve do proglašenja Rezolucije Informbiroa 1948. To je bilo vrijeme kad su Titovi primitivni odbornici,

seoski komesari, svaki njihov analfabetski govor, na prisilnim "mitinzima", počimali s "Drugovi i drugarice - Tavaršči i tavaršči-ce". Nu, odmah preko noći, kad je "mali Staljin" s pomoću Amerike i Engleske zaključio da više nije tako mali, nego da je ravan onome "velikom", te mu je odbio dotadašnju absolutnu poslušnost, na istim onim zidovima vidjele su se parole: "Oj Staljine stara bako - ne vara se Tito lako". I odmah poslije toga, "veliki Staljin broj 2" otvori one strašne kazamate na Golom otoku i bezbroj drugih lokacija, te ih počeo puniti s "inforbircima", svojim

dojučerašnjim ortacima. Titov, kao i Staljinov autoritet bijaše utemeljen na dvostrukim temeljima - na boljševičkoj ideologiji i okrutnoj sili tiranina. Eto, ukratko, to je bio taj "otac domovine BiH."

U krvološtvu i bestijalnosti svih vrsta, boljševici poput Tita i njegovih partizana u veliko su nadmašili divlje čopore Atilinih Huna i Džingiskanovih Mongola. Oni su bili i ostali krvavi boljševici, vampiri kakvih svijet do tada nije vidio. U Staljinovoj biografiji, kad opisuje boljševičke zločine, Isaak Deutscher kaže: "Nije nikakvo

čudo da su Tito i njegovi drugovi sve do 1948. smatrani najdogmatskijim i najfanatičnijim od svih europskih staljinista".

Da u BiH, kao i u Hrvatskoj još i danas ima ovelik broj Titovih komunjara, ateista i izdajnika svoga naroda nije uopće upitno, nu kad u Bosni ljudi koji niti su komunisti, niti ateisti odaju priznanja najvećem krvniku svoga vlastitoga naroda, onda nemamo na to ništa drugo reći, nego:

JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA.

UKINUTI NAZIVE ULICA U BIH IMENOVANIH PO JOSIPU BROZU TITU*

Pejo Gašparević, Mostar

Treba li u Bosni i Hercegovini ukinuti nazive ulica imenovanih po Josipu Brozu Titu? Pogrešno bi bilo takvo pitanje ocjenjivati provokativnim, nego je nužno tretirati ga kreativnim jer je potaknuto najnovijim stajalištem Europske pučke stranke (EPP) koja ima najviše zastupnika u Europskom parlamentu. **Europska pučka stranka je otvoreno osudila promicanje komunističkih simbola u „nekim zemljama“ članicama EU-a posebice zamjerivši Sloveniji zbog imenovanja ulica po Josipu Brozu Titu i dodjeljivanja odlikovanja jednom dužnosniku bivše Udbe.** Obrazloženje Europske pučke stranke je sugestivno. „U kontekstu 20. obljetnice demokratskih promjena u Europi, kada se demokratska Europa prisjeća važnosti događaja od prije dvadeset

godina, zastupnička skupina EPP-a u Europskom parlamentu odbacuje sustavno ohrabivanje promidžbe komunističkih simbola i diktatora u nekim zemljama članicama. Primjerice, u

Ljubljani, glavnom gradu Slovenije, **jedna ulica imenovana je po diktatoru Josipu Brozu Titu ove godine**, a slovenski predsjednik Danilo Türk prošli je tjedan **odlikovao Tomaža Ertla, bivšeg šefa tajne službe komunističke policije UDBA**“, navodi se u priopćenju EPP-a. Ovakvo stajalište EPP-a šalje jasnu poruku da **zemlje članice EU-a ne smiju zagađivati**

Europu komunističkim simbolima, niti davanjem imena ulica po komunističkim diktatorima ili uskravanjem dužnosnika bivši tajnih komunističkih policija. **Takvu poruku treba posve ozbiljno shvatiti u BiH na njenom putu ulaska u EU.** Slovenija, koja je članica EU, optužena je iz Bruxellesa zbog jedne ulice nazvane po Titu. **U BiH postoji na desetine ulica imenovanih po Titu**, a to znači da će se zemlja naći i na višestruko snažnijem udaru bruxelleskih struktura pri učlanjenju u EU nego što je to slučaj sa Slovenijom. Vladajuća stranka (EPP) Europskog parlamenta je ukorila slovenskog predsjednika Türkta zbog dodjeljivanja odličja jednom bivšem šefu tajne komunističke policije Udbe. **U BiH predsjedatelj Predsjedništva Željko Komšić u svojem uredu drži istaknut portret Josipa Broza**

Tita koji je gospodario i Komunističkom partijom i svim šefovima partijske tajne policije Udbe. Dakle, aktualni predsjedatelj bh. Predsjedništva veliča mnogo veću komunističku „zvjerku“ nego što je to učinio njegov slovenski kolega, a to znači da će BiH, s Titovim portretom u državnom Predsjedništvu, biti i mnogo snažnije pritisnuta iz Bruxellesa. Europska pučka stranka se

suprostavila rehabilitaciji jednog Udbaša u Sloveniji. **U BiH, to je javna tajna, mnoštvo je onih koji su programirani po Udbinim gabaritima a koji su se instaliralo u tijela vlasti, institucije pa i medije.** No, ta je tema u BiH još uvijek „zabranjeno voće“. Ustajanje EPP-a protiv komunističkih simbola, imena ulica nazvanih po Titu i protiv rehabilitiranja Udbaša treba shvatiti i kao poziv

da se i u BiH žurno povede smirena rasprava o oslobađanju od komunističkih duhova. Jer, uskrsavati Tita i komunističku simboliku znači sudjelovati u proizvodnji civilizacijskog nazadovanja. Komunistički mentalitet je tumor na tkivu BiH.

* Ovo je analiza koju je Pejo Gašparević objavio u mostarskom Dnevnom listu.

JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (2. dio)

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo – tekst je pisan bosnski jezikom

Pa sam Tito je Zulfikarpašiću sve objasnio. Tito se našao u situaciji da je bio komandant vojske koja je bila 95% srpska, a ipak je Tito tada zaustavio taj četnički genocid u Istočnoj Bosni. Za to je trebala ogromna politička mudrost. Zatim, ipak je Tito kasnije uspio napraviti Ustav SFRJ po kojem su jugoslovenske republike bile ravnopravne države u Federaciji. Na osnovu toga Titovog Ustava je svijet priznao te Republike kao nezavisne države u njihovim AVNOJ-evskim granicama. Samo zato svijet nije priznao "Srpsku krajinu", jer je po AVNOJ-u pripadala Hrvatskoj. Svijet nije priznao ni RS dok je Alija nije priznao, jer je Tito legalizovao granice Republike BiH kao državne granice.

Kada smo kod Drugog svjetskog rata osvrnimo se na jednu inte-

resantnu kontroverzu među Bošnjacima.

Za vrijeme komunizma smo naučili sve o zločinima mnogih fašističkih formacija, pogotovo o Jasenovcu i NDH što se podrazumjevalo od jedne socijalističke vlasti. Nažalost jedino četnički zločini nad Muslimanima su bili tabu tema. Za to se nije moglo čuti u javnosti. To skrivanje četničkih zločina je za mnoge današnje Alijine "velike" Bošnjake glavno objašnjenje što su Bošnjaci bili iznenađeni i ovim, desetim genocidom.

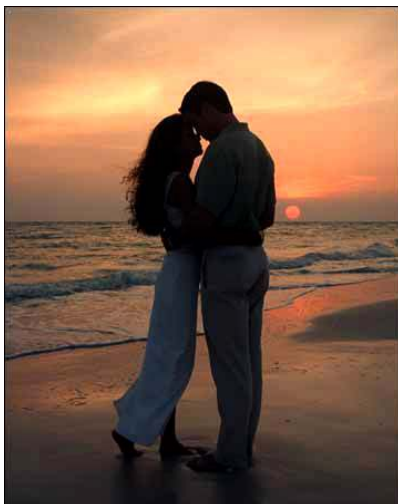
Ko je kriv za to? Mnogi Alijini "muslimani" će spremno kazati: "Tito". Međutim, to iz njih govori robovska pamet koja podrazumjeva da je uvijek neko drugi odgo-

voran za nas, da nam je neko drugi trebao "dati naciju", da nam neko drugi treba "dati" državu, da nam neko "daje" Ustav, da neki Amerikanci treba da donose odluke o našoj domovini itd.

Robovska pamet će potrčati da kaže da je Tito kriv što se nije dovoljno čulo o četničkim zločinima i što smo previše vjerovali u "bratstvo i jedinstvo" te smo još jednom nastradali od iste krvničke ruke. Ne nije nam kriv Tito. Jer, kako Tito nije smetao Slovencima da razvijaju svoj slovenački patriotizam. Nije smetao ni Hrvatima, ni Albancima, ni Makedoncima, ni Crnogorcima, ni Srbima. Samo Bošnjacima?!

Šta je sprečavalo naše očeve, majke, djedove, nane, amidže i dajdže da prenose svoja iskustva o četnicima na djecu, da buduće generacije upozore da ne vjeruju licemjernim riječima, da umjesto slijepu poslušnosti spremno dočekamo deseto povampirenje hajdučije i četništva. To bi mnogima živote spasilo, a vjerovanto bi i domovinu sačuvali.

I dok ovo govorimo ista robovska pamet kuka što nam "Ameri ne nametnu Ustav", što Inzko ne iskoristi Bonske ovlasti da smjeni Dodika itd., a ni na kraj pameti im nije da mi Bošnjaci treba da eliminiramo izdajnika Tihica, i po cijenu izlaska na ulice, da ne izda još jednom, i ovo državnosti što imamo.

JADNA BOSNO ŠTO SI DOČEKALA (3. dio)

prof. dr. sc. Asaf Duraković,
Washington, USA

Dragi Zvonimire,

Nakon neuspjelog ustanka protiv Sovjetskog Saveza u Mađarskoj preko noći su nestali svi doušnici i krvnici iz mađarske tajne policije. Sakrivali su se na tavanima i podrumima, pa čak i u pećima. Znao je narod za svakoga i nijedan nije bio krivo kažnjen. Prepoznavali su ih po odijelima i cipelama. I u Rumunjskoj je narod obracunao s mrskim doušnicima i plaćenicima Ceauseskova režima. Ali u Hrvatskoj, koja šaptom pade, oni su ostali na vlasti i određuju crnu sudbinu vlastite zemlje. Znamo tko je Srpkinja Jadranka Kosor. I Mesić i ostala crvena družina. Dakle, na koji će se način oni prisiliti da otvaraju UDBaške tajne arhive koji će im značiti osudu. Oni su većinu inkriminacijskih arhiva već davno uništili. Skupno pismo u potpunosti podržavam. Ali, zar ti misliš da je NWO i EU i angloamerička Jugosfera imalo zainteresirana za neokomunizam Hrvatske vlade. Njima kao i Molohu samo treba nova ekonomska žrtva. Njima trebaju jadranska ljetovanja u svojim privatnim vilama u uvalama Jadrana, a hrvatskoj sirotinji argatluk i pečalba u studenoj Europi. Treba ih naravno otkriti i prikazati svijetu. Ali svijet već zna tko sudi Hrvatskoj. Ja ti ponavljam ono isto što sam pisao i Borogovcu. Bez gnjeva i odlučnosti neće biti nikakve promjene ni u Bosni ni u Hrvatskoj. A kukavan je Hrvat našeg vremena, pa pušta da ga stranac stalnoj smrti vodi. Ne opiruć se klanju krtko janje hodi, a ne zna zbaciti groznog ropstva bremena. U cijelob slavno i bolnoj povijesti našeg naroda, jos nije bilo ovakve monumentalne prijevare kao Titov HDZ Tuđmanistan. Njih neće stići osveta putem pisama i stotina različitih novina.

Jedini način je Janka Puszta. Poglavnik je imao ljudećeg i moćnijeg neprijatelja pa da je preživio makar i jedan dan, bilo bi čudo. A NDH je živjela makar i pet godina u moru krvi i neprijatelja koji su već onda stvarali NWO. Treba otvoriti sve tajne dokumente i udariti šamar svim izrodima, ali tko drži ključeve tajnih arhiva nego baš oni koji su ih i stvarali.

Zar ikome treba bilo kakav dokaz o Tuđmanu i o

Mesiću i ostalob žgadiji. Oni su već zapisani u povijesti koja na kraju nakon palih režima, uvijek potvrđuje istinu. Da se ti dokumenti objave preko noći pala bi izdajnička vlada.

Ali nisu oni džaba na vlasti dva decenija. Zar ne vidimo da su ušutkali sve državotvorne Hrvate s desetinama različitih

novina u kojima se samo galami i daje oduška putem nevažnih novinskih članaka. Oni to rado dozvoljavaju, jer pas koji laje, ne ujeda. Ali čuvaj se tihog poskoka u kamenu, jer ljuta rana traži ljutu travu.

Tomislav Dragun je sakupio svega pedesetak ljudi na prosvjed, ali njih je pomno pratilo pet milijuna Hrvata kako u Hrvatskoj tako i izvan domovine. Veliki put počinje jednim korakom. Zato se slažem sa tvojom idejom o skupnom pismu. Neka znaju da čekamo na bolja vremena. Ja sam o tome pisao:

Za naše ljute rane znamo trave

A dušmanima znamo otrov ljuti

Što poskok sprema za dane krvave

Kad pritajen u oštrom draču šuti

Ima jedna istočna priča o caru koji je udario svaki zločin na svoj narod. Na kraju je povećao poreze dok narod nije počeo glasno prosvjedovati. A car je pozvao svoje doušnike i naredio im da prate kakva je reakcija u naroda. Oni mu donose poruke: Zlo je u narodu, svi javno govore protiv države. A car ponovo povećao poreze s još većim gnjevom naroda. Sve dok jednoga dana nakon ponovog poreza, njegovi agenti izvještavaju: Dobro je Vaše Veličanstvo. Nitko se ne buni i sav narod šuti. A mudri car nareduje: Odmah skidajte poreze, jer je narodna šutnja ružan znak. Zna dobro Mesić i družina da je najbolji način dati da se narod izgalami. Ali kad samo pedeset ljudi prosvjeduje to je znak da narod šuti i čeka.

Uvijek ZDS

Asaf

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (4. dio)

razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske) i biblijske (Božje) perspektive

Sotona žarko želi da naše tijelo postane sklono prema alkoholu, drogi, nezasićenosti, ili seksualnim ovisnostima svih vrsti. Sotona namjerno potpaljuje te naše želje kako bi zavladao našim životima.

Žudjeti za tuđim bogatstvom izgleda neopasno zanimanje. Naše društvo, velika većina domovinskih i iseljenih Hrvata nimalo se ne zbunjuje u potrazi za bogatstvom! Poznata je stvar da oni koji imaju mnogo novaca žele imati još više! Odakle dolazi ta privlačnost da imamo više nego što nam treba? Apostol Ivan nas upozorava:

"Jer ovo znajte dobro: nijedan bludnik, nijedan nečisti, nijedan lakomac - to jest idolopoklonik - nema dijela u Kristovu, Božjemu kraljevstvu!" (Poslanica Efezanima 5:5)

Pohlepnost je obožavanje, a iza svakog idola stoje demonski duhovi.

"Pa što želim reći? Da je meso žrtvovano idolima nešto? Ili da je idol nešto?" (Poslanica Korincanima 10:19)

Sotoni nije uopće bitno kojeg idola izaberemo, tako dugo dok ne izaberemo pravog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista. Mnogi ljudi (u domovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj!) koji ne znaju apsolutno ništa o Sotoni, vragu ili đavlu postaju odani vjernici pohlepnim duhovima.

Sotona (laž) i Hrvatska

"Kako se boriti protiv te, toliko široke i toliko dugotrajne frontalne agresije laži na našu domovinu Hrvatsku, na naš narod, na našu povijest, na našu kulturu, na našu crkvu-ukratko na našu prošlost, na našu sadašnjost i na našu budućnost?" Postav-

lja pitanje gospodin Mile Prpa u svome tekstu "Agresija laži" i daje odgovor koji glasi:

"Strpljivo istinom, i samo istinom, čvrstom argumentiranom, boriti se u svakom segmentu, boriti se frontalno, ne samo braniti se, već boriti se Agresijom istine. Ona mora izlaziti iz usta svakog našeg školarca i studenta, svakog radnika, činovnika i intelektualca, a posebno povjesničara i diplomata, ona mora izlaziti iz svih medija priopćavanja, iz svih znanstvenih, vjerskih i kulturnih, i državnih institucija, iz svih vjerskih zajednica, iz svih političkih stranaka-ona mora biti dugotrajna, uporna svenarodna fronta - Fronta istine. Jer - samo nas istina može osloboditi, ali i spasiti!"

Točno je gospodine Prpa, samo istina može nas Hrvate osloboditi, ali i spasiti! Ta istina je; naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist i nitko drugi. "Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Sotona nas mrzi i ima poguban plan za nas, ali mi sigurno možemo mu pokvariti taj plan da se ne ostvari. Bog nam obećaje slijedeće u Božjoj riječi, Bibliji: "Vi ste, dječice, od Boga i vi ste ih pobijedili, jer je veći onaj koji je u vama nego onaj koji je u svijetu! (Prva Ivanova poslanica 4:4)

"Gospodin je vjeran i on će vas ojačati i sačuvati od Zloga". (Druga poslanica Solunjanima 3:3)

Mi možemo poduzeti korake da se Sotonini planovi ne ostvare. Mi možemo znati da nas Bog voli, i mi možemo izabrati Njegov plan za naše živote!

Istina o smrti

Statistika o smrti je veoma impresivna, jedan prema jedan!

Činjenica je da svaki čovjek mora umrijeti. Pitanje je samo, kada i na koji način ćemo umrijeti? Ljudski život gasi se iz razno raznih razloga.

Prisjetimo se samo koliko je ljudi ubijeno i izgubilo svoje živote u vrijeme Staljinova režima. Podaci govore o 30 milijuna vlastitih građana! Razmislimo malo o ovoj činjenici. Ako su ti ljudi poubijani u ra-

zmaku od pet godina i to podijelimo s 5 milijuna, onda dobijemo brojku od 16.400 ubijenih ljudi dnevno. Ne samo u jednom danu, već sedam dana u tjednu, 365 dana u godini tijekom dugih pet godina!

U vrijeme Mao Tse-tunga i revolucije u Kini, podaci govore o brojci od 50-60 milijuna ljudi koji su izgubili svoje živote! Ako to matematički podijelimo onda dobijemo statistiku da je ubijeno sustavno na desetke tisuća ljudi svakoga dana iz godine u godinu!

Smrt je prisutna uvijek među nama. Nama je suđeno umrijeti. Ne samo da nam je suđeno umrijeti nego i kada ćemo umrijeti. Tu sve ljudske aktivnosti ostaju bespomoćne. Biblija ovako opisuje našu smrt:

"I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti - potom dolazi sud". (Hebrejima 9:27)

"Vjetar nitko ne može svladati, niti gospodariti nad danom smrti". (Propovjednik drugi dio 8:8)

"Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Isusu Kristu, Gospodinu našem". (Rimljanima 6:23)

Isusova smrt na križu nije katastrofa, nego sredstvo našeg izbavljenja. Naši životi su u rukama sve-mogućeg i pravednog Boga.

Smrt pobijediti može samo Bog, naš Spasitelj, Sin, Božji, Gospodin Isus Krist!

Jednostavno i razumljivo objašnjenje o smrti

Prije nego što je napustio liječničku ordinaciju nakon pregleda bolestan čovjek obrati se liječniku:

"Doktore, ja se bojim umrijeti. Recite mi što me čeka na drugoj strani?"

Doktor mirno odgovori: "Ne znam!"

"Ne znate?", odgovori bolestan čovjek. "Vi ste kršćanin i ne znate što je na drugoj strani".

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (4. dio)

fra Martin Planinić, Mostar

ČESTITKA PRAVOSLAVCIMA

Sveti nas je Franjo učio moliti: "Klanjamo ti se Gospodine Isuse Kriste, ovdje i u svim crkvama tvojim koje su po cijelom svijetu, i blagoslivljamo Tebe jer si po svom svetom križu svijet otkupio."

U skladu s ovom Franjinom molitvom poklonimo se Isusu Kristu kao odraslu čovjeku, krštenu u rijeci Jordanu u crkvama diljem katoličkog Zapada. Budući da sveti otac Franjo nije nijednu crkvu isključio i da u crkvama pravoslavnog Istoka vjernici pravoslavci slave Božić, poklonimo se i malom Isusu u njihovim crkvama i sve im najbolje poželim za Božić. Zato im se sada obraćam:

Braćo i sestre,

Želim da Isusovim rođe-

njem sve ono što je čovjeka i kršćanina dostojno u vama se preporodi, procvjeta i plod donese. Sve što bih god poželio katolicima da danas slave Božić to isto želim i vama. Neka mali Isus djetinjstvom osmijehom razveseli sve među vama vesele, a svojom djetinjstvom rukom obriše suze svima ožalošćenima. Uz njegovu pomoć plovite hrabro prema obalama vječnosti gdje nas sve čeka on u slavi Očevoj. S

tim mislima Sretan vam Božić uz tradicionalni istočnjački poklik:

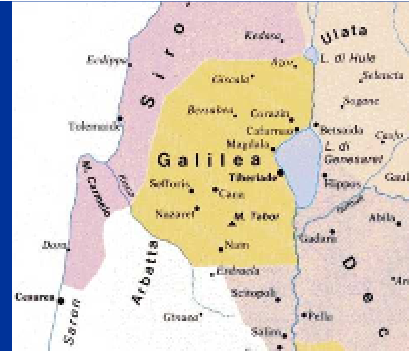
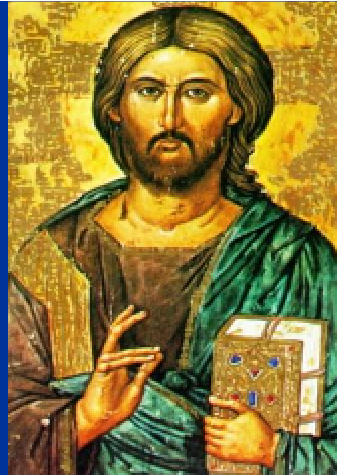
Mir Božji, Hristos se rodi.

Svete tekstove, inače objavljene na Rđio Ljubuškom, čitala je Ivanka Nosić, a tumačio fra Martin Planinić. Kad se otpjeva pjesma "Radujte se narodi", u čast našim pravoslavcima, emisija će biti završena i tim činom od-
javljena.

XXV^a NEDJELJA KROZ GODINU B

Marko 9,30-37

U ono vrijeme: Otišavši s gore, Isus i njegovi učenici prolazahu kroz Galileju. On ne htjede da to itko sazna.

Jer poučavaše svoje učenike. Govoraše im: »Sin Čovječji predaje se u ruke ljudima. Ubit će ga, ali će on,

ubijen, nakon tri dana ustati.«

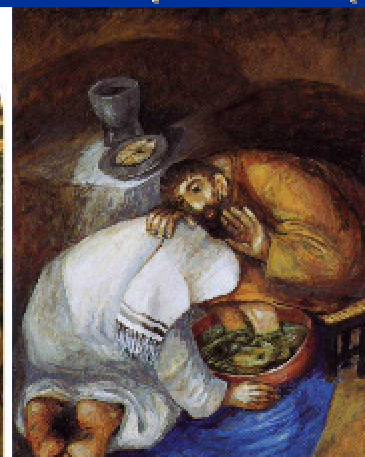

No oni ne razumješe te besjede, a bojahu ga se pitati. I dođoše u Kafarnaum.

I već u kući upita ih: »Što ste putem raspravljali?«

A oni umukoše jer putem među sobom razgovarahu o tome tko je najveći.

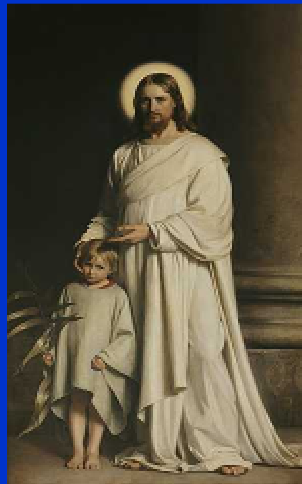
On sjede i dozove dvanaestoricu te im reče: »Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!«

I uzme dijete,
postavi ga
posred njih,
zagrli ga i
reče im:

»Tko god
jedno
ovakvo
dijete
primi u
moje ime,
mene
prima.

A tko mene
prima, ne
prima mene,
nego onoga
koji mene
posla.«

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića

Ivekovićeve 8 51000
RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (42. nastavak)

Mieczysław Malinski

RASPRODA SVE ŠTO JE IMAO

Bog iznad svega voli one koji se ne guraju da budu viđeni i čašćeni, koji ne vrebaju na najbolja mjesta. Bog iznad svega voli one koji ne ostaju pod svaku cijenu uz svoje mišljenje, koji ne žele vazda imati pravo. Bog voli naročito one koji znaju mirno spavati, premda im nešto nije pošlo za rukom, premda su okusili neuspjeh, premda od svog truda nisu imali koristi. Takve Bog napose voli — i oni Boga iznad svega.

17. nedjelja kroz godinu A,
Mt 13, 44—52

GDJE DA KUPIMO KRUHA DA OVI BLAGUJU?

Osjećaš li se odgovornim za nešto? Za neku važnu stvar? Za drugog čovjeka? Za skupinu ljudi, za zajednicu? Osjećaš li se odgovornim za sama sebe?

Ili tvoji postupci i raspoloženja uvijek ovise o tom

koliko ti jesi ili nisi prihvaćen? Možda čekaš skrštenih ruku da te zapaze, otkriju, povjere neku zadaću, gurnu, kažu što ti je činiti? Možda sma-traš da su drugi dužni naći za te mjesto koje ti pripada? Možda misliš da su oni i odgovorni, ako ti u svom zalaganju zakažeš?

17. nedjelja kroz godinu B,
Iv 6, 1—15

GOSPODINE, NAUČI NAS MOLITI

Kad bi barem znao izgovoriti riječ "Bog". Kad bi istinski znao izmoliti "Očenaš". Kad bi to uzmogao.

A ti slušaš, pa ne razumiješ. Ponavljaš strane riječi koje ti ništa ne kažu, čije značenje ne pokušavao doumiti. Gledaš naokolo, kliziš pogledom po stvarima, ništa stvarno ne zamjećujući. Jednostavno si odsutan. Tvoja svijest, tvoja pozornost samo površno dotiče što se pred tobom događa. Zapravo uopće ne razbijaš glavu, kako to živiš.

17. nedjelja kroz godinu C,
Lk 11, 1 — 13

MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (1. dio)

Gen Kameni, Zagreb

Gen Kameni, novinar Glasnika: Spremni!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove Ustaške Stranke: Spremni! Požurite, počinjemo.

Gen: Tu sam.

Antica: Cijenjene dame i gospodo. Dragi Hrvati i Hrvatice. Braćo ustaše.

Nazočni: Za dom spremni!

Antica: Veliko mi je zadovoljstvo, kao i uvijek, kad u našoj skromnoj sredini mogu pozdraviti velikog Hrvata i pravog Čovjeka, istina na privremenom radu kod Crvenih Konja, našeg dragog Stjepana Mesića.

Nazočni: Hvala Bogu! Za dom spremni!

Antica: Razlog njegove današnje nazočnosti u klubu Nove Ustaške Stranke je njegov skori odlazak s Pantovčaka i njegov silazak tamo gdje on to najviše želi biti: **među male ljude**.

Njegovo iskreno i nježno srce, puno dobrote i topline za sve napaćene i siromašne, opet će snažno zakucati. Od zadovoljstva i sreće. Dosta mu je bilo one rugobe s Pantovčaka i njegovih nehumanih prostorija. U šumi! Tamo gdje su ga držali punih deset godina. Protiv njegove volje.

Nazočni: Dobro nam došao! Za dom spremni!

Antica: Za danas nam je naš vo-

ljeni Stjepan Mesić priredio veliko iznenađenje. Njegovo desetljećima dugo istraživanje i pronalaznje ustaških korijena urodilo je neočekivano ogromnim plodom. Napisao je i za tisak pripremio knjigu: **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"**

Nazočni: Živio Stjepan Mesić! Za dom spremni!

Antica: Dragi Stipe, Ti si na redu! Upoznaj nas sa svojom milenijskom knjigom!

Stjepan Mesić: Draga braćo Ustaše, drage sestre Ustašice!

Nazočni: To! To! To! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Dragi prijatelji! **Što znači ta divna riječ usta-**

držati rezultate žetve na tavanu.

Nazočni: Može li malo glasnije? Za dom spremni!

Rasim: Zamijenit ćemo mikrofon. Sad ću ja. Bit će sve u redu.

Stjepan Mesić: Međutim, ono što sam ja znao od malena, mnogi nisu znali. Govorili su štoviše gluposti, osobito u novinama i na partijskim sastancima. Onako dezinformirani nisu znali cijeniti časno ustaško ime. Kao ja, na primjer.

Nazočni: Bravo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Zato se u svojoj knjizi **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"** i bavim pitanjem treba li biti ustaša i pripadnik Ustaškog Pokreta?

Tražio sam, ne nekakvu crvenu nit, nego odgovor na pitanje: **Mogu li ustaše biti ustaše?** I našao sam ga!

Nazočni: Živio pajdo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić. Uzimimo samo ime: **ustaša**. Dovoljno je promijeniti nekoliko slova i reći: **partizan**. Sve je time riješeno. Nisu li i četnici isto učinili na kraju Narod-

no-oslobodilačkog rata.

Gen: Moram do uredništva.

Antica: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremni!

Antica: Spremni!

Mali čovjek

ša? Mnogi to ne znaju, ali ja znam! Još u djetinjstvu sam čuo za nju i stalno ju otada nosim u srcu. Maštao bih o Juri Francetiću dok sam stajao pred kućom nekog od naših susjeda u Orahovici dok je pok. otac pregledavao njihove tavane. Nije bilo moguće uvjeriti ih koliko je nehigijenski

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Torta od rogača

Sastojine za 1. nadjev:

1 jaje, 8 dag šećera, 3 žlice vode,
2 rebra čokolade, 1 žlica kave i
15 dag margarina.

Sastojine za 2. nadjev:

4 dl mlijeka, 9 dag šećera i
2,5 žlice oštrog brašna.

Sastojine za biskvit:

4 jaja,
4 žlice hladne vode,
20 dag šećera,
16 dag glatkog brašna,
1 prašak za pecivo i
2 žlice mljevenog
prosijanog rogača.

Izrada biskvita: Od 4 bjelanjka i 4 žlice vode istući čvrsti snijeg. Dodati 20 dag šećera, 4 žumanjka i prašak za pecivo, te mikserom izmiješati. Na kraju umiješati 16 dag glatkog brašna i 2 žlice mljevenog prosijanog rogača. Smjesu istresti u kalup obložen folijom, pomašćen i pobrašnjen. Peči u ugrijanoj pećnici na 200°C oko 30 minuta u okruglom kalupu, ili 20 minuta u tepsiji (ako se pravi dugačka torta).

Izrada 1. nadjeva: Mikserom izmiješati 3 žlice vode, 1 jaje i 8 dag šećera. Dodati 1 žlicu kave i 2 rebra čokolade, te kuhati na pari dok ne zgusne. U hladno umiješati 15 dag margarina.

Izrada 2. nadjeva: Izmiješati, u posudi u kojoj će se kuhati nadjev, 9 dag šećera i 2,5 žlice oštrog brašna s 1 dl hladnog mlijeka. U drugu posudu staviti 3 dl mlijeka da zakipi, te usuti na smjesu od brašna i šećera. Kuhati uz stalno miješanje dok ne zgusne. Kad se ohladi pomiješati s prvim nadjevom.

Biskvit presjeći. Pola nadjeva namazati između, a pola izvana.

Dobar tek!

PORUKE

Čast nam je i zadovoljstvo pozvati Vas na promociju knjige „SUMRAK HRVATSKOG ŠKOLSTVA - kronologija jednog mobbinga“ autora Mladena Sabljaka, koji je dobio otkaz jer je zasmetao svom ravnatelju.

Promocija će se održati u HRVATSKOM NOVINARSKOM DOMU, Zagreb, Perkovičeva 2 u srijedu, 16. prosinca 2009. s početkom u 18,30 sati.

Knjigu predstavljaju:

Nada STANOVIĆ, prof.

Recenzent

Leonard HENIG, dr.

psihijatar, recenzent

Damir JUKICA, mr. sc.

dopredsjednik Hrvatske udruge za
zaštitu i promicanje ljudskih prava,

Recenzent

Voditelj promocije:

Mirna ČADEŽ-MALJENOVIĆ, prof.

Naklada: „BIAKOVA“, Zagreb, 2009.

Ovaj slučaj me je nadahnuo" napisati sljedeći haiku:

Hrvatska

Damir Jukica, damir.jukica@zg.t-com.hr

Hrvatska je (kao) ugasla zvijezda:

(Kakva-takva) svjetlost s Nje još stiže.

Ali Nje više nema.

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković